

2020

Corona Yürüyüşü

Yürü Babam Yürü

Hüseyin Kaya

Hava sıcaktı, tepeye vardığımda gölge bir yer bakındım, en güzel yer bayrağımın gölgesi idi. Toprağa oturdum, sırtımı Yaren'e yasladım.
"İşte burası benim vatanım" dedim.
O bayrağın altındaki topraktı benim vatanım.
Ya toprağın altındakiler.
Onlar da vatani vatan yapan, bu uğurda bayrağımızın rengi gibi bu topraklara kanını döken insanlardı.
Başta Atatürk olmak üzere, bu bayrak altında bu vatani bize emanet eden herkese minnet ve şükranlarımı sunarım.
Atatürk'e saygı duruşunda bulunmadan uzun soluklu yürüyüşler başlamam.
Müsaadeyi biz Atatürk'ten alırız.

Değirmendere – Sünni Baba

Uzun zamandır eve hapis olunup kiloları aldıktan sonra, yeter artık diye isyan ederek yollara düşmek de varmış. Gerçekten yeterdi ama. Günlük yürüyüşlere bile korka korka gidiyorduk. Hazırlandım, daha fazla bekleyemeyeceğim.

Yaren de beni bekliyor aşağıda.

Yollar nereye götürürse gideriz,

Allah ne veriyse yeriz beraberce,

Başımızı sokacak çadırımız da var. Daha ne istiyorsun be yavrum. Yaşamak, bi lokma, bi hırka değil mi zaten. Haa, yanıma hırka da aldım. Yaylalar soğuk olur geceleri diye.

Korona süresince evde hazırlanan rotalar boşa gitmemeliydi.

Canım Yaren’imi de ilk defa tam olarak yükleyecektim. İlk defe olunca da biraz uzun sürüyor, eşyaları nasıl yerleştireceğim. Acaba bir şey unuttum mu, tedirginlikler, hepsi var tabii.

Sonra, tamamen denge esaslı yükleme yapmalıydım. Çok az güç ile, çok iş yapmalıydım.

Değirmendere’de ikamet eden emekli kardeşlerim beni uğurlamak için erkenden kalkmışlar, sahilde beni arıyorlarmış. Neredeyse evin kapısından alacaklarmış beni. Birde beş dakika geç kaldım diye dünya kadar laf söylediler.

Olsun haklılar, geç kalmamalıydım ama son anda unuttuğum bir şey varsa eve dönüp almak kolaydı. Dağın tepesinde iken nasıl dönerim.

Yurdagül kardeşim kırılan zeytin sopasının yerine yenisini yapmış. Onu taktim etti.

Sopanın tutma yerini elimin altından kaymasın diye Sarı-Lacivert iple örmüş.

Onun düşüncesi aynı zamanda her zaman, her yerde Fener olsun istemiş.

Ben de gittiğim yerlerde herkese sopanın ne işe yaradığı, ya da ağacının bir önemi olmadığını söylüyorum. Önemli olan renklerdi. Herkese de gösteriyordum.

“Renklere bakın renklere. Nasıl da uyum içinde birbirlerine sarılmışlar”

13 Temmuz’da yürüyüşe başlamadan önce Değirmendere Atatürk anıtında buluştuk. Cevdet Akın, Sinan Dışpınar ve Yurdagül Çolakoğlu benim arkamda sıraya geçtiler.

Hazır ol, Dikkat, Selam Dur !

Komutlarından sonra bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk.

Daha sonra Asuman Akın, Yaren’in ağırlık kontrolünü yaptı. Koca Yaren’i parmağında oynattığını gören diğerleri de merak etti, sıraya geçtiler.

“Ben de yapacağım, ben de deneyeceğim” diye.

Saygı duruşu sonrası vedalaşma faslında, 51 yıllık can arkadaşım Cevdet sordu,

“Kahvaltı yaptın mı?” dedi, Ben de,

“Nerdee, anca buraya yetiştim” dedim.

Benim kahvaltı etmeden çıktığımı öğrenince vicdan azabı çekmemek için en yakın fırından simit ve açma almış.

İki tane demirbaşım vardır benim.

2018 yürüyüşümden beri biri zeytin sopası, diğeri de Kızılıçık.

Alüminyum baton kullanmak olmazdı. Doğada, doğal olmalıydı her şey.

Bu arada günlük yürüyüşler yaptığımız Faruk ve Yıldırım arkadaşlarım, Değirmendere çıkışındaki petrol istasyonunda beni bekliyorlar. Devamlı telefon ederek beni kontrol ediyorlar. Tabii, birinci toplanma yerine gecikince diğeri de gecikme oluyor. Hem de artarak.

Bu sefer kesinlikle vedalaştım herkesle, geriye bakıp dönmek, gözyaşı dökmek yok.

Yola çıktım artık.

Ekmek fırını önünde ekmek almak için durdum. Aynı fırına gelen Sinan kardeşim de akşama yiyeceğim ekşi mayalı ekmeğimi aldı.

“Hadi abi güle güle” diyerek gönderdi.

Bu sefer de yolda giderken, telefon şarj cihazımı evde unuttuğum aklıma geldi.

Hemen bizim evin genel müdürünü arayarak durumu rapor ettim.

Sen hiçbir yere kımıldama diyerek talimatını verdi. Benzinlikte onu bekliyorum. Bu arada saygı duruşu, vedalaşma üstelik bir de buluşma yerine geç gelince Faruk ve Yıldırım kardeşlerim de beni beklemekten helak olmuşlar, dilleri bir karış dışarda beni bekliyorlar yollarda. Çünkü onlarla eski Halidere köyündeki camiye kadar beraber yürüyecektik.

Ha, bu arada ben yerimden kımıldamıyorum. Genel müdür uzaktan görününce yüzümde gülücükler açtı. Yeni şarj cihazı almış bana teslim etti.

İkinci defa onlarla vedalaşıp Faruk ve Yıldırım ile yola çıktık. Eski Halidere köyüne gelene kadar, yareni onlar taşıdı. Hepsi mutlu.

Yorulmalar bile,

“Yorulmadık, dur azıcık daha çekelim. Ne olur ?” diyorlar bana.

“Yahu oturun dinlenin” diyorum.

“Dur, mezarlığın oraya kadar gidelim” dediler.

Ne olacak oraya gidince. Boş mezar mı arayacağız?

Yok, gittik oraya kadar. Mezarlık duvarına oturup mezar taşlarını seyrettik.

Arkadaşları Yaren’den ayırmak zor oldu. Ben Yaren’i teslim aldım, belime bağladım. İkisi de yolun ortasına çökmüş Yaren’e bakıyorlar. Gözleri dolu, dolu olmuş.

Döndüm onlara,

“Sakın ağlamayın ha, gözyaşı dökmek yok. Onu ben size sağ salım getireceğim” dedim.

O zaman burunlarını çeke çeke ayrıldılar, onlar evlerine döndü ben de Yaren ile bir ay sürecek bir yolculuğa başlamış oldum.

Halidere’nin üstünden Ulaşlı sırtlarına doğru gidiyorum. Yol toprak, yer yer düzgün, inişli çıkışlı.

Daha önce birkaç kez önünden geçtiğim doğal heykeli kaçırmamak için gözüm dikkatle yol kenarındaki kestane ağaçlarını tarıyor.

Daha önce o ağacın yakınlarında iken köylüye rast geldim.

“Hasta abi o ağaç” dedi. Hasta da olsa doğal güzelliği yeterdi.

Bir ara yol güzelleşti, solumda orman, sağımda körfez manzaralı deniz. İşte bayılıyorum böyle yollara.

Sonra, son iki kilometre çok zorladı.

255 metreden 605 metreye tırmanma, yol yeni açılmış, zemin yumuşak, tekerlekler toprağa batıyor. O bitiyor iri taşlı yol başlıyor. Yaren tutturdu ben gitmem diye.
"Terbiyesiz, ne yapalım yani. Sana nerden bulacağım asfalt yol"
Bayırda durduğumuz zaman da geri geri kayıyor. İyi ki kendime bağlamışım dingili.
Bıraksam, arkamı dönsem, kaçıp gidecek.
Daha ilk seferde yapılır mı bu bana. Seni ömürlük bağladım kendime.

Yolda küçük bir yılan kocaman fareyi kapmış, yarısını da yutmuş, ayaklar ve kuyruk dışarda. Şarjımın da biteceği tuttu. Hadi sana afiyet olsun diyerek yola devam ettim.
Oflaya puflyaya çıktım o yolu. Büyük taşların üstünden atlatıyorum yokuş yukarı. Ciddi bir yokuştur. Baldır kaslarım ağrımıyor, acıyordu. Üstelik daha ilk gündü.
Zaten bir hafta sonra anca alışıyor ayak, bacak, her neyse işte.
Sünni Baba mesire alanına geldim. 13 Temmuz'da hava sisli, yer yer yağmurlu ve soğuktu. Muhtarı arıyorum ama çıkmıyor, baktım ki telefon şebekesi yok. Ulaşamıyorum, konuşamıyorum, derdimi anlatacak kimse yok. Meydanda bulunan büfeyi ve piknik alanını işleten Galip Ünal'a sordum.
"Abi burada sadece Türkcell çeker" dedi.
"Ee, napıcaz şimdi?" dedim.
"Al abi, benim telefonumdan ara muhtarı" dedi.
Muhtarı aradım, yumuşak bir sesle,
"Muhtarım, tanrı misafiriyim, bir gece kalıp, gideceğim" dedim.
Gürol da bana akıl verdi,
"Abi hava kötü, sen camide kalmak istiyorum de" dedi. Ben de dedim.
"Ama benim söylediğimi söyleme" diye de tembih etti.
Söyler miyim hiç, Cami karşımda duruyor, bir kişi bile cemaati yok.
Tanrı misafiri nerede kalır. Tanrının evinde.
Tanrı misafir istememezlik yapmaz ki. Zaten kimse gidip namaz kılmıyor. Cemaati yok bir kere.
Ee, bi gece kalsaydım orada belki imana gelirdim, günde beş kere ile sınırlı kalmadan her zaman giderdim. Neyse kendileri bilir, bana göre hava hoş. Kurarım çadırı, kalırım beş yıldızlı otel gibi.
Çok teşekkür ederim Galip Ünal ve eşine. Hava soğuk ve yağışlı olduğu için saçak altını bana tahsis ettiler, çay ikram ettiler, üstelik bir de ekmek verdiler.

Gece de yağmur yağdı, ama ben ıslanmadım. Çadırımın üstüne şıp diye damlamadı.
Allah için ev yapmışlar, bir Allah'ın kulu içeride yok.
Amaan canım, neyse ne ?
Sabah erkenden kalktım, sınıf arkadaşım Sinan İşler'i bekliyorum.
Yeni güne merhaba diyebilmek çok güzel.

Sünni Baba – Karaahmetli

Yürüyüşümün 2.günü Ereğli/Karamürsel'in tepelerindeki Sünni baba mesire alanında sürpriz bir sporcu kardeşim bana katıldı.

Sınıf arkadaşım, kardeşim Sinan İşler. Kendisi esasında koşucudur. Yaş ilerleyince yürüyüşe dönmüş. Zoraki sporu sevmiyorum.

Bak! Şimdi nasıl yürüyorum. İstersen yürüme. Çıktığım yol bitecek.

Önümde bayır var deyip geri mi döneyim yani.

Neyse konuyu dağıtmayayım.

Ben sabah kalktım, çadırımı topladım. Kahvaltımı yaptım. Daha önce de beraber yürümek istemiştik. Kismet bu güne imiş.

Ben beklerken karşımda bir araba durdu. İçinden filinta gibi, incecik yakışıklı birisi indi. Yaklaştı aman Allah'ım.

Sabahın köründe, erkenden kalkmış, tıraşını olmuş, kokular sürmüş.

Beraber 12.7 km Karaahmetli yürüdük.

Ama öğrenci iken de böyleydi. Düzenli, tertipli çalışkan bir kardeşimizdi.

Çocukken neyse, şimdi de öyle.

Bir de kendime bakıyorum.

Ruhum serseri. Valla benim bir kabahatim yok.

Korona selamı ile selamlaştık.

Karapınar köyü içinden geçerken ihtiyar heyeti, yani işsiz güçsüzler bize de çay ismarladılar. Çaydan sonra yürü babam yürüye devam ettik.

Karaahmetli köyünü geçtik. Sinan'ın evinin yoluna girdik.

Yol toprak ama düzgündü.

Yaren de çok mutluydu. Tekerine hiç taş değmedi. Hep asfalt kenarındaydı. Naturalm Karamürsel çiftlik evlerine getirdi beni.

Eve geldiğimizde güzel yemek kokuları ile karşılandım. Benim terli ve yorgun olduğumu düşünen arkadaşım hemen banyoya attı beni. Ama yemek öncesi sofraya pis oturmamak için banyo yapmama müsaade ettiler.

"Kese falan istemez" dedim.

Banyo sonrası Sinan kardeşim üstüme hafif şeyler almamı söyledi. Yanımda bol miktarda yedek giysi getirdiğimden, banyo sonrası hafif şeyler giydim. Zaten hepsi hafif ya.

Yaren ve ben hiç alışık olmadığımız bir ortamda bulduk kendimizi.

Sonra güzel bir yemek, ardından çay, rüzgarın sesini dinliyoruz. Yareni dışarda bıraktım. Almadım içeriye. Hepsini anlatıyor, dedikoducu

Etrafımız sivrisinek dolu. Kan emiciler. Akşam serinliğı de çökünce hepsi benim etrafımda pervane olmuşlar, devamlı ısırıyorlar.

Misafirim ya, beni tanımıyorlar. Sinan'a gidip, kanını emen bir tane sivri yok.

Bana mı yönlendirdi, ne oldu bilmiyorum.

Eşine de çok teşekkürler, ne güzel yemekler hazırlamış. Ellerine, emeğine sağlık.

Toprak üzerinde yatmaktan yanlarım ağrıyordu. 2. günde çift katlı yatak da uyumak ne güzelmiş. Ses yok. Hava mis gibi. Alışık olmadığım yumuşak yatak da bana battı.

Uyudum ama hani bazı insanlara rahat batarmış ya, bana battı valla. Ayy, ne fenaymış.

Geldiğim gün öğleden sonra varendada oturuyoruz. Baktım beş meşe'nin arasında küp. Bozulmamış. Tertemiz.

Ah be Sinan, insan bulduğı definenin küpünü bari kaldırır ortalıktan.

Ortalıkta işaret bırakmaz. Şaka bir yana çok düzel bir ev ve kocaman bahçesindeki ulu meşe ağaçlarının rüzgar ile yapraklarının çıkardığı hışırtılar harikaydı, mutlu ve huzurlu bir yaşam dilerim Sinan kardeşim.

Karaahmetli – Fevziye

Ertesi sabah ben zinde bir şekilde kalktım. Sabah kahvaltısından sonra Yaren'i yükledim. Arkamda duran, beni seyreden Sinan ile kikirdeştiğini gördüm. Ayıp olmasın diye başkasının yanında bozmak istemedim onu. Suratımı asarak hazırlıklarımızı yaptım. Nasıl olsa Sinan abisi bizimle gelemeyecek ti, biz yine baş başa kalacaktık. Şeytan diyor ki diye başlamayacağım. Şeytan bu, her şeyi söyler. Aaa, Yaren'e bak, gitti de Sinan abisinin kollarının arasına atladı. Ulan ne cilveli bir şey oldun sen böyle. Hadi bakalım bu kadar mutluluğu sana çok görmeyeceğim. Sinan abisinden ayrılık vakti geldi. Karaahmetli köyü mezarlığının üst tarafından aşağıya doğru yöneldik, bayağı dik bir yokuş. İkimiz zor zapt ettik. Bıraksak aşağıya doğru koşturup gidecek, kafasını, kolunu kıracak. Sonra yine bana dönüp yüzüme melül melül bakacak. “Napıcaz şimdi? diye soracak. Onun için iki kişi önümüze alarak, kollarından sıkı sıkı tutarak indirdik. “Öp Sinan abinin elini” dedim. Kıcını döndü gitti. Dün akşam niye onu içeri almamışız. Sinan da çok üzüldü onun bu haline, neyse ben onun gönlünü alırım. Teşekkürler her şey için sevgili arkadaşım.

Karaahmetli köyünden çıktıktan sonra İnebeyli köyüne gidiyorum. Yolda havlayan köpekler, kuyruk sallayanlar, tavuğuna yakın geçtim diye üstüme yürüyen kıskanç horozlar. Sol tarafımda tanıdık bir toprak yol, daha önce birkaç kez gelmişliğim var. Hatırladım. Yola saptım, 30 metre sonra arkadaşımız Hüseyin Girgin'in ceviz bahçesi. Buraya kadar gelmişken bahçeyi gezip görmeden, denetlemeden geçersem yolda pişmanlık duyardım. Vicdan azabı çekmemek için bahçeye daldım. Meyve ağaçları da var ama canım özellikle incir istiyor. İncirler olmamış, elma ve armut zamanı değil, kiraz kalmamış, cevizlerin daha çok zamanı var. İnsan bir iki erik ağacı diker, tam onun zamanı. Neyse, kendisini aradım, raporumu verdim. “Asayiş berkemal” diyerek yola devam ettim. İnebeyli köyünde bir ya da iki tane eski ev kalmış.

Köyden çıkar çıkmaz her tarafta düzenli ceviz bahçeleri var. Yolda herhangi bir sıkıntı yok da ben acıkmaya başladım.

Yalak derenin kenarındaki güzel yolda ilerliyorum. Derenin üstünde yeni inşa edilmiş köprü var ama karşıya geçiyor da nereye gidiyor. Yukarıda, tepede bir köy var, oraya gideceğim ama dik yokuşu çıkmak işime gelmedi. Yol kenarında gördüğüm büyük bir borunun üstüne oturdum, yorgunluk atıyorum.

Zaten Valideköprü'ye de az kaldı.

Bir kahvehane bulup çay ile beraber Sinan kardeşimin eşinin verdiği yolluğu yemeliydim. Daha fazla aç aç gidilmez bu yol.

Tarihi Valideköprü'sü trafiğe kapalı. Sadece Yaren'e serbest.

Köyün içine girmeden köprüden karşı yakaya geçtik. Orada cami var, caminin olduğu yerde ihtiyarlar otursun diye kahve de var. Kahve olur da, çay olmaz mı?

Çayımızı söyledik, kumanyamızı yedik.

Hayret! Burada kimse soru sormadı.

"Nerden gelir, nereye gidersin?" diyen çıkmadı. O kadar çok alıştım ki ona, garipsiyorum bazı yerlerde.

Sorsanıza, azıcık konuşalım.

Kursağıma iki lokma ekmek gitti ya, hemen yola çıktım. Hafif bir yokuştan sonra, Semetler köyünün içine girdim. Caminin yanından dönünce dik yokuşa geldik. Yaren geri geri gidiyor, ben onu ileri doğru çekiyorum. Kavga gürültü yolu bitirdik. Tepeye çıktık, bundan sonra yol düzleşti. Ama nereye kadar? Neyse, düz yolun tadını çıkarmak, keyfini sürmek de ayrıca çok güzel.

Geçen sene Düldül'ü çekerek zorla getiriyordum. Yaren sanki koşturuyor.

Güveniyorum kendisine. Yokuş aşağı inişlerde yaslanıyorum ona, gel keyfim gel.

Amaa, yokuş yukarı çıkarken de, tekerlekleri geri geri dönüyor sanki. Herife Schwalbe lastik ayakkabı aldık. Ben üç senedir aynı ayakkabıyı giyiyorum. Altı oldu dümdüz. Her tarafından yırtılmaktan hava almaya başladı, artık onların da beni terk etmesini bekliyorum.

Son nefesine kadar, iyice parçalanana kadar giyeceğim onları.

Yani,

“Yaren'cim sevildiğini bil. Sana verdiğim değeri ayakkabılara verseydim, yenisini giyerdim. Bu seninle ilk uzun yürüyüşümüz olduğu için imtiyandasın yani.

Geçersen seni daha güzel yerlere götüreceğim. Güneş enerji sistemimizde şarkı, türkü, çingene havaları, alem bile yaparız. Seni Sivas'ın dağlarında gezdireceğim. Ulan sürprizi bozdurdun bana. Yolda mırın kırın etme sakın.

Öpüldün canım”

İşte böyle arada sırada ona güzel söylüyorum ki gaza gelip de yürüsün, beni sıkıntıya sokmasın.

İniş var, böyle güzel. Çıkış var, olsun. Artık yolun sonuna geldim sayılır. İndikten sonra tepeye çıkacağım, Fevziye köyüne gideceğim.

Bu arada Yalova’da ikamet eden Kaptan arkadaşım Turhan Bilgiler beni adım adım takip ediyor. Telefon ediyor. Nerede olduğumu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Bende kendisini benden sorumlu müdür ilan ettim.

Köye girdim, doğru minarenin olduğu yere doğru ilerledim.

Tabii orası köy meydanı, köy kahvesi, köy camii, ihtiyarların toplanma merkezi aynı zamanda çocukların bisiklet sürme alanıydı.

Muhtarı sordum, hemen öte yandaki ağacın altındaymış. Gittim yanına, biraz hasbihal ettik. Meramımı anlattım.

“Kapalı yerimiz yok” dedi.

Halbuki vardı, ben gördüm. Sağlık ocağı açmışlar, şimdi kapalı, ne doktor var, ne de başka bir şey. Neyse, er meydanı diye güreş yapılan kocaman alan var.

“Oraya bir git, bak” dedi. Sahayı otlar bürümüş, her türlü haşarat vardır orada, fareden tut da yılanı kadar her şey vardır. Otların az olduğu yerde de köyün gençleri ateş yakıp içki içmişler.

Öbür tarafa döndüm, muhtarlık binası var, camı kırık, içi leş gibi. Niye bu kadar ilgisizler anlamak zor.

Muhtarlık maaşını alırken iyi ama.

Ver birisine parasını temizletin kardeşim, bu sizin ayıbınız.

Biz Gürcü’yüz demesini biliyorsun. Kızdım artık. Tribünlerin altında odalar var, pislik yuvası. Bunlar muhtemelen pehlivanların soyunma yerleri.

Buraya ödenek ayrılıyor, tribünler yapılıyor, masraf ediliyor. Bir ya da iki güreş organizasyonundan sonra çürümeye terk ediliyorlar.

Al işte bir israf kapısı daha.

Boş devlet binaları, okullar, ayrı israf yerleri.

Niye ilerlemiyoruz, niye kalkınmıyoruz, cevabı buralarda.

Git camilere bak, bütün köylerde beş yıldızlı, lüks ibadet yerleri.

Okulu olan köylerdeki okullara baktığınızda, ödeneksizlikten sıvaları dökülmüş.

Turhan, benden sorumlu bölge müdürüm yine aradı. Köye varmışım.
“Abi bir şey lazım mı?” dedi.
Ben de 1,5 litrelik üç tane su getirmesini istedim.
Akşam yemeğim, haşlanmış yumurta, zeytin ve peynir.
Karnım doyduktan sonra doğru kahveye gittim. Telefonu şarj edeyim diye gittim.
Çadırımı da muhtarlık binasının önündeki çayırın üstüne kurmuştum.
Benim müdürle konuştum,
“Karnım tok!” deyince,
“Bari dondurma alayım” demiş,
“Abi, eli boş gelmek olmaz, dondurma getiriyorum” dedi.
Kahve nispeten tenhaydı. Zaten Korona nedeniyle ihtiyarlar pek dışarı çıkmıyorlar.
Dondurmamızı yedikten sonra çadırı kurduğum yere gittik.
Basamaklara oturup biraz sohbet ettikten sonra Müdürüm Yalova’ya gitmek üzere ayrıldı.
Ben de beş yıldızlı çadırıma girdim, güzelce uyudum.

Fevziye köyü – Gacık köyü

Sabahleyin toparlandım, eşyaları topladım, Yaren'e bağladım.

Musa Ereki, Fevziye köyü kahvecisi.

"Abi sana yumurta haşladım" dedi. O sırada ekmekçi geldi köye, kahveye de simit bıraktı. Ben de aldım, bekliyorum yumurtaları.

Çay istedim, çay simit yaptım. Gelen giden bir şey yok. Halbuki simit ve yumurta ne güzel olurdu.

Haşladı mı, o da belli değil. Giderken de,

"Hadi eyvallah" dedim, hiç tınmadı.

Boşveerrr...

Fevziye'den yola çıktım, yol çok inişli çıkışlıydı. Zaten köyden çıktıktan biraz sonra iniş ile dereye indim. Köprüden geçtim. Başladım çıkmaya. Çok dik olmasa iyi de, yokuşlar bazen çok dik olunca illallah dedirtiyor.

Neyse, her çıkışın bir inişi var diyerek devam ettim. Hep inişleri hayal ediyorum. Güzel yollar yakında diye düşünüyorum. Olumlu sinyal gönderiyorum, nereye gidiyorsa.

Buralarda mezarlıklardan para da alınmıyor.

Ölünce, hop çukura, beleş.

Eski bir asfalt yoldan yeni asfalt yola çıkacağım, üç yol ağzına geldim.

İlk karşıma çıkan şey hemen sol tarafımdaki tek mezar oldu.

Asfalt yoldan gidiyorum, biraz gittim, dönüş noktasına geldim. Gps'e baktım. Dönmez isem yol uzayacak. Dönersen orman içi yola gireceğim.

Yaren'e güveniyorum ya, girdim orman içi oduncuların yollarına.

Toprak yolda yürümenin zevki bambaşka. Çalı çırpı ayaklarımın altında çıtır çıtır kırılıyor.

Dik yokuşlardan da indirdim Yaren'i, ama fren ile.

Oduncuların girmediği yollara girdik, sonra da güzel manzaralı yerlerde onun fotoğrafını çektim. Beraber öz çekim de yaptık. Aman, bir havalar, bir havalar...

Şimdi buranın ormanları da öyle upuzun ağaçları olan, bitmez, tükenmez dağlar değil.

En fazla bir kilometre sonra ağaçlar bitiyor, açık alan çıkıyor. Oralara da köylü bir şeyler ekmiş, mahsulünü alıyor.

Ben de ağaçlıktan çıktım, yol bitti ama belli belirsiz traktör tekerlek izleri var. Önümde kısa da olsa çıkış var. Çıkacağım, mecburum. Yallah diyerek başladım Yaren'i çekiştirmeye,

"Gel oğlum!" diyorum, mırın kırın da etse tepeye çıkardım. Baktım sağda solda borular var, üstünde de etiketler. Meğer doğal gaz boru hattının üzerine gelmişim, bir müddet hattın üstünde yürüdüm.

Takip ederek gidiyorum, dik iniş. Traktör lastikleri yolu oymuş, Yareni tam ortadan götüreyim diyorum olmuyor, tekerin bir çukura düşüyor.

Benim endişem millere bir şey olmasa bari diyorum.

Kızaklama freni yaptım, lastikten. Tamam, güzel oldu da, bu sefer lastiği yırtmaya başladı. Bir dahaki sefere ben de ince saçtan büktüreceğim.

Yani frenleme sistemi böyle iyi oluyor. Tek lastik de yetiyor.

Çukurköy'e geldim. Köy girişindeki yokuşu da bitirdim. Su gördüm, yanaştım. Ben içtim, suları tazeledim. Kahvenin bahçesine girdim, hemen bir soda, bir çay söyledim. Burada da köylülerden,

"Ne satıyorsun?" sorusu ile karşılaştım.

Bakkal varmış köyde, gittim. İvrir zıvır, yolda atıştırmalık alayım diye, dolaba baktım.

Tek seferlik salam var, ekmek dolabında da yarım ekmek, bir de ayran. Oh, öğlen yemeği de çıktı. Bakkal amcadan kağıt istedim, bakkalın önündeki masaya çöküp yemek için müsaade istedim. Kendisi de geldi, masanın yanına oturdu, başladı anlatmaya. Ben yemeğimi yiyorum, diğer taraftan da onu dinliyorum. Hava Harp Okulu öğrencilerini köyün dışındaki ormana bırakıyorlarmış. Yanlarına yiyecek falan vermeden bir hafta ormanda kalmalarını istiyorlarmış.

Jandarma, bunlara da gelip tembih ediyormuş,

"Köye gelirlirse sakın ekmek falan vermeyin" diye.

Böylece hayatta kalma mücadelesinin temelini alıyorlarmış.

Eve gelen ekmeği beğenmeyenler, bir gün geçtikten sonra, ekmeği bayat diye yemeyenler. Ekmeği çöpe atanlar.

Sizlere söyleyecek fazla sözüm yok,

"Allah kimseyi açıklıkla terbiye etmesin" derim sizlere.

Gemilerde çalışırken, Hindistan, Pakistan, Afrika ülkelerindeki sefaleti gördüm.

Mozambik'te buğday tahliyesinde, liman işçilerinin bir torba buğdayı evlerine götürebilmek neler yaptıklarını gördüm.

Karnım güzelce doyduktan, üstüne soda içtim. Ardından kuvvetlice geğirip yerleştirdikten sonra, bakkal ile vedalaşıp yola çıktım.

Dereköy'ün içinden geçerek İstanbul – İzmir otobanının yanına çıktım. Yolun hemen öbür tarafında Laleköy var. Önce burası, sonra da Gacık köyü.

Bu arada zırrr telefon, arayan benden sorumlu bölge müdürümüz.

"Abi acıktın mı? Bir şey istiyor musun ? Sana döner yaptırayım, Yalova'nın en iyi dönercisinden"

Yahu, insan aç olunca da hayır diyemiyor ki!

“Kaç tane yaptırayım abi, sen şimdi yemekle falan uğraşma” diyor.

“Allah sana ikiz çocuk versin e mi!” dedim içimden.

“İki tane yarım yaptıracağım abi, yanına ne istersin içecek?”

“Ayrar” diyebildim. Ben o sırada yokuş çıkıyorum, açıklık yer bulup oturdum.

Gelen geçen arabaları seyrediyorum, onlar da bana ormanda maymun görmüş gibi bakıyorlar.

Geçen sene gelen geçen arabalar, yavaşlayıp avucuma çorba parası sıkıştırırlardı, şimdi sadece bakıyorlar.

“Abi sen şimdi neredesin?”

“Gacık köyü yolu üzerindeyim, köye üç beş kilometre kaldı” dedim.

“Tamam abi, ben yaptırıp hemen geliyorum, seni bulurum ben” dedi, telefonu kapattı.

Yemek gelecek diye ben biraz daha hızlandım, yol nasıl olsa düz bundan sonra.

Karşımdan bir araba geliyor, bana farlarını yakıyor.

“Ne lan dedim, gidiyoruz işte, yandan geç” diyorum kendi kendime. Aa, sonra plakayı tanıdım.

“Git, ilerde düz bir yer var, oraya gir” dedim. Peşinden ben de döndüm.

Fazla yürümedim ama, 100 metre yoktu. Arabasından paketleri çıkardı, iki yarım ekmek arası döner, 1,5 litre ayrar.

Hemen yere çöküp ekmeğin birini yedim. Ayrar ile birlikte can verdi bana.

“Abi, diğerini de akşama ye, uğraşma yemek işiyle” dedi.

“Eyvallah” dedim. O zaman ayrarın hepsini bitirmeyeyim diye aklımdan geçti.

Yemek faslı bitince köye gitmek üzere kalktık. Onlar benden önce gidip, muhtar bulacaklar, yer ayarlayacaklar.

Peşlerinden de ben.

Müdürüm ben köye girerken videomu çekti, işte abimiz geliyor falan diyor. Ben de hiç bakmıyorum o tarafa, doğal olsun diye.

Neyse, köye yabancı değiller, Turhan’ın yanında gelen arkadaş Gacık köyündenmiş.

Ben köye girmeden önce sormuş, soruşturmuşlar, muhtar köy dışındaymış.

Yine onu bekleyeceğim. Bu arada köy bakkalında 1.azanın olduğunu öğrendim. Genç bir arkadaşı. Ben arasam yabancı numara diye muhtar telefona bile bakmazdı, aza arayınca hemen açtı. Benim daha önce bakkaldaki gençlere anlattığımı, o da muhtara anlattı. Orda, caminin orda kalsın demiş.

Ben de gözüme orasını kestirmiştim zaten. Bu arada gençler dışarı çıktılar,
“Gel abi, bir fotoğraf çekilelim, senin gibi adam bir daha gelmez buralara” dediler.

“Bulursanız başka akıllı olmayan adam, niye gelmesin ki” dedim.

“Hadi, gene iyi yer buldun, deniz manzaralı yerde kalacaksın” deyip gülüştüler.

Evet, deniz manzaralı. Hani İstanbul’da ev satanlar deniz manzaralı diye ilan verirler ya, gidersin eve, tuvaletin havalandırma camından taburenin üstüne çıkıp dışarı bakarsın, taa uzaklarda mavi bir şey görürsün, işte orası denizdir.

Onun gibi, neyse en azından bir yer gösterdiler.

Gacık – Samanlı köyü

Sabahleyin erkenden kalkıp elimi, yüzümü yıkamaya gittim. Eşyalarımı toplayıp, Yarene yerleştirdim. Garibim onun da sesi çıkmıyor. Onu gezdiriyorum ya arkamda, yeni yerler göreceğim diye mutlu. Hiç görmediği, bilmediği yerlere götürüyorum onu. Değişik insanlar görüp tanıyor. Onu seviyorlar, okşuyorlar.

Kıskanıyorum valla.

Biraz da beni sevseniz ne olur sanki.

Yaren'i sarıp sarmaladım, ben de bilmiyorum nereye gideceğimi.

Gideceğim yer belli de, Yalova'ya biraz daha yakın köy var, aslında Yalova'nın içinde kalmış. Benim müdüre biraz daha yakın.

Amaann, deyip en fazla üç kilometre daha fazla yürürdüm.

Neyse, kararımı verdim. Yenimahalle yerine Samanlı köyünü tercih ettim.

Orada kocaman bir park varmış, orada kalırım diye düşünüyorum.

Gacık köyünden batı yönüne doğru gidildiğinde bayağı bir yokuş aşağıya gittim.

Sırtımı yasladım Yaren'e. Lay lay lom iniyoruz. Aşağıda yine küçük bir dere var.

Hay Allah! Bunun da çıkışı var.

Mutlu sona ulaşmak için biraz daha yürümem lazım. Az gittim, uz gittim. Dere tepe düz gittim derken Elmalık köyünde Muharrem İnce'nin kapısının önüne kadar gittim.

Bir taraftan çal şunun zilini,

“Sabah kahvesi içmeye geldim de, kahvesini iç, git” diye aklımdan geçiyor.

Diğer taraftan da boş ver yaa, şu haline bak, sakallar birbirine karışmış, perişan bir görüntün var. Kapının önünden bile geçirmezler seni. Yolda korumalar olsa,

“Git amca, öbür köyden dolan git” derler.

Zaten o da çok meşgul, devamlı telefonlarla konuşuyor.

Sonra da herkes kendi yoluna diyerek devam ettim.

Muharrem İnce'nin evinin önünden Elmalık köyüne doğru giderken sol tarafta su var. Gürül gürül akıyor. Alışılmadık bir şey, bir de bank koymuşlar. Oturdum, orada hem sularımı tazeledim, hem de dinlendim. Şimdi, buradaki rahatı konforu hiçbir su başında bulamam.

Aman Allah'ım, dik bir yokuştan aşağıya iniyorum. Elmalık köyünün camisinin minaresi görülüyor. Minarenin olduğu yerde kahve de vardır. Bir şeyler içip dinlenirdim ben de. Selamün aleyküm, aleyküm selam !

Türkçe Günaydın! Ya da Merhaba desem, komünist diye kimse selamımı almaz. Ben de ortada öyle kalakalırim.

Neyse, boş masa gördüm, oturdum, çayımı söyledim. Etrafı süzdükten sonra yola devam.

Görüyorum orada, az ilerde yan taraftan sola döneceğim ama sanki yokuş yukarı çıkacağım. Neyse, kaderde varsa üzölmek, yola koyulmanın vakti gelmiş demektir.

Arkadaş, ne biçim yere köy kurmuşlar. Karadenizli de değil buranın insanları. Çukurun içine köy mü kurulmuş. Çıkıyorum, çıkıyorum, mezarlığın yanına zor ulaştım.

Boş mezar yok, hepsi dolu.

Daha çok yolum var. Minibüslerin çalıştığı yoldan değil de ben kestirme diye daha dik yolu seçmişim. Yani ben vazgeçtim mi diyeceğim. Elbette kendime söylenerek çıkıyorum. Kekik toplayan kadına sordum,
“Bu yol Kirazlı köyüne gider mi?” dedim.
“Gider ama sen niye buradan gidiyon? Yol aşağıda, burası orman yolu” dedi.
Yapacak bir şey yok, yol aşağıda diye tekrar dön git olmazdı bizde.
“Olsun ben giderim yavaş yavaş” dedim.
Dedim ama hakikaten off yaa... Dik ve taşlı yol. Her zaman dediğim gibi oflaya puflaya bitirdim. Şimdi Kirazlı köyüne ineceğim.
Yolda Doğan marka arabasıyla biri gördü beni, yanımda durup sordu. Tabii en çok da arkamdaki yareni merak ediyorlar aslında.
“Nereye gidiyon Dayı?”
“Samanlı köyüne gidiyorum” dedim.
“Sen akşama kadar gidemezsin dayı” dedi.
Vaayy, bak utanmaza sen, Karamürsel tarafından geliyoruz diye Karamürsel sepeti mi zannettin sen birader. Buraya kadar nasıl geldim o zaman?
“İstersen akşama kahveye gel de çay söyleyeyim sana” dedim.
Bastı gaza gitti.
Daha sonra yoluma devam ettim. Nasıl yol ise. Büyük bir evin yanından aşağıya ineceğim ama o da ne. Yol bitti. Çalılar, küçük ağaçlar yolu kapatmış.
O sırada benim müdür arıyor, Yalova’dan.
“Neredesin abi? Geçtin mi Bursa yolunu?”
“Yok be Turhan, nerdee ??? Ama uzaktan yolu görebiliyorum”
“Abi benim akşama misafirlerim gelecek, akşam gelemiyebilirim. Sana pide yaptıracağım, Termalin orada çok güzel pide yapan bir yer var, Safran köyünde kaçta olursun ?”
“Turhan daha yolun öbür tarafına geçmedim, sana haber veririm”
“Tamam abi, neli olsun piden? 1.5 yeter mi ? Anladım, sen kuşbaşıli pideyi seversin”
Aslında sever miyim bilmiyorum ama acıkınca her şeyi yerim. Çok ayırt etmem.
“Safran köyüne yaklaşırken haber vericem sana” dedim.
Oturdum, küçücük ağacın gölgesine, etrafı, aşağıda kalan Kirazlı köyünü seyrediyorum. Uzaktan Marmara denizindeki adaları görüyorum.
Hafif te esinti var, olmayan saçlarım nasıl dalgalanıyor, püfür püfür.
Geriye dönüp yola çıktım. Daha sonra sağa dönüp yokuş aşağıya gidiyorum. Köyün tam içine girmeden sola döndüm. Yol güzel ve keyifli. Yoldaki parke taşlarını sökmüşler, araç girmesin diye. Ama Yaren girer.
Ama niye böyle bir şey yapsınlar ki. Yaren’i bıraktım ortaya. Sıcakın altında beklesin biraz. Her zaman ona gölge yer mi bulacağım.
Ben şu yola bakıp geleceğim. Aklım da Yaren’de. Onu da gözden kaybetmek istemiyorum. Hem onu kolluyorum, hem de yolu arıyorum.
Hadi lan! Yol kapalı. Napıcaz, geri dönücez mecburen. Demin yanından geçip de beğenmediğim yol benim yolummuş. Gps şimdi doğru gösterdi.
O da habire burdan git, şurdan git diye konuşmasa da çizginin üzerinden ayrıldım mı kızıyor.

Yola girdim, taşlı yol bitti, kumlu yol başladı. Hem de dik yokuş aşağıya. Kum gevşek, arkamdan yaren de ittirince kaymamak için, sopalarımı kullandım. İnsanoğlunun ayağı tökezlemesin bi kere. Silindir gibi üstümden geçecek Yaren de. Bu yoldan var ya, üç günde bir adam geçse iyi, sanki hiç kimse geçmemiş gibi.

Bahçelerin arasından yola indim, güneğe doğru yol kenarında gidiyorum. Bilmem ne tesisleri, kuzu tandır yazıyor. Yok aga, bana özel pide gelecek. Yolun karşısına geçtim, karşımdaki yokuş bana bakıyor. Davetkar bir şekilde, “Hadi gelsene” diyor. Ben de, “Bekle biraz sabırsızlanma, gelicem” diyorum. Odaklanmak çok önemli, “Ben bu yokuşu da çıkarım” diye düşüneceksin. Tepeye çık da nasıl çıkarsan çık. Tıslaya tıslaya, çıktım. Tepeye çıkınca da ortalıkta dolanan yabancı arabalar, yöreyi bilmeyenler durup bana yol soruyorlar. Böyle git, şöyle git diye ben de tarif ediyorum, yalan yanlış. Altında araba var bana niye soruyorsun ki kardeşim. Bu sefer ben sordum birisine, “Bu yol Safran köyüne gider mi?” dedim. “Valla bilmem ki, o yol değil ama bu yol gider” diye ana yolu gösterdi bana. “Bu yol da gider” dedim. Herkes kendi yoluna gitti. Geldim, Safran köyü meydanına, kahveye oturdum. Turhan’ı bekliyorum. Pide gelecek ya. Ben de telefonu şarja taktım, çayımı içtim. Kahveciyle anlaştım. İçerdeki bir masada pideyi yiyebilecektim. Turhan’ı aradım, “Ben geldim, bekliyorum” dedim. O da, “Yoldayım abi, geliyor” dedi. Neyse, yarım saat sürmedi, elinde kocaman kutuyla geldi. “Abi, afiyet olsun, 1.5 yaptırdım, kalanını da akşama yersin” dedi. Beni bi başladım yemeye, en sona üç parça bir şey kaldı. Ulan bu kadarcık şey bırakılmaz dedim. İttire, kaktıra onu da yedim mi. Oldu benim göbecik yine tostoparlak. Bu arada ben de son karar aşamasındaydım, Yenimahalle yerine Samanlı köyü parkında kalacaktım. Kurtköy caddesine çıktım. Bu arada yediklerim basınç yapmaya başladı. Cami minaresi arıyorum. Her tarafta ev var buralarda. Çalı dibi de yok. Koştur koştur zor yetiştim. Rahatlayınca daha lay lay lom yürümeye başladım.

Samanlı köyünü, önce geçtim. Sonra geri döndüm. Orada da eski bir arkadaşla karşılaştım. Merhabalaştıktan sonra ben muhtarı aramaya başladım. Kahveye gittim. 1.aza oradaymış. Tuncay Pehlivan. Geziyorum, yürüyorum derken, “Kal abi kocaman park var, gel bi fotoğraf çektirelim ama” “Buralara gezgin çok geliyor da, senin gibisine ilk defa rastladım” dedi. Yer, yurt zenginiymiş, Yalova- Samanlı arasında hatlı çalışan minibüsü var. Para gani biraderde. Yarın Delmece yaylasına gideceğim deyince de, “Yaylaya girince sağdaki ilk lokantanın sahibi benim arkadaşım. Benim selamımı söyle. Orada ye iç, para falan ödeme haa” diye tembihledi. "Seni aç bırakmasını oralarda, hesaplar benden" dedi.

Ohh, ben de sevindim, içimden tabi, bişey belli etmemeye çalıştım. Dilin kemiği yok ya, bu da o hesap. Bu arada arkadaş evinde taze fasulye, pirinç pilavı ve çoban salata hazırlamış. Karnım tok ama, yemesem ayıp olur. Ondan sonra da “O kadar yürüyorsun, göbek niye erimiyor” diyorlar. Sanki ben çok dert ediyorum göbeğimi. Beraber geziyoruz işte. Daha evdeyken ona, “Ben biraz yürüyeceğim, gelince seni alıp tekrar yerine koyacağım” mı diyeyim ? Sokakta mı bırakayım, benim bi şikayetim yok. Biliyorum ki sizler de benim için üzülüyorsunuz. Vah vah, tüh tüh deyip geçiştiriyorsunuz. Sizler iyi olun, keyfinize bakın yahu, bırakın benim göbeciğimi. Parktaki havuz başına koyayım dedim çadırımı, şırl şırl akan su sesi ile uyurum diye aklımdan geçti ama kurbağalar bi başladı vraklamaya, parkın taa öbür köşesine kaçtım.

Çadırı kurarken telefonu kahvedeki pirize taktım, şarj olsun diye. Kahveciye de, “Kahve saat kaçta kapanıyor?” diye sordum. “Tamam kapanmadan gelir alırım” dedim. Kapanma saati yaklaşınca da gidip aldım, yattım.

Samanlı köyü – Delmece yaylası

Sabah güneşi çadırın içini aydınlatınca mecburen uyandım. Caminin oraya gidip elimi yüzümü yıkadım. Aa, baktım arkadaşın elinde tepsi beni bekliyor. Kahvaltı hazırlamış, sigara böreği dahil. Hepsi var. Tepsinin içine serpmiş. Ne olmuş, serpme kahvaltı olmuş. Gördükleri son gezgin ben olduğum için Sabah kahvaltısı da kendiliğinden geldi. Evin karşısındaki parkta kaldığım için de komşu komşunun kahvaltısına muhtaçmış.

Allah razı olsun! Allah ikiz torun versin duaları ile teşekkür ettim.

Şimdi Delmece yaylasına gideceğim de çok uzak beyaa. Hep yokuş yukarı. Üç günde zor giderim oraya. 20 metre rakımdan 750 metreye çıkacağım ama nasıl ?

Dün akşam benim bölge müdürümü aradım.

“Napiyosun?” dedim.

“İyiymi abi, evdeyim, tv seyrediyorum” dedi.

“Sana bişey söyleyeceğim ama nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum”

“Şu Delmece yaylasına gidecem de gitmesine, bayram da yaklaşıyor. Benim birkaç gün kazanmam da lazım. Belki torun gelir elimi öpmeye” dedim.

“Senin arabanın arkası geniştir. Yaren’in kollarını sökersek, sığdırabilir miyiz acaba?” dedim. Tamam, müdür dediysek her işimizi yapacak da değil ama, nedense yaklaşık 35 kilometrelik yokuşu tırmanma gözümü korkutmuştu.

“Deneriz abi, nasıl olsa benim işim gücüm yok yarın” dedi.

“Tamam, yarın sabah görüşürüz o zaman” diyerek vedalaştık.

Sabah olunca, benim benden sorumlu bölge müdürüm geldi. Yaren’in kollarını söktük. Arabanın bagajına çok rahat sığdırdık.

Turhan kardeşim, yani müdürüm bir de bana bölgeyi tanıtmayı çok istiyor. Nasıl olsa vaktimiz var deyip önce Termal’e gittik. Hoop, kapıda fiş kesiyorlarmış, 10 lira.

Camı açtı, fiş kesicilere,

“Abim misafir, bu kapıdan girip öbür kapıdan çıkamaz” dedi. Onlar da,

“Tamam o zaman” deyince zinciri indirdiler, girdik içeri.

Hanlar, hamamlar, havuzlar her şey var.

Benim gibi dağda, doğada gezenler için çok cazip değil kalabalık bu tür mekanlar, beyin fotoğrafı çekmeye bile gerek görmedim.

Öbür taraftan da çıktık zaten. Dün, Safran köyüne getirdiği, benim için pide yaptırdığı yere geldik.

Dün söz vermişler ona, çay bile içmeden pideyi kaptığı gibi bana getirmiş. Onlar da, “Alacağın olsun abi” demişler. Pideciden içeri girerken de, “Alacağım olan çayı içmeye geldik abimle” dedi. Neyse ikramlarını yaptılar, çayımızı içtik. Delmece yaylasına araç ile gidilebilecek en uygun yol, Teşvikiye üzerinden, Erikli şelalesinin yanındaki asfalt yol. Erikli şelalesine geldiğimizde, “Dur abi, şuraya da bi bakalım” dedi. Oraya bakmak da 8 lira imiş. 2019 kışında yürüyüş yaptığımız ve gördüğümüz bir yerdi. Benim arkadaşlarımdan bazıları keşif yapmayı çok sever. Bilmedikleri yerleri, görmedikleri yeni yerleri keşfetmek isterler. O yüzden bodoslama dalarlar orman içine. Dikmiş, inmiş, çalılıkmış, hiç önemli değil onlar için. Ayı izi görseler, “Hah buradan gidilir” diye beni de peşlerinden sürüklerlerdi. En arkadan söylene, söylene giderdim ben de. Gördüğümüz bildiğimiz yerleri değil de bilmediğimiz yerleri görmek daha heyecanlıydı. Şimdi, biz yola devam ettik, Delmece yaylasına geldik. İlk baştaki, Tuncay’ın bana, “Ye içi para verme abi” dediği restoranın içine girdim. Sordum, “Kerim kim?” Gençten birisi, “O benim babam” dedi. “Onunla konuşmam lazım, ona selam getirdim” dedim. “Kimden abi?” “Samanlı köyünden Tuncay” dedim. “Babam burada yok. Aslında Samanlı köyünden tanıdığını hiç yok” dedi. Ee, napalım. Her güzellik bir arada olmazmış. Ben yine makarna, zeytin, peynir yemeğe devam. Yok yahu, konservem var, hazır çorbam var, sosis almıştım Yalova’da marketten, kuru soğan, domates, sivri biber. Daha ne olsun? Sadece Tuncay’ın Kerim’ine değil, yolda kimseye güvenerek yola çıkmayacaksın. Kısmet gelecek olursa zaten kendiliğinden geliyor. Biraz daha ileriye gittik, gürül gürül akan çeşme başına yakın bir yere çadırı kurdum. Turhan’a akşam yemeği yapayım dedim istemedi. Hemen su ısıtıp bir kahve ikram ettim. Bu arada akşam rüzgarı çıktı, “Ben üşümeye başladım abi, bana müsaade” dedi ve Turhan’ı gönderdim.

Bel fıtığı var, adamcağız zaten iki büklüm geziyor, benim yüzümden hasta olmasını istemem elbette. Yaptıkları da hiçbir zaman unutulacak gibi değil.

Her konuda yardımcı oldu.

Allah sana daha çok versin sevgili kardeşim.

Yürü babam yürü'nün Yalova bölgesindeki benden sorumlu Genel Müdürü Turhan Bilgiler'e sonsuz teşekkürler.

Biz öğlen gibi Delmece yaylasına çıkmıştık. Turhan'ı kahve içtikten sonra uğurladım. Her akşam gelen yemeklerden fırsat bulamadığım sosisleri pişirmeye karar verdim. Üstüne de domates biber doğrayınca oldu miisss.

Yemekten sonra çadırın içine girip azıcık dinleneyim bari diyerek uzandım. Ne de olsa azıcık eski günlerin yorgunluğu vardı.

Zaten sabahleyin mesaiye gider gibi 09:00 gibi yürüyüşlere başlıyorum, en geç de 17:00 civarında da varacağım yere varıyordum.

Yan taraftaki komşularım çok gürültücüydü. Uyumak değil de onların sesi çadırın içindeydi. Bir ara mangal yaktılar, bütün kokular yine çadırın içinde.

Ben çıktım dışarı, oraya buraya yürüyorum. Millet gitse de ortalık boşalsa.

Kalabalığı sevmiyorum.

Yol üzerinde, dünkü piknikçiler veya ondan öncekiler pisliklerini, çöplerini poşete koyup, yol kenarına bırakmışlar. Benden en güzel küfürleri duyuyorlardır umarım. Ulan, 100 metre ileride çöp kutusu var. Olmadı, koy arabana, evine en yakın yerde at. Niye doğada bırakıyorsunuz yaa.

Komşum namaz vakti gelince, gitti seccadesini serdi, oğluyla beraber namazını kıldı. Bunların kiblesi doğruydu.

10 dakika sonrası başkası durdu namaza, onlar da kuzeybatıya doğru döndüler. Onlar da iyi niyetle namazlarını kıldılar. Ama kibleleri yanlıştı.

Önemli değil ki, önemli olan niyet etmektir.

Bu arada komşum Yalova itfaiyesinden Hüseyin Güzel, bana yarım ekmek arası ızgara tavuk ikram etti. Böylece akşam yemeği derdini de çözmüş oldum. Ama benim aldıklarım da devamlı öteleniyor.

Hüseyin kardeş itfaiyeci olduğu için, ateşin tamamen söndüğünü bana rapor etti.

“Çöplerimi de aldım” dedi.

Sonra ben de ateş yaktığı yeri kontrol ettim. Tehlikeli durum yoktu.

Dün marketten yoğurt aldım, ayran niye aldım, onu bilemedim işte.

Ekmek vardı bir tane, bir tane daha niye aldım.

Belki de gittiğim yerlerde bulamam, aç kalıp zayıflamaya başlarım korkusu ağır bastı. Zayıflamaya başladığımda gücüm, kuvvetim de gider.

Yürüyemem.

Olayı nereye bağladım.

Aslında 2019'da 45 günlük Trakya yürüyüşünde 6 kg vermiştim. Bu sene bakalım ne kadar gidecek. Fazla gideceğinden hiç umudum yok. Bölgede çok iyi bakıyorlar.

Dün yağurdu çok özlemişim. Sabah ilk işim yağurdun içine erik marmelatı koyup yedim. Zenginlik sembolü, yaylada yoğurt ve marmelat yemek.

Öncü kahvaltı oldu. Bugün Pazar, haşlanmış yumurtalar bir haftalık oldu.

Artık yenmezdi, yanıma bir köpek geldi. Bari o yesin diye yumurtaları soyup da verdim.

O dingil de sarılarını yedi, beyazlarını bana bıraktı gitti.

Dün akşam, yaylayı iki ayaklı ayılar bastı.

Çay yaptılar, içtiler, zıbardılar gittiler. Arkalarında pisliklerini bırakarak.

Bir başka ayı ailesi de çöplerini poşete doldurmuş, onlar da yol kenarına bırakmışlar.

Hayvanlar parçasın diye. Ama benden de ağız dolusu küfürleri alıyorlar. Onların kulakları çınliyordur.

Akşamdan kurguladım, dört yumurta, domates, biber, soğandan müteşekkil, mükemmel bir kahvaltı. Yaptım tabii, çok da güzel afiyet oldu.

Aslında bir taraftan da yüküm azalsın diye yiyorum.

Boş ver be kardeşim, yemekten tasarruf mu olurmuş.

Yalova Samanlı köyüne varmadan önce 1,5 kuşbaşı pıde yaptıırıp, Safran köyünün kahvesine getirerek, beni tıka basa doyuran sevgili arkadaşımız, kaptanımız

Turhan Bilgiler, özel insan, yürüyüşümü kolaylaştıran insan.

Benim memleketim, benim ülkem güzel insanlarla dolu. Doğusuyla, batısıyla bir arada kaynaşmış durumda. Alevi'siyle, Sünni'siyle, Lazıyla, Kürdüyle.

Kötü adamlar her zamanki gibi sahneler, bizi birbirimizden koparmak için çok korkunç yeraltı faaliyetleri ile çalışıyorlar.

Yunanistan ile de aynı, halklar bire bir karşı karşıya kaldığımızda çok iyi, ama o iki yılda emekli olan, dünya kadar emekli maaşı alan politikacılar yok mu ?

Sabahleyin çok kalabalık arabalar geldi, benim çadırın önüne de geldiler, yer küçüktü.

Sıgmazlardı oraya. Sonra yolun hemen arka tarafındaki boş yere yerleştiler.

Ben onları ayrı ayrı zannederken hepsi bir araya doluştular.

İniyorlar arabalardan, hala iniyorlar. İndiler, bitti mi diye bakıyorum.

Büyükler indi, şimdi çocuklar iniyorlar. Arabalardan inen çocuklar bir dağılıyorlar, ortalık bir anda şenleniyor.

Top oynayanlar, uçurtma uçuranlar, çocukların toplarını, uçurtmalarını çalan babalar.

Babalar daha çok eğleniyor.

Ben de oturmuş çocukları seyrediyorum.

Onlar da babalarının peşlerinden koşuyor.

Kahvaltımı yaptıktan sonra, gideyim de çeşmede su doldurup, tabağımı yıkayayım dedim. Arkamdan ellerinde kocaman tepsilerle kadınlar geliyor, hepsinin de içi domates, biber, patlıcan ile dolu. Genç kızlar da yanlarında.

Mahcup öğrenci gibiler. Hayatı öğrenmeye çalışıyorlar.

Kendi kendime soruyorum,

“Düğün mü var acaba burada? ne iyi olur. Düğüne de denk gelmişim” diyorum.

O koca tepsileri görünce çeşme başındaki kadınlara dayanamayıp sordum,

“Çiğ köfte mi yapacaksınız?”

“Yok, kebab yapıcız” dedi birisi. Bana da afiyet olsun demek düşer elbette.

Onların olduğu tarafa bakmıyorum bile. Ayıp yaa, ciğer bekleyen kasap kedileri gibi, hani ben burada yalnızım, siz orada kebab yiyorsunuz, Allah'tan reva mı bu?

Aklımdan da geçmedi değil yani.

Ben itfaiyeci Hüseyin'in verdiği tavuğu yedim, karnım tok ama hala aklım kebapta.

Tabii bunlar benim evin önünden geçiyorlar devamlı. Su yolunun üzerinde benim

çadır. Çeşmeye gitmek için önümden geçiyorlar. Bütün dedikoduları duyuyorum.

“Aboov kız, büyük görümcemin kızı kocaman olmuş, şuradan şuraya kalkıp da iki domates doğramasını bilmiyor”

“Kız, senin kaynın yine araba değiştirmiş”

“Valla bıktım, kebapı yap, yedir sonra da bulaşıkları yıka. Öbürü niye kalkmıyor hiç”

Yani duyuyorum, önümden geçerken birbirlerini çekiştirmekten de geri durmuyorlar.

Kadın milleti böyle bir şey işte.

İtfaiyeci Hüseyin gittikten sonra, ben yalnız kaldım. Bana en yakın grup, çoluk

çombalak bu grup kaldı. Bir ara sesleri kesildi.

Demek ki o arada bunlar kebab yiyorlardı. Vay bee!

Valla afiyet olsun dedim içimden, ne diyeyim. Gerçi ben de ızgara tavuk yedim. Hala

dişlerimin arasında kalanları çıkarmaya uğraşıyorum.

Tavuktan sonra içim yandı, bol su içiyorum. Çadırımın yanında otururken birisi elinde

beyaz köpük tabakla suya doğru giderken gördüm,

“Amaann be! dedim, “Bana mı gelecek sanki!”

Hakikaten o tabak su başına gitmeden bana döndü.

“Buyurun bu sizin” dedi.

Şaşırdım, teşekkür ettim. Onun yanında tabağın kapağını açıp da içine bakmadım

valla. Ne getirmiş diye bakılır mı? Ne kadar ayıp.

O gittikten sonra, hafifçe aralayıp baktım, utandım valla. Yerin dibine girdim. Bir tabak dolusu et!

Pis şeytan, adi herif! Diyor ki kulağıma,

“Yiyemediler, çok geldi, sen boş boş oturuyorsun, onun için sana verdiler. Seni çok yalnız gördüler acıdılar. Hepsi başının üstünde tabağı gezdirdi” diyor.

“Git lan başımdan, manyak !” diye bi bağırmışım, hepsi durmuş bana bakıyorlar.

Çeşmeden dönen öbür kadına da,

“Çok teşekkür ederim, yemek için” dedim.

“Sana da mı verdiler?” dedi. Ulan ne diyeceğimi şaşırdım.

“Vermeselerdi değil mi? Çöpe atılmasın diye verdiler, siz de haklısınız” dedim içimden.

Kadıncağz ne söylediğinin farkında değil, belki de o arada başka bir şey düşünüyordu, ağzından istem dışı kelimeler döküldü.

Amaan, hiç umurumda değil. Her söyleneni düşünürsek kafamın kalan yarısı da sıyrılır gider. Zaten millet deli gözüyle bakıyor.

Her şeye rağmen yine de teşekkürler iyi kalpli öbür kadın. Yarın akşamki yemeğim de geldi.

Yemek dediğin nedir ki, bir lokma ekmek. O da kendi ayağıyla tıptış, tıptış geliyor zaten.

Karnı doyan kalabalık aile bir ara azaldı. Ne oldu lan bunlara diyorum. Kafamı çevirip bir baktım, çalı çırpı toplayıp ortaya dik bir şekilde toplamışlar. Zaten herkes bir dal getirse, ormanı kuruturlar valla.

Artık kim yaktıysa orta yerdeki odunları yaktılar. Havanın kararmasına 35-40 dakika var yani, alacakaranlık. Arabanın birini de çekmişler ortaya yakın bir yer. Kapılar, bagaj açık. Müziğin sesi de sonuna kadar. Ben de müzik sesi duyunca hiç dayanamam zaten. Kalktım, yanlarına gittim.

“Katılabilir miyim, biraz da fotoğraf çekebilir miyim?” dedim.

“Elbette” dediler. Çok memnun oldum beni de aralarına aldıklarına.

Sabahtan beri, önümden, arkamdan geçen, domates yıkayıp, kebab, salata yapan şimdi de ateş başında halay çekenlerin içindeydim.

Tanıştık, aslında hepsi tek aile, bir anne, dört kız, altı erkek evlat. Türkiye’nin her tarafından gelmişler. Kimisi Van’dan, kimisi Muş’tan, kimisi Yalova’dan ve bir kardeş de Almanya’dan gelmiş halaya.

Ne güzel bir topluluk olmuş, ailenin güzelliği beni mest etti. Anama gittim,

“Bundan sonra ben de sizin evladınızım, beni ortalıkta bırakmayın, seneye neredeseyiz, beni de çağırın. Ben de geleceğim oraya” dedim.

Benim de artık Muş’lu bir ailem var. Hepsi eğitilmiş, kültürlü mükemmel insanlar.

İnsanın kocaman ailesi olmalı. Hadi toparlanıyoruz dendiğinde bir araya gelebilmeli.

Mazeret uydurmadan, evirip çevirmeden, torun tombalak.

Haydi halaya dendiğinde, kimse oturmamalı. Kocaman halka olabilmeli.

Halay başı zaten hiç durmuyor, hop oraya, hop buraya zıplayıp duruyor.

O ayaklarını nasıl karıştırmıyor arkadaş yaa. Ben olsam ayaklarım birbirine dolanır, olduğum yere düşer kalırım. Halayın, ahengini bozmaktan bana ceza verirler valla.

Ayakların niye karışmadığını sordum, öğrendim elbette.

Muş’ta düğünler bir hafta kadar sürüyormuş.

Zurnacılar bol, dinlene dinlene bir hafta çalışıyorlarmış.

Dolayısı ile daha on yaşına gelmeden her düğünde bir hafta oynasa elbette o yörenin en güzel oynayanı olur, ayakları birbirine karışmaz.

Ateş yavaş yavaş sönmeye başladı, bunlar da başladı toparlanmaya.

Ateşin başına beni bıraktılar nöbetçi. Ben de onların kardeşi, abisi oldum ya.

“Abi sen buradasın nasıl olsa, ateş sana emanet” deyip gittiler.

Gitmeden önce son olarak,

“Yufka ekmeği var, sever misin?” diye sordu kardeşlerimden biri.

“Elbette severim” dedim. Yufka ekmeği geldi. O sırada annem de,

“Şu kavunu da götürün verin” demiş, o da geldi.

Güya ben yükümü hafifleteceğim de yokuşları rahat çıkacağım. Hadi yemek ve ekmek zorunlu yiyecek de kavun ne oluyor yahu.

Kavun mu canın istedi, al, otur, ye bir kenarda.

Taşınır mı beş kilo ağırlık daha.

“Yareenn, duyuyorsun değil mi? Bunları hep sen taşıyacaksın!”

“Sen de çekeceksin, hem de eşek gibi”

“Terbiyesiz, iki gün şurada dinlendirdim seni, horozlanmaya başladın, intikamımı alırım senden” dedim.

Ateşin iyice söndüğüne emin olduktan sonra ben de çadırıma çekildim, güzelce uyudum.

Delmece yaylası – Karacaali köyü

Sabah yola çıktım, gayet güzel bir yol benim ve Yaren için. Kavun’u da koydum Yaren’in sırtına. Yolumun çoğu bayır aşağı olduğu için kavunun ağırlığını pek düşünmüyorum.

Diğer yandan da çobanın birisine versem de gariban sevinse diye aklımdan geçiyor. Hani tek başıma koca kavun yenir mi diyorum bir taraftan da. Sonra caydım başkasına vermekten. Yol kenarında bir su başı bulursan, şapurdata, şapurdata ben onu yerim dedim. Başkasına verme fikrimi de sildim gitti.

Bu arada Selimiye köyüne az kaldı, çam ağaçlarında ilan var.

Kadir İnanır ve Türkan Şoray’ın fotoğrafı, altında da yazı, diyor ki!

“Seni Soğukdere’ye götüreceğim. Fırında oğlak yeriz”

Acaba götürdü mü? Bilmiyorum ama kilosu 120 liradan oğlak falan yenmez.

Kim gelir dağ başındaki yere? Dört çekere binip de paranın nereden geldiğinin hesabını yapmayan, yeni görme zenginler, akşam da keçiyi yedikten sonra otel odasına çekilenler, yani kaçak et kesenler gelir.

Ne bileyim ben yaa, sabah erken vakitte önünden geçtim, günlerden pazartesi, sadece Audi beyaz bir araba vardı.

Ben de kendi kendime,

“Hiç hayal kurma, senin akşam yemeğin var, hiç durma buralarda, yürümeye devam et” dedim. Selimiye köyünün parkında oturdum.

Çay falan yok. Bir paket kremalı bisküvi ile yola devam ettim.

Hep yokuş aşağıya. Yer yer Gemlik körfezi görülüyor.

Yokuş aşağıya olunca etrafıma bakıyorum üstüne oturacak taş da yok, zaten su hiç görmedim. Tam Hayriye köyü sapağına gelince iki tane büyük elektrik kablosu makarası koymuşlar, masa niyetine. Ben de dinlenmek için oraya çöktüm. Gözüm Yaren'in arkasında sarkan torbaya takıldı. Ağırlık olarak gördüğüm kavuna yer değiştirtmemin gerekli olduğunu anladım.

Yavaşça çıkardım, masanın üstüne koydum. Çaktırmadan bıçağı elime aldım. Kavuna göstermiyorum. Yuvarlanıp gider diye. Yuvarlak masanın öbür tarafına geçtim ki elimdekini görmesin diye. Ben dönüyorum, o da dönüyor. Ulan bir dur da şu işimi bitireyim.

Kafasına geçirdim mavi naylon torbayı, hava almamaya başladı, torbanın üzerinden kafasını pardon kapak kısmını kestim, mis gibi koku yayıldı etrafa.

Bu sefer torbayı çıkardım, dilimlemeye başladım.

Her kestiğim dilimi hemen yiyorum ama bal gibi yaa.

Çok tatlıymış. Öyle tabak falan yok, dedim ya çingene dilimi kesiyorum, ısırarak yiyorum. Ağzımın kenarından kavunun ballı kısmının suları akıyor.

Arıları kovalamıyorum. Onların da hakkı var bu kavundan. Kraliçe arıya çalışıyorlar. Gerçekten etrafımdalar ve vızır vızır uçuşuyorlar.

Kavun çok suluymuş, parmaklarımın arasından akıyor, pantolona damlamış, dizlerimin üstü ıslak, nerden ıslanmış diye baktım. Kavunu her ısırdığımda, süzülen kavunun suyu dirseklerimden aşağıya doğru akıyor.

Aman Allah'ım, ben parmaklarımı koruyayım derken, kollarım, dirseklerim her taraf batmış.

Boş ver, kavunu bitirdim ya kimseye vermeden. Ağırlık da azaldı Yaren'in üzerinden, bu sefer de benim karnımdan gurul, gurul sesler geliyor.

Yaren'i hafiflettim, ben ağırlaştım.

Kavunun kabuklarını naylon torbaya doldurdum, çöp kutusuna attım.

İçme suyumun birazı ile ellerimi kollarımı yıkadım, tekrar yollara düştüm.

Buradan doğruca Narlı köyüne indim.

Kahvede çayımı gazozumu içtim, muhtarı sordum, ileride denize nazır lokantası varmış, oradadır dediler.

Yani muhtarlık ek iş. Muhtarlığı parayla mı almış yoksa. Köylüye bir akşam yemek verse orada işi götürür, bütün oyları toplar.

Kahveci de, yolda gördüğüm ihtiyarlar da,

"İleride deniz kenarında bir yer, herkes oraya çadır kuruyor. Sen de orada kalabilirsin" dediler. Narlı'dan yola çıktım. Muhtarın yerini gördüm. İçeriye girsem,

"Kim lan bu pejmürde adam?" diyecek, belki de beni içeri almayacaklar.

Onun için önünden hızlı geçtim. Bahse konu olan yere geldim, kalabalık. Zemin denize doğru eğimli ve millet denize donla giriyor.

"Boş ver" dedim, kendi kendime.

Yola devam, yürü babam yürü, Karacaali köyü yoluna girdim.

İlerledikçe bir sürü sahilin kamu kuruluşlarınca kapatıldığını gördüm. Gençlik ve spor bakanlığının kampını gördüm. Kapıdaki görevlilere,

"Ben de gencim, bakın yürüyorum, bir gece kalayım şurada" dedim.

"Olmaz" dediler. Ne yapayım ben şimdi. Adamlarla kavga mı edeyim.

Sağa sola bakıyorum, geniş bahçeli evler var, boş arazi. Kimsesi yok bahçelerin. Kendi kendime, gittiğim yerde de mırın kırın ederlerse, buralara bir yere gelip kalırım diyorum. Karacaali köyünün merkezine geldim. Çay bahçesine oturdum.

Kasada oturana muhtarı sordum,

“Şimdi çıktı buradan” dedi. Kaçırılmışım.

“Dışarıda kadınların parayla yemek sattıkları yer var, onlar bilir onun nereye gittiğini” dediler.

Gittim kadınlara,

“Buralardaydı, şimdi gelir” dediler.

Karacaali köyü muhtarını sorduğum kadınlar da öyle, önce

"Ne yapacaktınız?"

"Tanrı misafiriyim. Köyünüzde kalacağım" dediğimde, yüzler değişiyor. Eller ayaklar birbirine dolanıp, nerden çıktı bu adam oluyor. Yani, bu taraflarda tanrı misafiri pek kabul görmüyor gibi.

Ben de bundan sonra defineciyim, diyeceğim, uyduruk topografik haritalar göstereceğim. İki gün sonra zengin olacağız adamım desem, en makbul adam olurum. Bekliyorum, ne gelen var, ne giden.

Uzaktan kel bir adam göründü,

“İşte muhtar geliyor” dediler. Yanında kadınlar var, gevşek gevşek konuşuyorlar.

Herhalde memleket sorunlarını çözüyorlar diye aklıma geldi.

Öğrendim ya muhtar olduğunu,

“Bir saniye muhtarım, görüşebilir miyiz” dedim.

“Ne hakkında?”

“Benim hakkımda” dedim.

“Ben gezginim, bana çadırımı kuracak bir yer gösterebilir misiniz? Bir gece kalıp, yarın sabah yola devam edeceğim” dedim. Durdu, düşündü, olmayan saçlarını düzeltti.

“Ortalık kötü, biliyorsun, jandarma işi çok sıkı tutuyor” dedi.

“Jandarma gelirse bütün sorumluluk bende” dedim.

“Tamam o zaman, parktaki zakkumların arasına kurabilirsin” dedi.

Zaten ben de orasını gözüme kestirmiştim.

Çadırımı kurdum mu, benden rahatı yok. Evim hazır demektir.

Akşam yemeğim dün akşamdan hazır zaten.

İyi kalpli güzel kadın getirmişti kısmetimi. Onu yedikten sonra hemen yan taraftaki çay bahçesine gittim. Biraz daha oyalandıktan sonra haydi yatağa.

Çocuklar parka gelip her ne kadar gürültülü de oynasalar sonunda uyuyabilmişim.

Bugün 21.5 kilometre yürümüşüm. Uyku çabuk geldi. Dikenli tellerden atlayan koyunları saymaya gerek kalmadı.

Karacaali köyü – Umurbey köyü

Karacaali köyünde uyandıktan sonra doğru yan taraftaki çay bahçesine. Garsonlar temizlik yapıyorlar, ortalığı toparlıyorlar. Hemen telefonu şarja koydum, yolda lazım olacak.

Benim çocukluk arkadaşım, sınıf arkadaşım var Küçükkumla'da. Daha önce sözleşmiştik, yolumun üzerinde olduğu için onu ziyaret edeceğim.

Yola çıktığımı telefon ile bildirdim.

"Yaklaşınca ararım" dedim. Sabahın erken saatlerinde yollarda, deniz kenarında yürüyorum yazlıkçıların şaşkın bakışları arasında.

Küçükkumla'ya yaklaştım, tekrar aradım arkadaşımı. Millete soruyorum, bilmem ne camii şurada diyorlar. Söyledikleri yere gidiyorum. Oturacak yer yok, kaldırıma oturdum, arkadaşı bekliyorum. Gelen giden yok. Telefon ettim.

"Neredesin?" diyor bana.

"Nerde olucam, söylediğin caminin önünde bekliyorum" dedim.

"Ben seni göremiyorum" diyor bana. Yaşlı ya, uzağı iyi göremiyor.

"Ben de seni göremiyorum" dedim buna. Azıcık etrafımdan bahsettim.

"Orası değil oğlum, daha gel gel" diyor bana.

Gel de nereye be kardeşim.

Ara sokaklardan giderken sapacağım yine en olmadık sokağa, bir hafta dolaşsam bulamayacağım ben onu.

Tekrar aradım,

"Sahile in, kıyı, kıyı gel, buluşuruz bir yerde"

Aradan 51 sene de geçse, aynı Ahmet Özaktaş. Kaşı, gözü, yüzü hep aynı. Sadece bazı yerleri buruşmuş. O da normal tabii. Benim sadece gıdığım azıcık sarkmış.

Neyse orta yolda buluştuk. Corona yüzünden birbirimize sarılamadık ama ben onun yürüyen arkadaşıydım. Küçükkumla'ya acayip hava atıyordu. Benim yanımda yürümek onu gururlandırmıştı.

"Aferin lan sana!" dedi. Onun devamlı takıldığı evinin hemen yakınındaki kahveye oturduk. O da bir şey yemeden çıkmış evden. Kahvenin yanındaki simitçi fırınından sıcacık, simit, açma poğaç ve çay ile kahvaltımızı yaptık.

Eski, çokk eski çocukluk anılarımıza gittik. Deniz Lisesi yıllarına.

Her şey gibi, zaman akıyor ama anılar çok taze. Daha dün gibi yaşanmışlıklar.

Vedalaştık, nereye gideceğim tam belli değil. Gemlik'e olan mesafe 10 kilometre olunca, akşama kadar dünya kadar yol giderdim. Hele bir Gemlik'e gideyim.

Üst yoldan devam ediyorum, bu yol beni Gemlik'in içine götürdü. Sokak aralarına girdim. Birisi çizgili pijamasıyla ikinci katın balkonundan boş plastik su şişelerini ipe bağlamış sallandırıyor.

Bana da diyor ki,

"Lazımsa al! Daha içeride dolu" diyor.

Ahh be abicim, ben çöpçü değilim ki. Sakallı ve pejmürde, arkamda da Yaren'i görünce, beni plastik toplayıcı zannetti.

"Yok abi, yok, yok. Lazım değil" dedim ve yoluma devam ettim.

Gemlik öğretmen evinde kalmayı planlamıştım. Benim bu bölgedeki benden sorumlu müdürüm, öğretmenevini aramış. Her zaman, her yerde olduğu gibi benim gibi bir yürüyüşünün konaklaması için elinden gelen her türlü gayreti gösteriyor.

Yer olmadığını söylemişler, bir tane üç kişilik odaları kalmış, onda da üç kişilik parası alırlarmış. Bir kişinin yerine üç kişi parası vereceksem, belediye hoparlöründen anons verdiririm valla.

“Dikkat dikkat! Öğretmen evinde iki kişilik boş yatak vardır. Kalmak isteyenler küçük bir sınavdan geçirilecektir. Ondan sonra yatağa kabul edilecektir. Dikkat, dikkat!”

Ah be kardeşim, senin kıcın yine açıkta kalmış. Manyak, manyak hayaller kurma.

Öğretmen evinin önündeki parka kur çadırını, kal.

Vakit öğlen olmuştu.

Market alışverişimi yaptım. Gidip parkta oturdum, iki paket bisküvi ile bir litre süt iyi geldi.

Umurbey yokuşunu çıkabilirdim artık.

Bir yerde oturup kalmanın gereği yoktu, hadi bakalım yallah diyerek ayaklandım.

Bu gece de Umurbey köyünde kalmaya karar verdim.

Köyü yüksek yere kurmuşlar. Çık çık bitmiyor. Yorucu bir yokuştur. Başka yol yok ki, mecburen çıkacağım.

Köyün dış mahallesine geldim. Kaldırıma oturdum, dinleniyorum. Hava da çok sıcak, azıcık yürüyüp hemen çöküyorum.

Arkamda Yaren olmasa belki biraz daha yürüyeceğim. Onu da bir yere bırakamıyorum, yemeğimi, suyumı taşıyor. Böyle idare ediyoruz işte. Yoldan insan bile tek tük geçiyor. Adamın biri yürüyor, geldi, geldi benim oturduğum kaldırımın arkasındaki ev onunmuş. Epey sohbet ettik.

“Hadi artık bana müsaade” dedim.

“Bekle” dedi. Ahmet Köksal.

“Hayırdır” dedim kendi kendime, yolda bir iki traktöre el etti, kimse durmadı. Kimse kafasını bile çevirip bakmadı. Daha bir kilometreye yakın yol varmış köyün merkezine. “Yol yokuş, çok zorlanırsın” dedi.

“Tamam, bekliyorum” dedim. Beş dakika sonra içeriden traktör çıkıyor. Tepesinde de Ahmet Köksal. İndi,

“Sende ip var mı?” dedi.

“Valla yok” dedim. Neyse traktörün arkasında bir şeyleri söktü. Yaren’i sıkıca bağladık. Ben de traktöre bindim. Gidiyoruz, meydana geldik,

“Burası abi!” dedi. İndik, kahveye gidip çayımızı içmeye başladık. Bu arada muhtarı soruyoruz, şimdi buradaydı, geliyor derken, sonunda onunla da tanıştık. Meramımı anlattım.

“Sen bu köyün mülki amirisin. Onun için sana geldim” dedim.

Zaten böyle söyleyince hoşlarına gidiyor da,

“Allah korusun başıma bir şey gelse bu köyde, jandarma önce sana sorar” diyorum, bu sefer de somurtuyorlar. Suratları asılıyor.

O zaman adam gibi, düzgün yer gösterin.

Muhtar Mustafa Duran ile gezdik birkaç yer. Parkı söyledim olmaz dedi. Jandarma gelir sorar dedi. Caminin hemen yanı başında kapalı bir yer var.

Gemlik belediyesi temizlik işçilerine tahsis etmişler. Anahtarı yok, temizlik işçileri de yok. Caminin karşısındaki kahveye gittik, orada da ofis gibi bir yer var. Hay Allah, o da kilitli. Ama anahtarı ortada yok. Muhtar köyün ortasında şaşkın ördek gibi dolaşıyor. Güya kapalı bir yer arıyor. Baktım yanımda muhtar falan yok, tüymüş, gitmiş.

Yazık be sana, bu köye.

Tek şansları 3.Cumhurbaşkanı, Celal Bayar’ın köyü olmaları.

Herkes, zeytincilik sayesinde zengin. Hali vakti yerinde.

Birçok yer de Araplara satılmış. Adamlar paralarını buraya gömmüşler.

Akşam olmadan önce, köyün içinde dolaşıp fotoğraflar çektim. En sonunda çadırı da caminin bahçesindeki merdivenlerin dibine kurdum. Yer beton.

Olsun, napalım.

Umurbey köyü – Gürle köyü

Sabahleyin kalktım, elimi yüzümü yıkadım iyi ki anahtarı bulamamış.

Tuvalet çok yakın. Su sıkıntısı yok burada. Ben sabah çorbasını hazırlarken temizlik işçisi geldi, cebinden bir tomar anahtar çıkardı, bir tanesi ile kapıyı açtı, içeri girip çalı süpürgesini aldı, dışarı çıktı ve tekrar kilitledi.

Bana layık gördüğü yeri görüyor musunuz? Temizlik malzemelerinin konduğu pis yer. İnsanımız böyle ama, birçok yerde aynı tavırlarla karşılaşıyorum.

Kapalı alan diye en kötü ve pis yeri gösteriyorlar.

Benim çadırım olmasa çok kötü olacaktı.

Köy evi, köy odası diye bir kavram kalmamış zaten. Oraları da muhtarların özel kullanım alanı ya da depo olmuş.

Bu arada ben tekrar yola çıktım. Bu sefer de hep yokuş. Yorulduğum zaman olduğum yere çöküyorum zaten. Biraz nefeslenip, suyum içiyorum.

Tekrar yürü babam yürü...

Yürümenin en zevkli kısmı. Tepeye vardım. Manzara mükemmel. Gemlik, İznik gölü ile Gemlik körfezi arasındaki çanakta kurulmuş, rüzgar ve hava geçişlerine çok uygun bir yerdeymiş meğerse.

En güzel, yukardan görülebiliyor.

Umuryeri, deniz seviyesinden 200 metre yukarıda olduğundan, köylüler zeytinlerinin kaliteli olduğunu söylüyorlar. Zeytin, temiz havayı seviyormuş.

Gerçekten yukarıdan çok güzel görülüyor Gemlik.

Yokuş bitti, yol düzleşti, köpek sesleri gelmeye başladı. Adamın biri çıktı karşıma, “Gürle köyüne nasıl giderim?” dedim.

“Doğru git!” falan dedi. Dediği yoldan devam ettim ama benim hazırladığım rotanın dışına çıktım. Kim bilir nereye gidecektim adamı dinleseydim. Sonrası da meçhul! Benim hazırladığım rota hiç olmazsa Traktör yollarından geçiyor, hiç olmazsa insan yüzü görmüş yollar.

Geri döndüm, yanlış da olsa rota benim rotamdı. O yüzden kendime az kızmadım.

Olsun, yine kızarım, nasıl olsa ben, bendim.

Ama saptığım yerin yolunun ilk elli metresi gerçekten kötü. Sonra zemin sertleşti, Yaren de arkamdan geliyor. Bu adam nereye götürüyor beni böyle diyor.

Bana güvenmesi lazım.

Nasıl ben ona güveniyorsam, onun da bana güvenmesi lazım. Düz bir alandan geçtikten sonra tatlı bir inişle dereye geldim. Derede su yok ki. Kaynaklar kuruyunca dereler de kurumuş. Hayvan sesleri geliyor. İnekler su bulmuşlar orada su içiyorlar. Biraz ileriden birisi çıkageldi, o da çoban, o da Afganlı. Türkiye’deki köylerde Afganistan’dan kaçan Afgan’lıların hemen hepsi çoban. Açık iş kolu, bizimkiler beğenmezler.

Ayda 2000 tl maaş, yatacak yer ve yemek var. Tertemiz hava. Yeter ki hayvanı kaybetme, kurda kuşa teslim etme.

Toprak traktör yolları bitti, soğuk asfalt, köyler arası yola çıktım. Yol düz, sıkıntı yok, etrafımdaki her tarla tertemiz, bakımlı zeytin bahçesi.

Şimdi tekrar sola dönüp toprak yola gireceğim ama su var, şöyle karnımı suyla bir doldurayım, ondan sonra yola çıkarım.

Suyun dibinde dut ağacı, dut yiyen arılar doğru çeşme başına. Ben de yanlarına gittim. Bu arılar da aynı diğer hayvanlar gibi. Senin tatlı bir şey olmadığını anlayınca etrafında dönüp, dönüp gidiyorlar. Gerçi ben çok tatlıyım ama neden gelmediler dersem, yoldan geldim, terliyim diye gelmediler herhalde. Yani ter kokusuna gelmiyorlar. Hep beraber sularımızı içtik. Şöyle kafamı çevirip bir baktım, adam bahçesine arı kovani kurmuş, bir sürü. Tabii buradan da sularını içiyorlar.

Evet, diğer hayvanlar gibi bunları kızdırmayacaksın. Sıkıyorsa bir tanesine bir fiske vur. Valla birisi gidip hemen haber veriyor, bu sefer de sülalece üstüne atlıyorlar. Arı da olsa iyi geçineceksin. Doğa onların. İnsan türünden daha fazla çeşitte hayvan türü var. Onlara saygı duymalıyız.

İniş başladı, orman içine girdi. Traktör yolu epey bozmuş. Yaren devrilmez de kaza bela olmasın diye yine de dikkat ediyorum. Orman bitti, zeytin bahçeleri çıktı karşıma. Zemin gevşek, yer yer pudra gibi olmuş. Üstelik yokuş aşağıya. Benim için çok tehlikeli bir yol çeşidi.

Herhangi bir ayağım kaydığı anda dizde, kasıkta, kas bağlarında sorunlar çıkarabilir.

Bastığın yere bakacaksın. Ağzın açık, lay lay lom gidemezsin bu yolda.

Haftada bir kere insan geçiyor buralardan, kalırsın valla ortada.

Yaren ile biz birbirimizi anlarız. Dur dediğinde dururum, hadi dinlendik, gidelim dediğinde de yola çıkarım. Elbette bayır çıkarken ikimiz de zorlanıyoruz. Geçen gün şakadan, "senin kışına motor taktıracağım, ne lan bu halin ? " dedim. Darıldı.

Tekerin önünde bir taş vardı, bir türlü atlamadı üstünden.

Küstü,

"Hay senin dingiline" dedim, gittim taşı kenara çektim de yola devam etti.

"Ben senin neyine yetmiyorum, eşeğe yüklesen bu kadar yükü gitmez. Motor takarsan ben, ben olmam ki" dedi. İş şakaya vurdum da yola devam etti. Mis gibi orman kokusu, tertemiz hava, çayırlarda kekik kokusu.

Keşke sen de koklayabilseydin Yaren'im

Köye giriş yaptım. Karsak köyünün alt ucuna. Genç kıza sordum,

"Gürle'ye buradan gidebilir miyim?"

"Buradan yol yok" dedi.

"Tamam gülüm" dedim içimden, ben bildiğim yoldan gideceğim.

Saptım ara yola, onun yok dediği yola, gayet de güzelmiş yol.

Bu arada sabahleyin Bursa'ya giderken bana telefon eden Değirmendere'den yürüyüş arkadaşım, dönüşü geçmiş, beni görmeden gitmek istememiş. Benden mevkii istedi.

"Bir saat sonra Gürle'de olurum" dedim.

Arabayla olunca hızlı geldi tabii. Kahvede biraz oturunca sıkılmış, tekrar arabaya binip beni yolda buldu. Sağolsun, Faruk Tanrıver.

Yaren ile de çabuk kaynaştı. Birazcık onunla da yürüdü. Köye girmeden önce tekrar Yaren’imi aldım. Millete karşı ayıp olmasın dedim.

Köyün kocaman bir meydanı var. Kahvenin önü kalabalık, Faruk ile beraber oturduk bir masaya. Herkes bir bana bakıyor, bir de Yaren’e. Selamlaştık. Çayımızı, sodamızı içtikten sonra Faruk yola çıkmalıydı. Onu yolcu ettim.

Yorulmuşum. Gölgecik te ilaç gibi geldi. Ağacın çıkardığı ses ninni gibiydi, başım düşüp duruyor. Resmen uyukluyorum.

Savaş Arpacı isimli emekli bir arkadaş yanıma oturdu. Hal hatır sorduktan sonra, “Yahu şu muhtarı nerede bulabilirim?” dedim.

Köyde değilmiş, gelince beni buluşturacaklar. Aslında, meydanda muhtarın açık hava lokantası var. Oraya gittim, aile lokantası. Bakmayın siz koca tabelada RESTAURANT yazdığına. Bildiğimiz lokanta.

Restaurant yazmakla, lokantalar değişmiyor ki. Aile şirketi olunca kızına anlattım kısaca.

“Gelince muhakkak görüşmem lazım” dedim.

Bu arada Savaş Arpacıyı gören yanımıza oturuyor. Benim için değil Savaş için. Onu çok seviyorlar, bu belli oluyor. Birisi dedi ki,

“Amca be, elalem dinlenmek için yer arar, sen yorulmak için yürüyorsun”

Anlattığım şu, her yerde söylüyorum.

“Arabayla gezersem sizin köyünüze niye uğrayayım. Seni bilmem, köyünü bilmem, selam vermeden geçer giderim. Bak yürüyünce, çayını içiyorum sohbet ediyorum.

Çünkü yorgun adamım. Daha fazla gidemem” deyince bir düşünüyorlar.

Bu arada biz muhtarı beklerken köye, Orhangazi Kaymakamı, Emniyet Amiri, Jandarması geldi. Doğru muhtarın lokantaya.

Muhtar da gelmiş galiba, Savaş karşılaştıracak beni.

Bu arada, fotoğraf turuna çıkmak istedim. Bayağı eski evler var burada. Savaş da sağ olsun eşlik etti bana. Aslında beni gezdirdi.

Akrabalarının 99 pencereli evine götürdü. Eski Osmanlı hamamını, eski camiyi, kendisi tadilat görmüş ama minare eskilerden kalmış, oraları gezdirdi. Nazım Hikmet’in hapisane arkadaşının evini gösterdi.

Gürle köyünün güzel insanları sokak muhabbetinde. Akşam yemekleri hazırlanmış, kapı önünde oturma zamanı gelmiş.

En çok konuşulan konu, belim tutmuyor, dizlerim ağrıyor...

Belli yaştan sonra hepimizin konuştuğu konular.
Kaymakam karnını güzelce doyurup, ağzını sildikten sonra arabasına binip gitti. O sırada Savaş, muhtara seslenip beni tanıştırdı.
Sağ olsun Savaş bırakmak istemedi,
“Evde yalnızım, çocuklar Bursa’da kalıyor. İstersen bende de kalabilirsin abi” dedi.
Teşekkür ettim, muhtar da her yerde kalabileceğimi söyledi.
Gündüz de gözüme kestirdiğim zeytin bahçesine gittim. Hava kararmadan çadırı kurdum, eşyalarımı içine attım. Karnımı doyurdum.
Sevgili dostlarım da beni yalnız bırakmadılar. Jack Russel cinsi iki şeker köpek. Bir lokma yiyecek için sonsuz minnet ve şükranlarını sundular. Gerçekten artık köpeklerden korkmuyorum. Onlarla yumuşak ses tonuyla konuştuğunuzda zarar vermeyeceğinizi anlayarak, geri adım atıyorlar. Bütün canlılar kendilerini veya yavrularını korumak için saldırganlaşıyorlar.
İşler bitti şimdi doğru kahveye, laflamaya. Gruplar oluşmuş, tabi çoğu akraba. Sohbet koyulaşüyor, çaylar gazozlar güzel gidiyor. Bir ara Savaş ortadan kayboldu.
15 dakika sonra geldi, elinde kocaman poşet var. O da bana kumanya torbası yapmış. Zeytin, zeytinyağı, domates, biber. Kendisine çok teşekkür ettim.
Ben zeytin bahçesine indiğimde akşam yemeği esnasında bahçesinden dönen bir amca da yanı başımda durdu, o da bana salatalık verdi. Misafirperver insanlar. Hem de hayvan severler. Yanımda oturan anlatıyor. Zaten köyün tarihinde bir tane eşek gelmiş, onu da o satın almış. Eşek alındığında bebekmiş yani sıpa. Üç sene hayvanı beslemiş, büyütmüş, el bebek, gül bebek bakmış.
Artık şuna bir şeyler yükleyeyim demiş, semer almış. Ama günde bir kere bahçesine giderken yiyeceğini, içeceğini, bir iki aletini yüklemiş. Getirmiş götürmüş. Özellikle eşeğe hiç binmediğini söylüyor. Sevgi ile büyütünce zor oluyor tabii. Onun anırmasını duymazsam rahatsız oluyorum diye anlatıyor.
“Şimdi nasıl?” diye sordum. Emekli etmiş onu. Yaşı 28, askerlik çağını çoktan geçmiş. Duruyor evin bahçesinde, üç senedir bakıyorum, yemini suyunu veriyorum, arada sırada karnı doyduğunda anırırsa mutlu oluyorum diyor.
Arkasından da,
“Ne kasaplar istedi de vermedim ben onu” diyor.
Bu hikayeyi duyduktan sonra doğru çadıra gittim. Güzel bir günün, sonu da güzel bitti.

Gürle köyü – Göllüce köyü

Sabahleyin kalktıktan sonra ilk işim elimi yüzümü yıkamak için cami avlusuna gitmek oluyor. Gürle köyünden çıktıktan sonra bu sefer adı Yenigürle olan köyün içinden geçtim. Bu köyde daha önceleri Ermeni vatandaşlarımız da varmış. Hep beraber güzel güzel yaşamışlar. Köy kahvesi yüksekte kaldı, yol aşağıda. Ben de aşağıdan yukarıya selam verdim, yoluma devam ettim.

Ordan, burdan derken hazırladığım rotaya göre dönüş noktasına geldim.

Aa, tabela var, girmek yasaktır. DSİ sulama kanalı.

Bir de yaya, araç, bisiklet giremez diyorlar.

Baktım ileride evler var, e bunlar nasıl gidiyorlar evlerine.

Madem yasak bu koca koca araç lastik izlerinin işi ne burada.

“Hadi len! Yerim sizin yalanınızı” dedim, yola girdim.

Biraz ilerledikten sonra millet inşaata bile başlamış. Hani insanın aklına geliyor, o tabelayı beni gelirken gördüler de, ben gelmeden önce mi hemen koydular oraya. Yani taş düşebilir, ayı çıkabilir tabelasını anlarım da, yaya giremez tabelası hiç olmamış. Beni kandıramazsınız.

Adam kanalın öbür tarafına, ev yapmış. Kanalın üstüne köprüyü koymuş, malzemesini bu yoldan taşımış. Severiz yasakları delmeyi.

Neyse, ben yoluma devam ettim, benim için buraya kadar deyip sola döndüm. Yine zeytin ağaçlarının arasından Gölyaka köyünün içinden asıl yola girdim. Hakikaten şu yolu azıcık genişletseler iyi olacak. Karşıdan gelenler hep bana kızıyorlar.

Canım, ben de bana kızın diye yolun solundan yürüyorum. Bana kim çarptığını göreyim diye. Tövbe, tövbe. Hiç umursamam yani. Koca adam var karşınızda, önünüzdeki küçücük çukuru görüp kaçılıyorsunuz da beni göremeyeceksiniz ha.

Sıcak tepede bastırıyor, Dutluca köyünün içine girmeden ana yoldan devam ediyorum. Bir tane çeşme yok yol kenarında. Hani, benim sular da Yaren’in üstünde hamam suyu gibi oldu. İyice ısındı. Sıcak su niyetine içiyorum. Arada gölge yerlere kaçıyorum dinlenmek için.

Bizimki de bana sesleniyor,

“Beni de götürsene gölgeye” diye.

“Dur orada, bir yere kımıldama, birazdan gideceğiz” diye onu kandırıyorum.

Bir yerde erik ağacına rastladım. Bir yandan yiyorum, diğer yandan da ceplerimi dolduruyorum. Cepler de küçücük. Erikler tatlı, bir ısırıkta çekirdeğinden hemen ayrılıyor.

Yedim, yedim, ceplerimi de doldurdum. Bahçe sahipleri genellikle ye derler, hadi cebine de koy, ama poşete doldurmak olmazdı. Ayıptan öte terbiyesizlik. Geçen yıl çok kızmıştım köylülere Trakya'da. Ulan insan yediği eriğin çekirdeğini yol kenarına atsa, dünya kadar erik ağacı olurdu.

Zeytin, zeytin ağacı, zeytin bahçesi diyorum devamlı ama, her taraf zeytin gerçekten. Önüm, arkam, sağım, solum hep zeytin. İznik gölünün güneyi çok bereketli. Değişik bir doğa yapısı var. Göl zaten çanak gibi dağların arasında kalmış.

Roma'lılara kadar geri giden zengin kültürel miraslara da sahip.

Sölöz köyüne geldim. Vakit öğleni biraz daha geçti. Acıkmışım da. Pidecinin yanından geçtim. Başka yemek yiyecek yer yoktu. Girdim içeriye, kıymalı pide söyledim. Çamlıca gazozu ile güzel gitti. Pidecide karnımı güzelce doyurdum, beni seven kardeşlerim de,

“Pide yeme kilo yapar” diyorlardı. Napayım, göbeciğimi bırakıp mı gideyim.

Karnım doydum, bunun üzerine kahveye gittim. Boş masa buldum. Hem de gölge yerde. Soda içtim. Sıra parasını ödemeye geldi. Yan masalarda oturan birileri ödemiş bile. Garsondan öğrendim kim olduklarını, baş işaretiyle teşekkür ettim.

Eh, hadi tekrar yollara.

Bu arada planlanan, Narlıca köyünde konaklama. Ama yürüyüşe çıktığım zaman, kardeşim Hür Kaya,

“Abi, senin yolunun üzerindeyim, seni evimde misafir etmek istiyorum, yoksa buralardan geçemezsin, valla gelir Yaren'in tekerleklerinin havasını indiririm” dedi. Ayy, kıyamam Yaren'ime. Onun kılına pardon, ne kılı yaa. Yani ona zarar gelmemesi için teklifi kabul ettim.

Yolun eğiminden dolayı inişler çok kolay da yokuşlar oflatmaya başladı.

O yüzden yol kenarında birçok kez zeytin bahçelerinin gölgelerinde dinlendim.

Bir rampaya geldim. Öğleden sonra olmuş. Tahmini, sıcakta altı saattir de yürüyorum.

Rampayı ister istemez dinlene, dinlene çıkıyorum. Önümde yola taşmış çalılıklar var.

Tam dönüş yerinde, ben aniden karşılarına çıkınca şaşırıyorlar.

Kara sakallı şeytanın biri arabanın içinden bana küfür ettiğini hissettim.

Ben de ona misliyle iade ettim. Manyak, daha kuralları bilmiyorlar. Trafik kanununda var bir kere, yayalar sol taraftan gider diye.

Karşıdan gelen beni görecektim, ben de onu göreceğim. Bazen yol daraldığında iyice sola yanaşıp, durup bekliyorum. O yüzden dağ yolları, köy yolları her zaman iyidir.

Zaten yokuş birazdan bitecek ve Narlıca köyü meydanına varacaktım. Hele şükür yokuş bitti, soldaki ilk kahveye oturdum. Şarjım azalmıştı, telefonu şarja taktım. Bir soda söyledim. Yanıma genç bir arkadaş çıktı. Sorular birbirini kovaladı.

O da gezmeyi çok seviyormuş ama motorla. Başkasının sırtına binsem ben de severim öyle gezmeyi.

Planım Narlıca köyünde konaklamaktı. 19 kilometre yürümüştüm buraya kadar.

Telefon azıcık şarjı dolunca beni evine davet eden arkadaşımı aradım. Narlıca ile beni davet ettiği köy arasında 10 km daha vardı.

"Vallah, sıcakta 19 km yürüdüm. Ayaklarım tutmaz oldu. Sana çok uzak değilim ama istersen yarın geleyim" dedim.

"Yok abi, olur mu öyle şey, biz çoluk çocuk üç gündür seni takip edip, bekliyoruz. Ben gelir seni alırım" dedi.

"Gelmem" mi diyeyim.

"Yaren de var, nasıl alıcan bizi?" diye sordum.

"Benim araba büyük, beş tane yareni üst üste koyarım, yine alırım." dedi.

Demek ki o da biliyor, yarenin tüm aksamalarının sökülüp takılabildiğini. Kahvede, bir çay söyledim, buz gibi su ve bir de soda. İçim yanıyor. Benim Yaren'i Park ettiğim yerin hemen arkasına siyah, makam arabası gibi kocaman dört çeker araba park etti.

İnşallah değdirmez arabasını benim arabaya. Zaten telefonda birisine bir şey anlatamıyorum. Benim araba diye bahsederken, bu sefer, kaç beygir diyorlar. Tek beygir diyorum. Başka beygir mi var ortalıkta.

Size ne lan! onun beygirinden.

Neyse inen Hür Kaya idi. Daha önce hiç karşılaşmamıştık. Fotoğraflarından görmüştüm, tabii tanıdım.

"Hadi abi gidiyoruz" deyince, Yaren'in bacaklarından tuttuk, hoop diye koca kamyonetin kasasına koyduk. Yaren de anlamadı ne olduğunu. Ama keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Nasıl olmasın, o karabinaları her seferinde söküp takarken mincık, mincık sıkıştırıyordum orasını burasını. Yokuş yukarılarda geri geri gitmesinden anlıyordum ben, mincıklanmaktan hoşlanmadığını.

Değerli kardeşim Hür Kaya ile beraber Göllüce köyüne geldik. Çok tatlı bir genç kız karşıladı, Evinin bahçesine yaptığı havuz insanın ruhunu dinlendirip, tropical adalara, cennet bahçelerine götürecektik kadar güzel idi. Hele havuz başındaki eşi ve çocukları ile tanışma faslındaki kahvenin tadı bambaşkaydı. Değil 40 yıl, bir ömür boyu gitmezdi onun hatırı.

Yorgunluk kahvesini içtik. 100 yıllık zeytin ağaçlarının bulunduğu bahçenin içinde, ahşaptan yapılmış bir ev. Yani ne kadar zevkli insanlar oldukları bahçeye girince belli oluyordu. Aslında çok hayvan sever oldukları evin içindeki iki Fransız Buldog'undan

başka bahçedeki kafeslerde çeşit çeşit köpekler yetiştiriyorlar ve bunları Hür, sertifikalandırıyor. Yani seceresi, yedi cediti sülalesi belli köpekler.

Evde Bir de balkon ile bahçe arasına iki basamaklı merdiven yapabilseydi iyi olurdu. Göbeğim düşecek diye çok korktum. Akşam yemeği hazır dediler, Böyle pis pis yoldan geldiğim gibi oturacağım artık napayım. Hafif bir çorbanın ardından İznik gölünün en leziz balığı, Yayın balığını afiyetle yedim. Çoban salatası ile beraber nefis olmuş. Güneş batmadan İznik gölünün güneş batma manzarası harika olur dediler, hep beraber akşam yemeği sonrası sahile gittik.

Akşam çayımızı yudumladık. Mutlu nasıl olunur, tadını çıkardık hep beraber. Konuşuyoruz, benim gözüm bahçede düzgün bir yer arıyor, çadır kurmak için.

“Aaa, olur mu öyle şey” dediler.

“Yahu pisim, kirliyim, insanlıktan çıkmışım” diyorum. Hatta Hür'ün eşi

“Çamaşırları da ver” dedi, içimden,

“Haydaa !” dedim.

“Olmaz evde kalacaksın” dediler,

“Banyo yaparsın öyle yatarsın, zaten biz de pis pis kimseyi yatırmayız, dediler.

Yok arkadaş, kurtuluş yok. Mecburen yıkanacağım.

Yoksa Hür benim iki mislim, iri yarı bir kardeşim. Zorla beni banyoya sokup, sıcak suyu açıp da kaçarsa... ooff, tamam dedim artık pes. İtirazlarım fayda etmedi.

Hani ben de bir tıraş olsaydım, bir banyo yapabilseydim de keşke temiz gelebilseydim eve. Ben de ister miydim böyle olmasını.

Banyo sonrası tertemiz oldum, misler gibi Hacı Şakir leylak kokuyorum.

Sabah da misler gibi uyandım. Baktım ki İznik, Göllüce köyünde yıllar önce kaybettiğim çocuklarımı buldum, iki tane de torunum varmış. Bundan sonra sizleri hiç kaybetmeyeceğim. Sizler de beni unutmayın güzel evlatlarım, torunlarım.

Sağolun, varolun !

Göllüce köyü – Eriklitepe Tabiat Parkı

Sabah omletli, reçelli, tereyağlı kızarmış ekmekler ile güzel bir kahvaltı yaptık. Benim planlamam, Narlıca'da kalıp, akşam da İznik Öğretmenevinde kalmaktı. 14 kilometre vardı İznik'e. Yol düz olduğundan bu mesafeyi ben sabah 9'da başlasam en geç 13de biterdi. 2018'de kaldığım yer İznik Öğretmenevi. Üstelik bize çok yakın olduğu için de kuzeyindeki köyler ve yaylaları iyi biliyordum. Hür'e akşamdan,

"Bu akşam Tacir köyünde kalacağım" dedim. 14+13 olacak, üstelik Tacir yolu çıkışlıydı.

"Beni İznik'e bırakabilir misin?" dedim. İşe öğleden sonra gidecekmiş. Müsait olduğunu, elbette bırakabileceğini söyledi.

Kahvaltı sonrası toparlandım. Yaren'i yükledim. Aracın yanına geçtim.

Küçük kız,

"Baba, biz de gelebilir miyiz?" dedi. Ondan bir iki yaş büyük oğlu da,

"Ben de geleceğim" deyince eşi de,

"Ben niye evde kalacağım, ben de geliyorum" dedi. Maile arabaya dolduk.

İznik içine geldik, ben garanti olsun diye bir ekmek daha aldım. Çünkü bundan sonra hep yerleşim yerlerinden uzak, köy yok, bakkal yok, yani hiçbir şey yok kalacağım yerlerde. Yayladan yaylaya seke seke gideceğim.

Bu arada Hür,

"Abi Tacir'e çıkarken de çok yokuş var, sen fazla yorulma, ben seni Tacir köyünün barajına götüreyim, ondan sonra ne halin varsa gör" demedi ama, ben neler yaşayacağımı çok iyi biliyorum. Çünkü 2018'de Değirmendere – Antalya yürüyüşünde 2. gün yürüdük bu yolu. Kocaeli Doğa Sporları Kulübü ile birlikte. En alçak noktadan en yüksek noktaya yükseklik değişimi 550 metre.

Yani, 400-700-950-400 metrelerle çıktık, indik.

Şimdi de bunun tersini yapacağım.

Geldik Tacir göletinin başına. Araçtan indik. Çocuklarla vedalaştık. Genç kızımıza çok alışmıştım. Onun da gözleri doldu. Söz verdim ona, geleceğim.

Evet, her zaman olduğu gibi bu sefer de vedalaşmak zor oldu. Olsun, gönüller, kalpler bir olsun.

Evet, barajın yanından başladım yürümeye, Yaren de, ben de keyifliyiz.

Ama, Yaren bayır aşağıya gitmesine rağmen topallıyor sanki. Tekerlek her tur attığında acı ile

"Ahh!!!" diye bağırıyor.

"Söyle oğlum neren acıyor, ona göre tedavi edelim, bak her türlü ilaç var evelallah" diyorum, tur tamamlanıyor bu yine bağırıyor.

"Ulan ben bir başlarsam bağırmaya" dedim, susar gibi oldu. Sanki bana hiçbir şey olmuyor. Kafamı kaldırdım, karşı tepeye baktım, yol kıvrıla kıvrıla çıkıyor. Ucu bucağı da yok.

Aman Allah'ım. Daha orası var çıkılacak.

Madem Tacir köyünü de pas geçtim, o zaman Gölcük Belediyesinin Eriklitepe'deki kamp alanında kalırdım.

İniyorum, iniyorum yokuş bitti. Daha önce kamp yaptığım yere geldim. Derenin kenarına. Gerçekten 2. Gece çadır kurduğum yere bakıyorum da, hiç emniyetli değilmiş. Neyse, dere kenarında ilerliyorum. Şelale var diyorlardı, şelaleyi buldum. Oraya odunlardan trampelen bile yapmışlar.

Sıra şimdi çalı dibi bulmakta.

Her taraf açık alan, ağaçlar seyrek. İyice etrafı kolaçan etmek lazım, kaza kurşununa kurban gitmemek için. Neyse, beş dakika sonra dünyanın en mutlu insanı oldum. Oyy, oy... O yokuş aklıma geldikçe... Şelalenin başladığı yer rakım 415 metre, çıkacağım en yüksek nokta, 950 metre. 535 metre bir seferde yükseğe gideceğim demektir. Allah bir daha beni böyle yollara düşürmesin.

Çaresi yok, çıkacağım.

Başladım, taksit, taksit çıkıyorum. Hızım saatte 1,5 kilometre civarı. Belki de 1 kilometre. Hızlı gitmek istesem de gidemezsin ki. İnsanın bacakları ağrımıyor artık adaleler, kaslar her neyse o ağrıyanlar, ağrımıyor. Acıyor. Yanıyor böyle.

Yukarıdan aşağıya inen iki motosikletli genç gördüm. Selamlaştık. Yüzmeye gidiyorlarmış. Ben de çıkıyorum dedim. Bir Yaren'e bakıyorlar, bir de bana. Suratımdaki bir okka sakal ile beni hacı zannedenler de var. Ne hacısı yaa.

"Amca böyle zor olmuyor mu?"

"Olmaz mı, imanım gevredi buraya gelene kadar. Daha dünya kadar yol var, öldüm valla" dedim.

"Sen bekle bizi, biz dönüşte senin Yaren'i çekeriz" dediler. Olur elbette, daha önce tecrübe edildi çünkü. Ayrıldık, onları bekler miyim, kim bilir ne zaman dönecekler. Onlar sefa yapmaya gelmişler. Offf, çıkıyorum, yoruluyorum, oturuyorum, dinleniyorum, kalkıp devam ediyorum.

En güzel dinlenme Yaren'i benden ayırıp oturduğum zamanlar. Ayakta dinlenme sadece nefesin düzenlenmesi için iyi oluyor. Gps'teki rotaya bakıyorum, yol bitecek gibi görünmüyor. Oturursam da hiç bitmez. Ha gayret diye, diye bu sefer ben görüyorum karşı tepeleri, geldiğim yolları.

Hafif düzlük bir yere geldim. Arkamdan pat pat pat diye traktör sesi duydum.

"Hah, bu adamın yüreğinde insan sevgisi varsa yardım eder" dedim kendi kendime. El ettim, durdu.

"Noldu?" dedi.

“Dayı valla çok yoruldu, senin traktörün arkasına şunu bağlayalım da beni de götür gideceğin yere” dedim.

“Ben köye gidiyorum, oraya kadar götürürüm. İpin var mı?”

“Yok” dedim

Oradan bir yerlerden bir şeyleri söktü. İpi buldu. Yaren’i ayarladı, kollarından güzelce bağladı.

Heeytt ! Ben de bindim traktöre.

“Kusura bakma Yaren’cim” dedim.

Arkamızdan tozu dumana katarak koştura koştura geliyor. Tamam, bu sefer eminim. Devrilme falan olmaz. Dayı, İznik’ten geliyormuş. Kırkambar köyüne gidiyor. Bu arada motorlu gençler yanımızdan el sallayarak geçtiler. Köylü amcam işi biliyor, çukurlardan kaçınıyor, dikkat ediyor, yolun durumuna göre yön değiştiriyor. Yaren’in sağ tekerleğinden gelen gıcırta sesi kesildi. Yok yok, motoru gürültüsünden duyulmuyor.

Geldik köye, evinin önüne. Yaren’i söktü, benim kollarımın arasına bıraktı.

Tacir’den sonra Kırkambar köyüne girdiğimde karşılaştım bilge kişi ile.

Fotoğraf için izin verdi, ismini sordum "Koreli" de yeter dedi.

Sağlıcakla kalsın. Biz yine Yaren ile beraber yollara düştük.

Evet, daha yokuşlarımız bitmedi. Daha 780 metrelere anca gelmiştik. 170 metre daha yükselecektim.

Neyse çoğu gitti, azı kaldı. Çıktım, çıktım biraz daha çıktım...

Nihayet yokuşlar bitti. Bundan sonra iniş çıkışlar olsa da onlar yokuş değil rampaydı. Bu arada her turda Yaren’in tekerlek acısını içimde hissediyorum. O gırçladıkça benim de yüreğim hopluyor.

Son 300 metre, Eriklitepe tabiat parkına hava kararmadan vardım.

Sıra Tabiat Parkındaki çadır kurma alanından faydalanmaktı. Daha önce sorduğumda çadır kurmak için 27 lira ücreti varmış. Eh, koskoca Gölcük Belediye Başkanı benim sponsorum sayılırdı. Müsaade etmezler ise, ben de tel örgünün dışına kurarım çadırımı diye aklımdan geçiriyorum.

Sosyal tesisler müdürünü buldum, Semih bey mesai bitmiş olmasına rağmen gitmemiş. Sanki beni bekliyormuş. Konuyu anlattım, kendisine Gölcük’ten selam getirdim. Hamili kart yakınımıdır diye haber saldı. Neyse, bütün bunlar kabul gördü.

Bu arada Gölcük'ten gelen misafirini yolcu etti, benim yanıma geldi. İlgisini çekti. "Basın biliyor mu?" dedi.

"Ulusal basın nereden bilecek, adamın biri çıkmış yürüyerek geziyor diye düşünürler, kafayı yemiş zavallı biri derler. Ama adım Hans, George olsa, pasaportum U.K. veya U.S.A. olsa, bir de kadın olsam Escortla gezdirirlerdi beni" dedim.

"Neyse, bunu duyurmak lazım, benim Ulusal basından tanıdığım arkadaşlarım var, onlarla konuşayım ben" dedi. Birkaç da fotoğrafımı çekti Yaren ile.

Ben de saf, saf evde bekliyorum. Hala gelecekler diye. Bunları duyduktan sonra, konuyu fazla uzatmadan

"Tabii, ne demek. Bir gece de bizim misafirimiz olun" diyerek çadırı kuracağım yeri tarif etti. Güvenli bir alan, sıcak suyu dahi var.

Çadırımı, pardon evimi kurdum. Gideyim güzelce bir yemek yiyeyim dedim ama bana göre, bütçeme göre biraz pahalı geldi bana. Ama aç duracak halim yok ya, beyaz et yedim.

Karnımız doydu, çayımızı da içtik, Murat'a teşekkür edip çadırımıza gittik.

Bakalım yarınlara, yarınlar bizim.

Eriklitepe Tabiat Parkı – Menevşe yaylası

Patikalar ince darmış
Derviş baba yükün sarmış
Akşama bir köye varmış
Yürü babam, yürü durma

Bakmaz üçüne, beşine
Yareni takmış peşine
Rastlamak zordur eşine
Yürü babam, yürü durma

Çelebi mi senin deden
Güzel ruh, sağlıklı beden
Buralara gelmez neden
Yürü babam yürü durma

Okuyun da bakın ne der
Allah'ım vermesin keder
Şeker dostun selam eder
Yürü babam yürü durma

Evet, bu sabahın en güzel sürprizi, Kayseri'li dostum, arkadaşım İsmet Şeker namı diğer İki Şeker Bir Teker'in benim için yazdığı dörtlükler.

Evet, şart oldu, Kayseri'ye kadar "Yürü Babam Yürü" yapacağız.

Yaren'i bir güzel giydirdim. Birbirimize sarıldık, başladık yürümeye. Birçok kez geçtiğimiz yollardan gidiyoruz. Ben yabancı değilim de, Yaren yabancı bu yollara. Ama ben onu alıştıırım. Sabahleyin yola çıkmadan Yaren'in tekerine baktım.

Ah canııııııı...

Benden daha çok yorulan Yaren, ikide bir durup dinlenmek istiyordu. Bir ara ayağını burktu galiba, gacırt, gucurt ses çıkararak arkamdan gelmeye başladı. Durdum, arkasına geçtim, şöyle bir baktım. Sağ ayak pardon tekerlek içeri doğru basıyor.

"Ne oldu lan sana böyle" demeye kalmadı başladı şikayet etmeye.

İşte onu hep taşlı yollara sokmuşum, çukurlara sokmuşum. Ani hareketlerle onu çok zorlamışım.

Gerekli kontrollerini yaptım, ayak bileği pardon tekerlek mili yamulmuş. Ses ondan geliyormuş.

Sen merak etme dedim, senin ilacın bende. Sağ olsun Murat, benimle ilgilendiği yetmiyormuş gibi Yaren’imin ağrıyan bacağı için gres yağı yokmuş da başka bir yağ getirdi.

Ben de Murat abisinin getirdiği yağı sürdüm.

Ah, of sesleri bitti. Gacirt, gucirt da gitti. Son iki gün fazla sesini çıkarmadan peşimden geldi. Bayram öncesi gerekli tedavisini yapacağım veya yaptıracağım.

Yaren’in de Murat abisini öpesi var valla. Artık bir dahaki karşılaşmalarında elini öptüreceğim Murat abisinin.

Canım benim yaa.

Nüzhetiye’nin sırtlarında, eski Nato yolu diye tarif ettikleri yolda gidiyorum. Çok güzel, harika bir yol. Neresi harika derseniz, ulu kayın ağaçları altında, toprak yolda serin serin gidiyorum. Bizim arkadaşlarla kamp yaptığımız yer de bu yol üzerinde. Kamp yerimizin rakımı 1106 metre. Devamlı rüzgarlı. Geceleri bayağı serin oluyor. Ateş yerinin taşları yerli yerinde. En kısa zamanda tekrar kamp yapma dileği ile yollara devam ettim.

Bir ara arkamda ses duydum. Orman işletmesinin pikabı. Geldi, geldi tam yanımda durdu. İçerideki adam indi, yanıma geldi, bana kim olduğumu, ne yaptığımı sordu. İyi be kardeşim, hadi kim olduğum önemli, sorabilirsin de görmüyor musun, yürüyorum. Ama sen de haklısın, nereden bileceksin dağ başında, orman içinde böyle bir adama rastlayabileceğine. Ben kimliğimi çıkarttım, kendimi tanıttım. Bu sefer de Yaren’in üstündeki güneş enerji panelimi sordu.

“O cihaz ne? Maden mi arıyorsun?”

Define mi arıyorsunun yeni versiyonu. Define gündüz gözü mü aranır. Biliyorum o yolu seyrek de olsa o yoldan arabalar geçiyor. Ben de,

“Güneş enerjisi ile telefonumu şarj ediyorum”

Yoluna devam etti. Elbette memnun oldum. Sormaları lazım.

Tepelerde dolaşmak bitti. Yol ayrımına geldim. Sol taraftan devam edersem Seymen’e inecektim. Ama benim konaklama yerim Menevşe yaylası.

Sağa döndüm. Bu yolun üzerinde gürül gürül akan su var. Orada biraz dinlenirim hem. Sudan çok daha önemli bir şey gördüm. Aşağıdan yukarıya doğru bir cip geliyor. Elimi kaldırdım, içerdeki net görülemiyor, seçilmiyor. Cip yanımdan geçerken bir baktım, gencecik türbanlı bacımız, ormanda yalnız başına dolaşıyor.

Vay bee... Ne güzel memleket. Bir de beğenmezler.

“Hey, kendine seyyah diyen perişan adam. Bak, milletin arabalarına bak, bir de ayağında yırtılmış, parçalanmış ayakkabılarına”

İç ses bu, her şeyi söylüyor.

İniş bitti, şimdi derenin üzerindeki köprüden karşıya geçeceğim. Sonra tekrar çıkış var. 150 metre kadar, 550 metrelik Tacir kanyonunun yanında bu 150 metrelik çıkış hiçbir şey değil. Mecburen çıkacağım. Yol dik, zor çıkıyorum. Yer yer çukurlu. Bazı yerlerde iri taşlar var. Arabanın altını her an sürmesi mümkün. Bu yolların arabası dört çekerler. Rahat rahat taksi gibi çıkıyorlar. Yukarıdan aşağıya gelen alçak arabalar var. Kim bilir nasıl yerlerden geçtiler. Orman işçileri yanımdan motorla geçtiler. Bu yol üzerinde gürül gürül akan buz gibi su var. Elimi yüzümü yıkadım, sularımı tazeledim. Ben de içtim. Aşağıdan motosikletli birisi geliyor. Kısa bir mola verdi, sohbet ettik. Köyde oturuyormuş ama neresinde. Ben bir şey anlamadım. Neyse yukarı çıktığımda anlayacağım. Arkamdan pat pat pat diye kocaman tekerlekli bir araba geliyor. Kenara çekildim. Rahat geçsin diye. Yol dar zaten. Yanımdan usulcacık geçti gitti. Ne kadar da zarif gidiyor, valla sülün gibi süzülerek çıktı bayırı be. Arkasından bakakaldım. Ben de altimetreye bakıyorum, kaç metre kaldı en yüksek noktaya diye. Yol düzeldi, biraz da hafif eğimli olarak devam ediyorum.

Şimdi GPS’e göre çizdiğim rotaya gideyim diye sağa döndüm. Biraz yukarı çıktım. Off, manzarası çok güzel bir yer. Yemyeşil ormanın içine iki tane ağaç ev.

Kocaman mangal yapmışlar, bir sürü sebze meyve yetiştiriyorlar. Selam verdim gittim yanlarına.

“Menevşe yaylası burası değil” dediler.

Allah için güzel yerdi. Onlara sormadan kalabilirdim ama bakalım, şimdi de diğer yeri merak ettim. Tarif ettiler, yürüyorum. Açıklık bir alana geldim. Tabela koymuşlar Menevşe yaylası diye. Yola girdim, küçük küçük iniş ve çıkış vardı. Nasıl olsa günün son yürüyüşü diye gidiyorum, sorun değil.

Gidiyorum ama, ne sağında, ne de solunda orasının bizim bildiğimiz tarzda yayla olduğunu hissettirecek bir yer yok. Biz yayla dedik mi, yüksek yerde, düz ve açıklık alan arıyoruz. Evler var, vadi gibi bir yerden gidiyorum. Yolun sonu yok ki!

Birisine sordum,

“Bu yol böyle devam ediyor” dedi.

“O zaman döneyim bari, bilinmeze doğru niye gideyim” dedim.

Yolda pat patlı adamı gördüm. Bir de ona sordum.

“Bu yol nereye gidiyor, nerede kalabilirim” diye.

“Sen bu yola girdiğin yere git. Sola dön, 30 metre sonra orada su var. Orada kal, senin için daha iyi” dedi.

“Eyvallah !” dedim. Suyun başına geldim, piknik yapan aile var. Yemeklerini yemişler, toparlanıyorlar. O tarafa doğru hafifçe yanaştım. Çünkü gelen geçen arabalar çok, yeri başkası kapmasın diye uğraşıyorum ben de.

Suyun başını tutmak deyimi buradan geliyor işte. Suya yakın olan her zaman avantajlı. Sordum tabii onlara da, gideceklermiş, oraya çadırımı kurabileceğimi söylediler.

Giderken de ekmeğim olup, olmadığını sordular. Çok şükür hepsi vardı.

Ben çadırı kurarken, millet bana bakıp duruyor. Bu arada yolda yanımdan geçen koca tekerlekli araba yolda durdu. Ben hiç ilgilenmedim. Bana ne dedim.

Çadırı kuruyorum, yanıma birisi geldi. Ama tanımıyorum, temiz efendi yüzlü birisi yanıma niye gelsin ki diyorum.

“Siz bahriyeden misiniz” diye sordu.

“Babamı tanır mısınız?” dedi, babasının adını söyledi.

“Tanımaz mıyım, benim sınıf arkadaşım” dedim.

“Siz bizim köydeki eve de gelmiştiniz, değil mi?” dedi.

“Evet, o gün de oralarda yürümüşüm. Fırında oğlak yaptırmıştı baban, ben yürüdüm diye sınıf arkadaşlarım hiçbir şey bırakmamışlar, keçinin kemiklerini sıyırmak bana nasip oldu” dedim, gülüştük.

“Kusura bakmayın, yolda durup alamadım sizi” dedi.

“Olsun, benim işim zaten yürü babam yürü” dedim.

Biraz daha dikkatlice bakınca sima olarak hatırladım Serdar Kızılkaya’yı.

“Meyve yer misiniz?” diye sordu. Ben daha evet demeden çıplak şeftaliden getirdi.

Torbanın içinden iki, üç tane alıyordum, arabanın içinden kayınvalidesi seslendi,

“Bıraksana hepsini” diye.

Şimdi böyle yerlerde verilen her türlü ikramı kabul edeceksin. Seçenek yok ki!

Marketten daha iyisini alırım, lokantada yerim, yok öyle şey. Ye, bulmuşken ye.

Tam vedalaştık, kayınvalidesi çok insafli canım, ne de olsa anne yüreği.

“Şu köfteleri de versene adamcağıza” dedi.

“Aa, evet. Biz fırsat bulamadık pişirmeye, köfte yer misiniz? Çiğ ama” dedi Serdar.

“Yenmez mi, yaa. Sen ver hele, bu gece bayram edeyim ben” dedim

Off, bir sürü köfte. Acı biberim de var. Tüplü ocağım da var. Allah’tan rüzgar yok.

Tepe lambasının ışığında köfteleri kızarttım. Birkaç da acı biber, nefis akşam yemeği oldu. Hatta arttı bile, onu da yarın akşam yerim diye ayırdım.

Her canlının yaşadığı müddetçe bir lokma yiyecek rızkı vardır bu dünyada.

Karnım iyice doydu, erkenden yatmayayım bari dedim, yan taraftaki komşu kampçıların yanına gittim. Çayları varmış. İkram ettiler.

Ateş yakmışlar.

Sohbet ediyoruz. Cihangir, Yusuf, Hakan ve Yasin Gebze'den gelmişler. Yemek fabrikasında çalışıyorlarmış.

İçlerinden en çömezi seçmişler, çay koy, çekirdek ver, ateşe odun at. Bütün angarya işleri ona yaptırıyorlar.

Sordular anlattım. Niye yürüdüğümü falan. Hep aynı şeyler, anlatmaktan bıkmadım, yorulmadım. Çünkü onlar da başkalarına anlatacaklar, biliyorum.

Gençlere dedim ki,

“Durun sizlere biraz da denizcilik anılarımdan bahsedeyim. Limanlarda yediğimiz haltları” dedim. Hepsinin kulakları dikildi havaya, acaba ne diyecek diye.

O sırada araya giren olursa da,

“Sus lan, mevzuyu dağıtma” diyorlar. Bana da,

“Çayını dolduralım mı dayı?”

Yeter bu kadar muhabbet, hadi iyi geceler, fazla tepişmeyin haa!” diye tembih edip ayrıldım yanlarından.

Menevşe yaylası – Aytepe

Sabahleyin gün ışığı çadırımın içine doldu. Yavaş yavaş kalkmalı artık. Gün bizi beklemez, çabucak akşam oluveriyor.

Benim komşu kamptaki yemekçiler sabah erkenden yürüyüşe gideceklerdi. Baktım çadırı toplayıp aracın içine koymuşlar. İyi gezmeleri olsun.

Ben de toparlanırken iki tane köpek geliyor suya doğru. Geldiler, sularını içtiler, yan gözle de bana bakıyorlar,

“Acaba bizi rahatsız edecek mi ?” diye. Olur mu? öyle şey hiç.

Kana kana sularını içtiler, sonra da serinlemek maksadıyla sırayla suya oturdular.

Vücutlarını ıslatıp çıktılar. Bir silkelendiler, oldular tertemiz.

Birbirinize kese de atsaydınız gençler dedim içimden. Müthiş bir şey olurdu. Birbirini keseleyen köpekler.

Biri diğerine,

“Sabundan gözüm yandı lan, çabuk su dök” öbürü de,

“Koltuk altımda fazla oyalanma, gıdıklanıyorum”

Ne güzel olur, köpeklerin kendi aralarında konuşmaları.

Anlaşıyorlar birbirleri ile ama nasıl? Haberleşmeleri nasıl?

Telefon da kullanmıyorlar. Haydaa, karikatür gibi oldu.

Onlar toparlandılar, gittiler.

Ben de toparlandım. Yola çıktım.

Hemencecik dere boyuna indim. Yol burada üçe ayrıldı. Köprüden geçtikten sonra biri doğru karşıya gidiyor. Kullanılan yol burası.

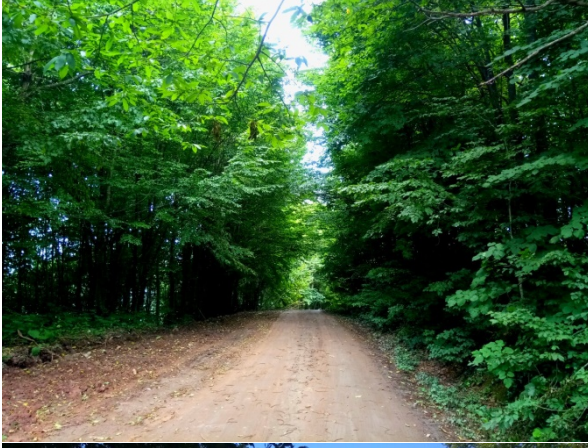
Diğerleri biri güneye, diğeri de kuzeye.

Ben herkesin gittiği yoldan gidiyorum. O yollar da muhakkak bir yere çıkıyordur ama birçok kez de yolların bittiğine şahit oldum. Aynı yolu tekrar yürümek eziyetten başka bir şey değil. Yolda birkaç kez Menevşe yaylasına gitmek isteyen araçlarla karşılaştım. Doğru yolda olduklarını söyledim. Ben de doğru yolda ilerlediğime inanıyorum. Çünkü yol çalışıyor.

Yol çok da dik değil, yorulduğum anda olduğum yere çöküyorum.

Bizim buralarda yabani hayvan yok diyorum ama ben rastlamadım. En kötüsü ayı var diyorlar, onu da kızdırmamak lazım. Yavrusu varsa kesinlikle uzak durmak lazım.

Onları koruma içgüdüğü ile her şey yapabilirler.

Az gittim, uz gittim derken tanıdık bir yere geldim. Taş ocağı mı desem, kum ocağı mı desem madene geldim. Bu yoldan daha önce Hüseyin Girgin arkadaşımızla yürümüştük. Elmasu yaylası var aşağıda, oradan gelmiştik. En yüksek yer burası. Yükseklik 1035 metre. 860 metreden geldim buraya. Bundan sonrası iniş. Dere kenarından gideceğim. Yol kenarında açık bulunan her yer piknikçilerle dolmuş. Her tarafta et kokuları var.

Ben madenin oradayken Hüseyin Girgin aradı.

“Abi seni ziyaret etmek istiyoruz, şu anda neredesin?”

“Hani seninle daha önce yürümüştük ya, maden sahasında dinleniyorum. Oradan artık inişe başlıyorum”

“Tamam abi, biz seni buluruz oralarda”

Yürüyorum, hafif inişli çıkışlı yol. Sol tarafta su var. Valla buz gibi akıyor. Bir tane çikolatalı gofret yedim, ardından da bol su içtim. Kendi sularımı da tazeledim. Günde üç litre kadar su içiyorum. Böbrekler susuz kalmasın diye. Doktorum bana “İdrarın rengi sarı olmayacak abi” demişti.

Suyumu içerken, tanıdık araba yanımdan geçti.

“Aaa, orda, orda” diye ses duydum. İleri gidip döndüler. Park ettiler. Kısa bir sohbetten sonra beraber yürüdük. Hüseyin arabayla önden gidiyor, ben de Yaren’i Hüseyin kardeşimizin eşine teslim ettim.

Oo, nasıl da mutlu dingil. Bir bayanın kollarında salına salına gidiyor. Hiç sesi çıkıyor mu? Ben olsam devamlı arkamdan söylenir.

Ben duymazdan geliyorum. Yoksa onunla günde birkaç kez kavga etmem gerekiyor. Kavşakta Hüseyin durmuş, bizi bekliyor.

Derenin kenarına arabayı bıraktı. Bagajı açıp hemen kamp masası, sandalyesi, kumanya ne varsa çıkarttı.

“Hadi abi acıkmışsındır” dedi, pratik bir şekilde sofrayı kurdu bile. Gölge bir yerde oturduk, biraz bir şeyler atıştırdık. Eh, veda vakti çabuk geldi. Daha önce kış günü kar yürüyüşü yaptığımız yola çıkacağım. Yol iri taşlı, Yaren arkamdan zıplaya, zıplaya geliyor. Daha önce de bahsettiğim gibi, Schwalbe lastiklere güvenim tam. Rampa çıkıyorum, eğim tatlı ama hep yokuş beyaa. Yol kenarında iki yerde suya rastladım. Güzel boyanmış, işaretlenmiş, buz gibi suyd. Kışın karda yürüdüğümüz yere kadar geldim, hatırladım her şeyi. Diz boyu kar, rastgele bazı yerlerde batıyordum. Battığım zaman da iki kere devrildim. Valla kalkmak için bile yardıma ihtiyacım oluyordu. Kalkıcam diye uğraştığımda elimi yere koysam bu sefer de elim omuzuma kadar batıyor, yüzüm kara değişiyordu. Hay Allah! Hatırladıkça kendime kızıyorum. “Ne işin var senin kar yürüyüşünde?” diyorum. Aytepe’de konaklayacağım ama, kalmayı düşündüğüm yeri sürmüşler. Herhalde kara lahana ekecekler. Orada evi olan kişilere gittim, “Buralarda kalamazsınız” dediler. Hee, kalırsam eğer gece vakti zombi olup hepinizi ısıracağım değil mi? Başka yerlere de baktım, doğru dürüst yer yok. Zaten coğrafi olarak her yer eğimli. Düz olan yerler de sahipli, etrafı kapatılmış. Kalacak uygun yer bulamayınca Bayraktar köyüne kadar yürümeye karar verdim. Asfalt yolda yokuş aşağıya gidiyorum ama dizlerim de acımaya başladı. Bir saat sonra hava kararacak. O zaman kadar uygun bir yer bulurum artık. Epey yürüdükten sonra Servetiyecami köyü tarafına döneceğim. Aaa, sol tarafımda lokanta var. Sağ tarafımda da düzlük bir yer. Düzlük dediğim yer de asfalt atıkları, yol kenarlarına dikilmek için bekleyen elektrik direkleri var. Eh napalım, gözüme kestirdim. Çadırı kurabilirdim. Havada rüzgar olmadığı için, çadır kazıkları toprağa ister batsın, ister batmasın. Zaten batmayan köşelere de taş bağladım. Ben çadırın içine girdikten sonra isterse fırtına çıksın. Beni de kaldırıp götürecek hali yok ya. Lokantanın çay salonuna gittim. Benim çocukluğumun geçtiği yerlerde yaşamış, mahalle büyüğümüzle karşılaştım. Beni çok eskilere götürdü. Uzun uzun sohbet ettik.

Hava kararmadan, dün akşamdan kalan köfteleri yiyeyim bari düşüncesi ile mahalle büyüğüme teşekkür ederek ayrıldım.

Çadırın içine girdim, dişlerimi fırçaladım, başıma saçlarım bozulmasın diye bonemi taktım, ütülü pijamalarımı olmayan dolaptan çıkardım, uyku tulumunun içine yine her zamanki gibi girdim.

Bu sırada dışardan bir ses,

“Abi uyudun mu?”

“Buyur sevgili kardeşim!”

“Abi ben de çadır aldım, çadırdan nasıl kalınır, çok merak ediyorum da” dedi.

“İşte gördüğün gibi, sıcak havalarda donla yatılır” dedim.

Yerdeki elektrik direklerinin üzerine oturup, yemeğimi yedim, yoruldum, uyku geldi, uyuyacağım işte. Neyse, diğer sorularına cevap verdim,

“Abi sen yorgunsundur, hadi iyi geceler” dedi ve gitti.

Şimdi Aytepe’den Bayraktar köyüne gideceğim. Bayrama birkaç gün kaldı.

Aytepe İnönü yaylası kolay ama İnönü yaylasından Pazarçayırı köyüne giderken çok dik yokuş var, üstelik 18 km normal, 6 km de tırmanma gibi bir şey.

Daha sonra Kartepe’ye çık, aşağıya in. Offf, gözümde büyüdü valla. Böyle giderse bayramın birinci günü veya ikinci günü anca varacaktım anamın elini öpmeye.

O zaman dağlarda arı soksa, kene ısırса, eşek tepse ilk fırsatta her zaman yardımına koşan sevgili kardeşim Hüseyin Girgin yine imdadıma yetişti.

Dün şaka da olsa konuştuğumuz gibi, sabah kahvaltısını yapar yapmaz yollara düşmüş, beni bu perişan halimden kurtararak anama sağ salım ve sapasağlam olarak teslim etti.

Bu arada ben de yamulan teker milini düzeltme fırsatım olur, alınacak malzemelerimi alır, ikinci bölüme bayramın son günü kaldığım yerden devam edebilecektim.

Bayraktar köyü – Mecidiye köyü

Nasıl bir heyecandır bu!

2020 yürüyüşümün 2.bölümü Bayraktar köyünden başlayacak

Yaren'in üstüne başına bayramlık aldım. Kılık kıyafetini düzelttim. Biraz bir şeye benzedi.

Yakışıklı oldu, neydi eskiden öyle teller falan. Bu taraftan baktığımda içini dışını görüyordum. Her şeyi meydandaydı.

Eğilmiş olan ayakkabısının milini de düzelttik.

Bundan sonra ahlamadan, oflamadan arkamdan geleceğine söz verdi.

Bugün, Bayramın son günü. Bu sefer Karadeniz kıyılarına gideceğim. Yaren'i de suya sokup, yüzdüreceğim. Dereden geçmek kolay Yaren efendi. Göreceğim ne kadar kahraman olduğunu. Sana denizin dibinden midye çıkarttıracağım.

Akşama kebab yaparız. Hadi, daha çok var oraya, önce köyleri bir gezelim.

Sabah oldu, akşamdan götüreceklerimi Yaren'e yükledim. Sabah bağladım sıkı sıkı. Yürüyeceğim yolun bir kısmını daha önce yürümüştüm ama bu sefer aradan bir yol buldum oradan gideceğim. Traktörün geçebildiği her yerden benim Yaren de geçebiliyor.

Anamın elini öptüm, hayır duasını aldım, yola koyuldum.

Benim Yaren'imın böyle şişman dolu, dolu olması gerekirken bana bayağı bir zayıf geldi. Halbuki ben onu badem ile, şeker ile besledim bayramda..

Yola çıktıktan sonra arkamdan sesler geliyor ama hiçbir şey umurumda değil. Almışım gazı bir kere. Yokuş yukarı kaptırmış gidiyorum. Telefonumun sesi de kısık.

Bir ara arkama baktım, bana el sallıyorlar. Ben, umursamadım ama, mat sözü kulağıma geldi. Döndüm arkama baktım, Yaren'in yükü eksik. O da kıs kıs gülüyor. Biliyormuş da bana söylemiyor. Hain Yaren.

“Uyku matını unuttun” dediler.

Eyvah, insan yatağını unutur mu ?

Haydi! tekrar eve dön, yatağı al, tekrar yallah yollara.

Bütün geçtiğim yollarda incir ağaçları dolu ama hiçbirisi olmamış. 15 Ağustostan sonra olurmuş.

13 Temmuz'dan beri yoldayım bir tane incir yiyemedim ama bol bol erik yiyebildim. Yürüyüşe başladığım yerde yükseklik 100 metre civarında iken Sultaniye köyüne vardığımda 400 metrelere ulaştım. Yavaş yavaş yükseldiğim için pek anlaşılmadı, yormadı, keyifliydi.

Sultaniye'den Belen köyü yönüne döndüm. Hah, Google'dan görüp çizdiğim yola girdim. Taşoluk deresine inen yol. Yol kum, rüzgar da var. Oh, rüzgar esti mi ağzım yüzüm kum içinde kalıyor.

Hiç de sevmem ya, yapacak bir şey yok. O sırada tam da erik ağacının altında durmuşum.

Beş on erik yiyip ağzımın kuruluğunu giderdim.

Yola devam ettim. Biraz düz gittikten sonra bayır aşığıya koy verdim.

Tam bir dönemece geldim. Yol düzgün olmadığından yareni de kollamak zorundayım. Açıkçası görmedim.

Birden iki tane tıfıl köpek, bir tane de çoban köpeği hav hav hav diye başladılar serenata. Çoban ise üç köpeğine güvenerek uzanmış, uyuyormuş.

Köpek havlamaları ile birlikte adamın gözlerinin dışarı pörtlemiş halini gördüm.

Korkmuştu.

Nasıl korkmasın ki, adam aniden kafasını kaldırıyor, başucunda fotörlü, uzun, beyaz sakallı birisini görüyor. Herhalde çarpıldım zannediyor.

Kekeleyerek,

“Sen kimsin?” dedi ama, benzi olmuş sapsarı. Köpekler hala havlıyor, iki laf ettirmiyorlar.

İçinden demiştir,

“Ulan daha çok erken, bu nasıl bir melektir ki arkasında arabası var, eskiden dört kollu ile giderdik, şimdi iki tekerle mi gideceğiz?” diye.

Ben de adama,

“Korkma, bir şey yok” dedim.

Adam sığırları salmış çayıra, mevlam kayıra. Nasıl olsa köpekler var ya.

Adam fena oldu vallahi. Yola devam ettik, traktör yolu olduğu için toprak yol oyulmuş, çukurlu mukurlu idi. Dere kenarına kadar bu şekilde indik. Köprü falan yok. Dereden karşıya geçeceğiz.

Bu arada Yaren'in ayaklarını bi güzel suya soktum. Hoşlandı, bidaa, bidaa dedi ama, “Hadi len, daha çok yolumuz var, çeşmenin başın gelelim, suyumuzu içelim, daha bayır çıkacağız” dedim.

Çıktık be...

Mecidiye köyüne vardım.

Küçük köy olduğu için köy kahvesinde kimse yok. Köyde olanların da çoğu emekli. Akşamüzeri köy muhtarı Fahrettin Korkutan traktörü ile birlikte işten geldi.

Uzun uzun sohbetler ettik. Kalacağım yeri ayarladı. Yeni yapılan köy konağının üst katında bir oda gösterdi. Eski bir çek yatın üzerine temiz bir örtü serdim. Unutup da eve dönüp aldığım uyku matını serdim, rahat uyudum. Ancak, muhtarın elektrik de var dediği odada maalesef elektrik yoktu. Kabloların uçları açık, elektrik şalterinin olduğu yer bomboş. Telefonumu şarj edemedim.

Köy tertemiz, pırıl pırıldı. Deniz seviyesinden 305 metre yükseklikte kurulu köyün sakinleri Bulgaristan’ın Tutrakan bölgesinden (Tuna boyu) gelip buraya yerleşmişler. Tertemiz havası var.

Köyün küçük bir camisi, atanmış imamı da varmış.

Nasıl olsa her şey merkezi diye imamı da merkeze çekmişler. Ezanı merkezden okunuyor.

Namazı kim mi kıldırıyor ?

Camiye önce giden kıldırır demişler, kimse de imamın yerini almak istemediğinden şimdilik orası boş.

Sabahleyin erken kalkıp kahvaltımı zeytin, peynir ile yaptım.

Yaren'i yükledim. Muhtarı arayıp anahtarlarını teslim ettim.

Mecidiye köyü – Sarıcaali köyü

Köyden çıktım, Sarıcaali köyüne giden iki yol var. Ben bana göre daha kolay olan yolu seçtim. Gerçi haritadan hiç incelememiştim ama olsun, öyle ya da böyle aynı yere varacağım.

Mecidiye köyünden çıktıktan sonra sabahın köründe evden kovalanmış bir köylü amca gördüm. Gömleği sıyırmış, atlet ile böğürtlen çalılarından kararmış böğürtlenleri topluyor. Neredeyse bir kova toplamış.

“Caminin yanındaki evde sen mi oturuyorsun?” diye sordum.

“Yok, ben o evde değilim, onun, iki yanındaki evde oturuyorum” dedi.

“Ayıp ya, aramızda çalı çırpı var, köyünüze yabancı gelmiş, kahve önünde oturuyor, çay bardaklarını şakırd data şukurdata karıştırıyorlar. Bir Allah’ın kulu da demedi, şurada bir yabancı var, bir bardak çaycık da ona dolduralım demedi valla” dedim.

“Dur ben sana yolluk vereyim bari” diyerek avuçlarımın içine böğürtlen doldurdu. Teşekkür ederek vedalaştım.

Güvercinlik köyü yoluna değil, ana yoldan devam ettim. Yüz metre kadar sonra sağa, toprak yola yani orman içi yola girdim. Kaplumbağalar bana eşlik ettiler. Aynı ben hepsi. Evleri sırtlarında, benimki de arkamda.

Önce Ahmethacılar köyüne geldim. Ortalıkta pek kimse yok. Camiyi buldum. Hava çok sıcak olduğu için elimi yüzümü yıkadım. Sularımı tazeledim. Fazla oturmadan yoluma devam ettim. Toprak yoldan yokuş aşağıya iniyorum. İçimden şarkılar, türküler söylüyorum. Keyifli çünkü. Yorulmak yok. Yaslıyorum sırtımı Yaren’e, ohh gel keyfim gel. Yol kenarındaki tarlalarda biçtikleri yoncaları balya yapanlar, tarlalarını pulluk ile sürenler.

Selamlaşarak KaymazErikli köyüne geldim. Valla burada biraz oturacağım. Kahve kapalı ama sandalyeler ortada.

Kimseler yok ortalıkta ama ben yine sosyal mesafeyi korumak için gelene gidene hırlıyorum. Neyse karşı komşu geldi, o da çok merak etmiş beni.

Hortum var yerde, gördüm ama şimdi sahibini falan tanımadığım için su dolduramıyorum. Yanıma gelen köylüye,

“Caminin suyunun içilebilir mi ?” diye sordum.

“İçilir, aynı su, git oradaki hortumdan doldur. Ama önce biraz akıt” dedi.

Suyumu içip, tazeledim, güzelce dinlendim, haa bir de bisküvimi yedim. Güzel, güzel yollara koyuldum.

İnsanın beyni ne kadar hızlı çalışıyor yahu. Aynı anda birçok şey aklımdan geçiyor.

Aa, bu sefer peşime birisini takmışlar. Adamın birisi normal yolda bana adres soruyor. Sonra en olmadık yerde durmuş, arabasının yanında, ayakta, yaslanmış arabanın arka camına beni süzüyor.

Haydaa, diyorum kendi kendime. Sonra ben gidiyorum ya, adam yine yanımdan yavaşlayarak geçti.

Adam beni gözüne kestirdi galiba diye aklımdan geçiyor. Ulan yoksa adam görevli mi? İyi ama bu zaman kadar kimse bana yollarda durup da sorgu sual yapmadı ki.

Adamı güzergahım üzerinde iki defa görünce, üçüncü defa acaba nerede karşıma çıkacak diye merak etmeye başladım.

Ya adam istihbarattan ise, aman, nerden olursa olsun. Yolda yürüyen birisiyim işte.

Yolda gördüğüm erik ağaçlarından hem ceplerimi dolduruyorum, hem de yiyorum. Erik sezonu da bitiyor artık. Bu senenin son eriklerini yiyorum.

Sarıcaali köyüne gitmek için hoop sağa döndüm. Toprak yol, orman kenarından devam ediyorum. Beni takip ettiğini düşündüğüm adamı da ekim. Nerden bulacak beni. Bundan sonra hiçbir yerde rastlayamaz bana. Sıkıyorsa takip etsin. Kalır valla bi yerlerde.

Ormandan çıkıp normal yola geldim. Buz gibi su kenarı buldum. Oturdum.

Etrafı, gelen geçenleri seyrediyorum. Su hakikaten çok soğuk.

Ben de çok su içtim. Karnımın içinde lıkır lıkır yapıyor ama olsun. Tok tutuyor ya.

Anaa, önümde yokuş var. Çıkacağım, var mı başka yolu, yok!

Oflayarak, puflayarak yokuşu çıktım. Aslında oflama falan yok da, çok sık dinlenme yapıyorum. Yolu takip ederek Sarıcaali köyüne geldim.

Her zaman, her yerde olduğu gibi yine köpekler karşıladı beni.

Sağ tarafımda Allah'ın evi var. Güzel, manzaralı bir yerde, oturacak yeri de var.

Ortalıkta kimse görünmüyor. Ben biraz daha yürüdüm. Bu köyde kalacağım.

Sol tarafta açık atölye gibi bir yer var. Selamlaştık, hemen buyur ettiler, otur, dinlen diye. Sağ olsunlar,

“Karnın açsa yemek getirelim” dedi Halil amca.

“Yok, sağ olun, ama soğuk suya hayır demem” dedim.

Buzlu su geldi. Neyse yudum yudum, normal su ile karıştırarak içtim.

Bağayı sohbet ettik. Eski diye atılan ayakkabı dahil bazı malzemeleri tamir ederek vakit geçiriyor. İşi varmış, müsaade istedi, traktörüne atlayıp tarlasına gitti. Otururken bu sefer yan taraftaki Hasan dayı bastonuna dayanarak geldi. Tabii köylerde genç kalmadığından çiftçilik ve hayvancılık ölüyor diye dertlendi.

Köylerin köy olmaktan çıktığını, her yeri İstanbul'luların satın aldığını anlattı. Bunun da sebebinin miras yoluyla bölüşülen yerlerin satılmasına bağladık. Çünkü hiçbir emek ve alın teri harcanmadan, babadan kalan yerlerin çok kolay elden çıkarılabildiğini düşündük. Üstelik iş güç yok. Para lazım. Nereden bulacak. Sat tarlayı, al parayı.

Halil amcayla Allah'ın evinin bahçesinde kalmaya karar kıldık. Hasan dayı da gittikten sonra, ben tekrar Yaren ile birlikte Cami'ye gittim.

Muhtar öteki köydeymiş. Beş tane küçük ayrı mahalle birlikte bir köy olmuş. Ben de muhtarın vekili kim olur dedim. Köy azası. Muhtar yoksa o var. Evini öğrendim, annesine haber bıraktım. Gelsin görüşelim diye.

Tabii, muhtar vekili ne de olsa. Kendimi ona tanıtayım, adamın köyünde kalıyorum. Hırlı mıyım, hırsız mıyım? Çok duydum, misafir diye camiye aldıkları kişilerin halıları toplayıp götürdüklerini.

Geç de olsa muhtar vekili aza Yaşar geldi, Sohbet ettik.

Sağ olsun o da sordu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını.

Akşam yemeğimi yedim, hava karardı, el feneri ile oturuyorum. Yolum karşı tarafında oturan komşu, caminin bahçesinde ışıkları görünce kocasına,

“Git bak bakalım, oradan ışıklar geliyor” diye kocasını göndermiş.

“Yok bir şey, etraf çok karanlık, bir yere takılıp düşmemek için ışık kullanıyorum” dedim.

Zaten o da ayrılıp gittikten sonra çadırıma çekilip sabah uyanabilmek dileği ile yattım.

Sarıcaali köyü – Kandıra

Sabahleyin erkenden kalktım. Tertemiz, mis gibi havada uyanmanın tadı da çok başka. Cami avlusunda yatınca su ve tuvalet işi sıkıntı olmuyor tabii.

Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra, hemen toplanmaya başladım. Bu akşam Kandıra öğretmen evinde kalacağım. Banyo ve temizlik zamanı gelmişti. Bir iki lokma bir şey yedikten sonra yola düştüm. İlk iş Halil amcaya Allahısmarladık demek için uğradım. Atölye gibi yerini erkenden açmış. Bu arada bizi gören köyden birisi sorgu suale tuttu beni. Necisin, ne iş yapıyorsun gibilerden. Çok konuşuyordu. Ben de adama dönüp, “Sen de mi bana deli diyeceksin” dedim. Yaren’in üstündeki sopaları görünce, “Vazgeçtim” dedi.

“Valla biri kızılık, diğeri de zeytin ağacından yapılmış özel sopalar, istediğini beğenebilirsin” dedim.

Neyse gülüştük, ben yoluma devam ettim.

Köyün dışına çıktım, aşağıya doğru iniyorum. Birazdan çıkış başlayacak. Kaderim benim bu da, inişler, çıkışlar.

Şimdi,

Rotasını çizdiğim toprak yola mı girmeli, yoksa adam gibi asfaltdan mı gitmeli diye karar verme noktasına geldiğimde hiç düşünmeden toprak yola girdim.

Ne olacaksa orada olsun. İnerken iyiydi ama yukarı çıkarken yolu yeni açmışlar. Her taraf kum gibi ince toprak.

Yaren’in ayakları gömülüyor, çekerken de beni yoruyor tabii. Çık çık, ne zaman bitecek bu yol derken çok yoruldu, oturdum toprağa. Bu sırada yukarıdan aşağıya doğru koşa koşa gelen köpek yanıma yaklaşınca başladı kuyruk sallamaya.

Bana şaklabanlıklar yapıyor.

Ah be yavrum, hangi eve kapılandıysan ona yapsan bu hareketleri de bir lokma ekmek fazla yesen. Geldin, çattın benim gibi birisine.

Bak ben gittiğim yerlerde yapıyor muyum hiç öyle hareketleri, bana yatacak yer gösterebilirsin diye.

Hadi, fazla oturmak da iyi değil, daha yolumuz çok.

Yeni açılmış toprak yol bitiminde asfalt yola dönüşüyor. Yol kenarında da armut ağaçları var. Yol kenarına taşmışlar.

Onlar da benim göz hakkım. Tel örgünün içine el uzatmıyorum, haram yemeyeyim diye ama en güzel ve olgun armutlar da orada toplanmış.

Ağacın tepesine yakın ve iyi güneş görmüşler.

Ne tatlı olur onlar da. Armudun iyisi onlar işte. İki üç tane yedim, birkaç tane de Yaren’in üstüne koydum. Gerçekten en çok sevdiğim armut yaa.

Biraz daha çıkınca baktım birisi tarlasına ot çıkmasın diye ilaç atıyor. Biraz sohbet ettim, sonra

“Armut ağacı sizin miydi ?” diye sordum.

“Evet abi, bizim” dedi.

“Birkaç armut yedim, birde yanıma aldım. Helal et !” dedim.

“Helal olsun abi, ne olacak” dedi.

Helal edince armutlar haram özelliğini kaybetti. Ama yol kenarındaydı, insanın gözüne batıyor, gel beni ye, ısır beni diyordu.

Yukarıya çıktım, bir evin yanından geçiyorum. Amca ile teyze oturmuşlar sohbet ediyorlar. Bu arada köpekler bana salmasın diye onları sakinleştirdiler. Suyumu tazeledim, sonra onlar da su verdi. Düz yola çıkınca keyfim de yerine geliyordu. Çünkü arkamdaki Yaren huysuzluk yapmıyor, aksine koştura koştura peşimden geliyor. Tablo gibi manzaralı yollardan geçiyorum. Mezarlık yanından geçerken tüm ölümlere Fatiha okuyordum. Evet, hava güzel, yol güzel Kandıra'ya yaklaşıyorum.

Fındıklıkların içinden geçerek üç yol ağzına geldim. Sola dönmem gerekti. Yol yine çok güzel, keyif alınacak bir yol. Sola döndüğüm yol orman içi, ne zaman içinden çıkarım, bilmiyorum.

Yüz metre ya gittim, ya gitmedim arkamdan güzel güzel gelen Yaren birden sola yattı.

Devrilmedi. Söktüm bağlantı takımlarımı,
“Tüh Allah kahretsın!” Sol teker yerde yatıyor.
“Ne oldu lan sana Yaren?” Acı içinde kıvranıyor yerde.
“Ayağım kırıldı abi” diyor, yerde inliyor.
Hay aksi, onu o durumda bırakıp da bir yere gidemiyorum. O sırada yanımdan iki traktör bir minibüs geçti.
“Beni en yakın köye bırakın” diye adamlara yalvaran gözlerle bakıyorum.
“İşimiz var abi” diyorlar. Allah sizi bildiği gibi yapsın. Yaren yerde acı içinde kıvranıyor, ben ona bakamıyorum. Gözlerimi tekerden kaçırıyorum. O sırada evi aradım.
Konum attım, şarjım falan biterse ortada kalmayayım diye.
Evden talimat geldi,
“Sen hiç yerini değiştirme, olduğun yerde kal”
İyi değiştirmeyeyim ama Yaren’i öyle görmeye hiç dayanamıyorum. Ne yapacağım.
Hemen üstündeki yükü boşalttım, azıcık ağrısını azalttım.
Ormanın içinden çıkmalıyım, açık alana, üç yol ağzına gideyim, oradan daha fazla vasıta geçiyor, belki biri insafa gelir de en yakın köye beni götürürdü. Dört defada eşyaları yol kenarındaki meşe ağacının dibine bıraktım. En son da Yaren’i almaya gittim. Baktım rulmanı da düşmüş. Onları da buldum. Topal ördek gibi yan yan onu da yola çıkardım. Şimdi kurtarıcı meleğimi bekliyorum. Çadırın altına serdiğim bezi, meşenin altına serdim, sırtımı da yasladım ağaca, püf püf de rüzgar esiyor. Gözlerimi kapadım, sessizlikte ses dinliyorum. Çok uzaktan motor sesi duydum. Traktör sesi değildi. Belki köylülerden biri evine gidiyor diye düşündüm. Zınk diye yanımda beyaz bir minibüs durdu. İçinden iki kişi indi. Aaa, tanıyorum ben bunları, gidip boyunlarına sarılasım geldi. Birisi benim kayınçom, diğeri de kayınçomun, kayınçosu. Bunlar süt dağıtım işi yapıyorlar, Kandıra’dan alıp, İzmit’te dağıtıyorlar. Zamanında çok yalvardım.
“Beni de işe alın. Sütü dağıttığım yerlerde sütü kaynatırım, hatta yoğurt da mayalarım. İsteyene sütlaç da yaparım” dedim. Hiç tınmadılar. Kendileri bilir. Benim gibi bir elemanı kaybettiler.
Bunlar özel konulardı, neden anlattımsa. Demek ki çok dokunmuş bana.

Hemen arabanın arkasında yer açtılar. Yaren'i arabaya koyduk, eşyaları da. Şimdi doğru Kandıra'ya gidiyoruz.

Bunlar beni nasıl buldu?

Eşim, ilk olarak Kandıra bölgesinde olduğunu bildiği Savaş Arıcı kardeşimizi aramış. Benim ona gönderdiğim konumu Savaş'a göndermiş.

"Aman, benim herif dağda tek başına kalmış, kurda kuşa yem olmadan onu oradan kurtarın" demiş. Onlar da aslında beni kurtarmak istememişler. Ne hali varsa görsün demişler ama hanıma nasıl anlatacaklar bunu.

Neyse beni aldılar, yürüyüşe devam edebilmem için tekerlek milinin yenisinin yapılması lazım. Doğru Kandıra sanayisine gittik. İlk gördüğümüz tornacı müsaitmiş. Ona derdimi anlattım.

Fikret Yılmaz usta sağ olsun hiç ikiletmeden tornada mil yapacağı malzemeyi buldu, başladı onu ince, ince işlemeye. Bir saate kalmadan her şey eskisi gibi oldu.

Öğretmen evini buldum. Çamaşırlarımı yıkadım, banyomu yaptım.

Şimdi de Kandıra'yı görme zamanı diyerek dışarı çıktım.

Kandıra'nın manda yağurdu meşhurdur. Eskiden her tarafta manda vardı. Sulak yer kalmayınca, köylerde manda da kalmamış. Manda karnı doyduktan sonra çamur içinde geviş getirmeyi çok sever. Sordum,

"Kaç lira manda yağurdunun kilosu?"

"13 lira" cevabını alınca kaçtım o dükkandan.

Market alışverişimi yaptım, öğretmen evine döndüm. Televizyonu açıp, akşam yemeğimi yedim.

Sıkıntılı geçen bir günün sonunda karnım doydu.

Televizyon seyrederken uyumuşum.

Kandıra – Eski Kerpe kayalıklar

Sabahleyin keyifli kalktım. Yaren'in kırılan tekerlek milini yenilemişim. Yola devam etmeye hazırdım. İnsan elbette birtakım problemlerle karşılaşacaktır, en azından çözüm yollarını da üretebilmeli. Benim bu yürüyüşlerde en çok karşılaştığım sorunları arkamda beni takip edenler yaşıyor.

Ya bacakları kırılır, ya kolları. Derdi veren Allah, kolaylığını da veriyor. Çevrede yeni tanıştığım insanlar iyi niyetle yardım ediyorlar. Aynı zamanda bakmadan geçenler de oluyor tabii.

Öğretmen evinden çıktım, şehir içinden geçerek Kandıra arkamda kayboldu. Yol çok güzel, biraz çıktım sonra iniş başladı. Epey bir zaman düz yolda ilerledim. Kızılcapınar köyünü sağ tarafımda bıraktım ama ne kahve var ne de köy meydanı. Üç beş ev bir araya gelmiş adına köy demişler. İlerledim, taşocağını geçtim sağ tarafımdaki yol Doğancılı köyüne çıkıyor ama ben oraya sapmadım. Yapacak bir şey yok ki, oraya gidip de ne yapacağım. Taş ocağını fena oymuşlar, derin bir havuz oluşmuş. Belediyenin arazözü oradan su doldurup gitti. Artık yolları mı ıslatırlar, çiçekleri mi sularlar, kendileri bilir.

Ee, düz yol bitti gibi. Çıkış başlıyor. Motosikletli iki gence rastladım. Onlara sordum, “Yol nasıl?” diye,

“Abi bayağı dik yokuş var, inşallah çıkabilirsin” dediler. Dingiller, üstelik bir de gülümsüyorlar.

“Oğlum ben dünyanın yolunu yürümüş, dünya kadar yokuş çıkmışım. Sizin kıytırık bayırınızdan mı kaçacağım”

Çıktım ama onlar için çıkılmaz olan yokuşu. Dinlene dinlene. Tepeye vardığımda Karadeniz'i gördüm. Uçsuz, bucaksız masmavi bir derya. Üstelik yemyeşil orman içinden geçerek deniz kenarında iyot kokusunu hissetmek ayrı bir keyif.

Bugün özel buluşmamız var. Eski Kerpe kayalıklarında bir koy var.

Tertemiz, kayalıklar arasında kalmış nefis bir yer. Daha önce birkaç kez sevgili arkadaşlarımızla kamp yapmıştık.

Sarısu deresine ulaştıktan sonra sağa döndüm, yürüyorum. Bu tarafta da yol inişli çıkışlı. Olsun bee, yeter artık. Sevgili arkadaşlarımız da gelecek, iki gün de burada kalacağım. Ayaklarımı tuzlu suya sokarım, belki Yaren'i de yüzdürürüm.

İttiririm kayalıklardan aşağıya. Yok bee, yapar mıyım öyle şey.

Gideceğim koy küçücük bir yarımada, her taraf küçük küçük koylarla dolu. Her biri tabiat harikası kayalıklar.

Sapak ağzına geldim, sola döndüm. Şimdi toprak yoldayım, yanımdan geçen arabalar yavaş geçmiyorlar, beni toza boğuyorlar. Ben de en güzel sevgilerimi onlara gönderiyorum.

Arkama hafiften yandan bakıyorum, bir tane daha araba geliyor. Yol zaten tek arabalık. Kenara geçip de yol verecek yerim de yok. Gelsin arkamdan yavaş, yavaş. Ne yapayım. Babamın oğlu mu?

Bu arada azıcık sol tarafta bir yer gördüm, oraya girdim. Yavaş geçsin diye elimle yavaşla diye işaret ediyorum. Beni geçsin diye beklerken, yanımda durdu. Aa, bunlar

beraber kamp yapacağımız arkadaşlar. Aynı anda kamp bölgesine ulaşmışız. Onlar toz yapmadan gittiler ben de peşlerinden. Boş bir yere arabayı park ettiler, ben de yanlarına park ettim. Gittik kamp yerine, her taraf dolu, kalabalık. Çadırlar kurulmuş. Maalesef her taraf çöp dolu. Eğitim, terbiye yok. Temizlik imandan gelir derlerdi, herkes imansız olmuş.

Yazık, çok güzel yerler pislik içinde.

Bizim milletimiz de öyle temizlik, iman vesaire yok. Nüfusun yüzde sekseni öyle, yüzde onu titiz ve yüzde onda işte ortalarda.

Önümüzde oturanlar akşama gideceklermiş. Onların çadırlarının arkasına oturduk, bekliyoruz ama yan tarafımızda çöp yığını var. Kokudan durulacak gibi değil. Yer değiştirdik. Kokunun olmadığı yere doğru gittik. Orada da akşama gidecek olanlar varmış. Biz bekliyoruz. Millet gitse de ortalık azıcık rahatlasa. Neyse en son gittiğimiz yerdeki kişiler toparlanmaya başladı. Onlar toparlandıkça biz ilerledik.

İlk işim bayrağımı dikmek, onun dalgalanmasını seyretmek, o pır pır ettikçe, heyecanımın artmasıdır beni mutlu eden.

Denize sıfır olmasa da bir metre mesafede konaklamak, suyun ninni sesi ile uyumak, Tarif edilemez bir mutluluktur.

Onca yolu benimle beraber yürüyen ayaklarımı tuzlu su içinde dinlendiriyorum.

Süha kardeşim de hemen arkamdaki bölgeye çadırını kurdu, yanına da kumanya çadırını kurdu. Daha gelecek arkadaşlarımız var.

Neyse, gün batmaya başladı. Ufuk çizgisi kıpkırmızı oldu güneş yavaş yavaş soldu gitti. Yarın sabah tekrar doğmak üzere ayrıldı.

Ama kamp yapılan küçücük koya hala gelen giden oluyor. Gençler geldi, deniz kenarında romantik bir akşam yaşamak için ateş yakmaya kalktılar, olmaz dedim. Bir kıvılcım ile çadır ve ben cayır, cayır yanıp gideceğiz.

O akşam güzel yemekler yendi.

Yarın sabah uyandığımda ilk işim ayaklarımı çadırdan çıkarıp, fotoğraf çekmekti.

Ayaklarımı çıkardım, bacaklarıma bir baktım. Aman Allah'ım, bacaklar kıllı, çarpık, ayak tırnakları ojesiz.

Bu bacakların fotoğrafını çekeceğim ama kim bakar benim kıllı bacaklarıma.

Ooff, of...

Yine bacaksız manzaralar güme gidecek.

O gün de öyle, böyle geçti.

Ertesi gün yolculuk vardı. Denizin çıkardığı dalga sesi ile birlikte mışıl mışıl uyudum.

Eski Kerpe kayalıkları – Sarısu

Hani dün her taraf pislik içinde, çöp dolu diyordum ya...

Bu sabah giderken gördüklerim daha beter. Küçük yerde onlarca kişi konaklıyor ya, kontrolsüz bir şekilde. Öyle orman da yok, çalı dibi de az.

Ne yapacak bu insanlar derken, yol üzerinde küçük küçük ıslak yerler.

Ne mi olmuş ? Karanlıkta kimse görmez diye yola işemişler.

Sabah koku da başlamış. Çalı dipleri peçete ve plastik şişe dolu.

Daha fazla anlatmayayım.

Eşyalarımı üç keredede yukarı çıkardım. Her seferinde de burnumun direği kırıldı. O pislikten çıktıktan sonra kısa yürüyecektim.

Sarısu hemen şuracıkta, yaklaşık 7-8 kilometre uzaklıktaydı. Niye Sarısu'da kalmayı düşündüm, uzun zamandır göremediğim arkadaşlarım da gelecek, kısa yürüyüş, hem de güzel bir yer. İzmit Belediyesi daha önceki belediyeden teslim aldığı berbat bir gençlik kampını modern anlamda yeniden düzenlemiş. Onun tanıtımı için hazırlıklar yapılıyor. Eh, benim için duş alma imkanı vardır diye sevine sevine gittim.

Belediye başkan yardımcısı arkadaşları gezdiriyor, tesisleri tanıtıyor. Uzaktan beni gördü, selamlaştık.

“Hoş geldin yürü babam yürü” dedi.

“Hoş bulduk” dedim.

Tesisleri biz de gezdik. Çok güzel, tertemiz. İyi planlanmış. Gençlere ve genç kalanlara faydalı olması dileğiyle. Bu arada yapılacak su sporları için malzemeler alınmış.

Onların denemesi yapılacak. Tanıtım için video çekilecek.

Kumda voleybol, kano kullanma gibi. Denizde yapılacak aktiviteler de var ama poyraz sert esiyor, deniz kabarmış.

Karadeniz'in hırçın dalgaları...

Kandıra Kaymakamlığı tarafından denize girmek yasaklanmıştı. Deniz ile oyun oynanmaz, şakası yoktur denizin. Ben çok iyi yüzerim, çok iyi tekne kullanırım gibi sözler geçerli değildir hırçın denizin karşısında. Ham yapar, yutar seni. Sahilde sadece senin için ağlayanlar kalır, onlar da birkaç gün beklerler sonra da giderler zaten.

Jandarma da devriye geziyordu sahilde.

Onun için tüm su sporları faaliyetleri iç suda yapılacak.

Su sporu faaliyetlerine katılacak olanlar üstlerini değiştirdiler, can yeleklerini de giydiler. Haydi! suya diyerek herkes neşe içinde kendilerini suda taşıyacak kanoları şimdi kendileri taşıyorlar. Sonra da kano onları taşıyacak.

Su üzerindeki faaliyetler bittikten sonra sahile çıkıldı.

Yoga saati geldi. En önde öğretmenleri, diğerleri arkasında dizildiler. O ne yaparsa diğerleri de ona uyuyor. Sonra hep beraber uyuyorlar. Uyanıyorlar.

Tek ayak üstünde durup, ellerini arkada birleştiriyorlar, öne doğru eğilip dizlerini öpmeye çalışıyorlar.

Bu yoga değil ki, resmen işkence. Ben zaten katılmadım. Katılacağım desem, göbeklisin diye aralarına almayacaklar.

Uzaktan seyrediyorum, işkence seansını.

Neşe içinde faaliyetler bitti, akşam yemeği saati geldi.

Çok güzel bir yemekhane yapmışlar. Tertemiz. Akşam yemeğimizi yedik. Hava kararmaya başladı, kamp ateşi yakıldı.

Başkan yardımcısı başladı, kampta bulunan misafirlere kalacak yerleri tahsis etmeye.

Bana çadır kurma yeri gösterse razıyım. Ama bana dönerek,

“Yürü babam yürü, sen bir numaralı odada yalnız kalacaksın” dedi.

“Teşekkür ederim” dedim. Herkesten müsaade istedim, odaya çekildim. Bir iki çift çorap var yıkanacak. Bir de tişört. Bir daha ne zaman banyo yapıp, çamaşır yıkarım.

Sıcak suyu aradım, aradım ama bulamadım. Eşyalarımı sabunlayıp yıkadım, duruladım soğuk suyla ama ya ben! Soğuk suyu sevmem ki.

Kaldım öylece yine. Ertesi gün yolum uzun. Sarısu’dan çıkıp, Sardala koyu’na gideceğim. Onun için boynumu sildim. Yüzümü sabunlayıp yıkadım. Derler ya, yarım banyo yapıldı.

Uyuma zamanı...

Sarısı – Sardala koyu

Sarısı'da İzmit Belediyesinin yeniden düzenlediği Gençlik kampından gençleşmiş olan arkadaşlarım tarafından sabahın köründe yolcu edildim.

Benim erkenden kalkıp gitmemi kapıda bekleyen iki arkadaşımı gördüm. Aa, üçüncüsü de uzaktan görüldü, o da fotoğraf çekecekmiş.

Corona nedeniyle arkadaşlarıma sadece el sallayabildim.

Yola çıktım, gidiyorum, kamp yeri arkamda küçüldü.

Hele tepeye çıkınca iyice belli belirsiz oldu. Sadece dalgalanan Türk bayrağı ve etrafındaki İzmit Belediyesinin flaması seçilebiliyordu.

İlerliyorum, gidiyorum, keyif alıyorum. Yol ayrımına geldim. Devam edersem asfalt yoldan Seyrek köyüne gideceğim, sağa dönersem orman içine girip toprak yoldan devam edeceğim.

Macerayı seviyorum ya, girdim toprak yola. Bir hafta boyunca kimse geçmemiş. Belki daha fazla.

O yollarda daha dikkatli yürümeye çalışıyorum.

Allah korusun başıma bir şey gelse, benim sağlığım ile ilgili tabii, bir de telefon çekmiyorsa işler çok kötü olur.

Yer yer açık alanlı orman içi yoldan gidiyorum. Dört yol ağzına geldim. Sağa dönmem lazım. Uzaktan şöyle bir baktım. Yol güzel, düzenli toprak yol. Çam ağaçlarının ortasından gidiyorum.

Ağaçların gövdesinde birer torba var. İnek memesi gibi dolmuşlar, aşağıya doğru sarkıyorlar. Hepsi aynı hizadalar ve yerden bir metre kadar yukarıdalar. Merak ettim.

Yaren'i çözdüm.

“Sakin kımıldama, bir tarafa gitmeye kalkma, başımı belaya sokma” diye tembihledim. Ukalaca bir cevap verdi,

“Tamam, tamam. Merak etme” dedi. Yani ona mecbur olmasam, bırak oracıkta git ama olmuyor işte.

Torbanın birisine dokundum, kokladım. Reçine. Hani Uzakdoğu Asya'da kauçuk ağacından kauçuk toplar gibi damla damla akıyor, topluyorlar.

Önce ağacın kabuk kısmını kesip çıkarmışlar. Ağacın iç kısmına yapıştırmışlar torbaları, içine doluyor.

Yaren'in gönlünü almak için birkaç fotoğrafını çektim. Bir de öz çekim yaptım.

Kendisine de gösterdim, beğendi. Bağladım kendime tekrar, bu sefer kollarını kendisi uzattı. Gidiyoruz, yollara düştük.

İleride bir tane araba gördüm. Sağına soluna baktım, kimseyi göremedim. Etrafta patika da yok. Yani gelenler kendilerine yol açtılar gittiler her halde. Muhtemelen gizli koylardan birini keşfettiler, yüzmeye gittiler. İnşallah pisliklerini, çöplerini alırlar.

Onlarla vakit kaybedecek değilim, daha yolum çok. Bu geçtiğim yerlere normal araba giremez, altı vurur. Tekerlekleri büyük, yerden yüksek araba gerekli.

Uzaktan evler göründü, ben de onların önünden geçtim. Balkonlarında keyif yaparak kahvaltı yapanlar bana şaşkın şaşkın bakıyorlar.

Kafamı çevirip yüzlerine bile bakmadım. Nasıl da canım çay istiyor.

Çağırın be kardeşim, çağırın.

“Heeyy, yolcu. Dur bir dakika. Bir çayımızı içmeden seni göndermeyiz biz” deyin be kardeşim, ne olur sanki.

İlerledim, umursamadım. Tepeye geldim.

Ooo, manzara harika.

Karadeniz sakin görünüyor ama, ölü dalgalar sahildeki kayalıklara vurdukça köpükler şampanya köpüğü gibi sönüyor.

Seyrek kamp alanının yanından geçiyorum. Nasıl pandemi dönemi bu böyle yahu.

Herkes iç içe kamp yapıyor. Bu insanlara sabah, öğle, akşam yemek yiyorlar.

24 saat sonra da atıklarını boşaltacak yer ararlar. Mevcut olan hiçbirine yetmez.

Gerçekten, çok kalabalıklar. O zaman doğru denize.

Ağzına çişli deniz suyu kaçmasın diye maske takanlar bile olur.

Covid-19 deniz suyu ile değil, solunum yolunu ile geçiyor benim akıllı halkım.

Uzaktan birkaç fotoğraf çekip yoluma devam ettim.

Bağırzanlı köyüne doğru gidiyorum, yol şahane.

Sağ tarafımda Karadeniz, derin kayalıklar, içinde kumlu plajları saklayan koylar, kayalıklara çarpan dalgalar.

Başlı başına gezilmesi, görülmesi gereken coğrafya. Deniz ve orman havasını içime çeke çeke, görüntüleri beynime kazıya kazıya yürüyorum.

Biliyorum ki bu filmin tekrarı yok.

Artık iyice acıktım. Bisküvitim var da, yanında soğuk bir de içecek olsa derken

Bağırzanlı girişindeki markete daldım. Bu akşam suyu olmayan bir yerde kalacağım için su da almam lazım.

Su ve buz gibi soğuk içeceğe dünyanın parası verdim.

Yani ben turistim ya, beni kazıklıyorlar. Sadece ben değil herkese böyle. Bir yere gelen giden fazla oldu mu hemen fiyatları artırıyorlar.

Bir bardak çay iki, üç lira. Köylerde 75 kuruş, en pahalı çay bir lira.

Yoluma devam ettim.

Yokuştan aşağıya inip plajın oraya geldim. Yaren ile birlikte plaja, kumsala girmek istemedim. Tutturacak şimdi bana da,

“Ben de denize gireceğim” ya da,

“Şuradaki kızların yanına uzanayım da azıcık güneşleneyim” derse beni uyuz edecek.

Hiç aldırmadım. Dere kenarında güneşin altında oturdum taşın üstüne. İki paket kremalı bisküvi ile bir litre soğuk içecek çok iyi geldi. Karnım şişti. İçerden lokur, lokur sesler de geliyor.

Ondan sonra bana geliyorlar,

“O kadar yürüyorsun, göbek yine aynı”

Nasıl olmasın, içiyorum suyu, mide büyüyor. Ondan sonra o mide hemen küçülür mü?

Pınarlı köyü yolu üzerinde Sardala koyuna gideceğim. Google'dan baktığımda birçok kalacak, çadır kuracak yer var, bakalım karşıma neler çıkacak.

Dönüş yerine geldim, hemen sağ taraftaki yola gireceğim, karşı tarafa geçtim. Beni ilk karşılayanlar köpekler oldu yine. Bayağı ciddi havlıyorlar. Ne yapayım, havlar havlar susarlar. Tozlu, topraklı yol. Yanımdan bir sürü araç geçiyor. Çoğuna yavaş geçin diye işaret ediyorum. Geldim son dönemece. Aşağıya doğru iniyorum. Her taraf araç dolu. Sahipleri de denizde. Bu yol da pudra gibi tozlu ve yer yer koca taşlar var. Her an araçların altı taşlara çarpar.

İndim aşağıya, gerçekten doğa harikası yer.

Yarımada gibi bir yerin üstüne geldim.

Sağ tarafımda büyük koy, sol tarafımda küçük koy var. Her ikisi de dolu. İnsanlar sıcağtan bunalmış ama bir de Covid-19 var. Maske yok.

Tepeden her iki koya da bakıyorum, oralara inilip de çadır kurulmaz. Baktım yol devam ediyor, ben de indim.

İnerken teyzenin biri beni emniyet yelekli görünce,
"Görevli misin sen?" diye sordu.

Bir başkası da yokuş yukarı çıkan arabaları engelleyecek şekilde yolun ortasında durup,

"Ne satıyorsun sen amca?" diye soruyor.

Aşağıda, sol tarafta küçük koy var. İnsan kalabalığı, baktım çöp ve pislik yığınlarının yanında sineklerle beraber karpuz yiyenler, çocuğunun pisliğini temizleyenler, mangal yakmaya çalışanlar.

Açık alan gördüm. Kulübe, çadır, piknik yapanlar, araçlar var. Oraya gideyim bari dedim. Belki uygun bir yer bulur orada çadırımı kurarım.

Kapıdan içeri girdim. Selam verdim, yorgun olduğumu söyleyerek yanlarına oturdum. Sohbet derinleşti, Pazar günü olduğundan herkesi dışarı çıkarıp kapıyı kilitleyeceklermiş. Hiç sesimi çıkarmadım. Sohbeti devam ediyoruz.

Resmi plakalı araç da var. Orman mühendisleriymişler.

İlk sorum onlara oldu,

"Yahu, yolda çam ağaçlarına torba asmışlar, reçineleri topluyorlar. Sizlerin haberi var mı bu olaylardan?"

"Olmaz mı abi! Onlar ihale ile veriliyor"

"Aman iyi o zaman" dedim.

Akşam yaklaşıyor, isminin Ahmet Sontur olduğunu öğrendiğim Pınarlı köyü sakini ve kamp alanından sorumlu kişi etraftaki kişilerin kamp alanından ayrılmaları için haber gönderdi.

Ben son hamleyi yapacağım ama bekliyorum.

Orman mühendisleri gitti, Ahmet kaldı, bir de çalışanı. Çalışan arkadaş çöpleri toplamaya gitti. Tam zamanıydı şimdi.

Ama, kamp için gelenler bile pisliklerini, çöplerini olduğu yere bırakıyorlar.

Be insanlar, görüyorsun orada kocaman çöp kutusu var. Yahu al eline şunu, at oraya. Yani senin babanın uşağı mı var? Oraya girişte verdiğin para ile medeni anlayışı birbirine karıştıran paralı, görgüsüz bir grup.

Sinirleniyorum böyle bunları gördükçe. Neyse, sıra kampı kapatmaya geliyor.

Ahmet'e dedim ki,

"Ahmet kardeş, sen yarın gelmeyeceksin. Ben içeride kalayım, sen anahtarını falan al. Nasıl olsa asma kilit. Ben yarın giderken kilitleyeyim, fotoğrafını çekip sana gönderirim" dedim.

"Tamam, abi" dedi.

"Kapı biraz zor kapanıyor, onu ayarlarsın sen artık. Suyun var mı?"

"Az var, birkaç tane daha olursa iyi olur" dedim.

Parayla sattıkları suyu bana ikramda bulundu. Gitmeden önce de yarım varilin içindeki odunları da yaktı.

"Gece üşürsen ısınırsın abi" dedi.

Odun bol.

Canım, benim de tek başıma ateş dansı yapacak halim yok ya.

Ama hazır ateş varken yemek yapıldı yani.

Soğan, domates, biber, sosis, tuz, biraz su...

Al sana sosisli yumurtasız melemen yemeği.

Bu akşam rüzgar var. Ateş de çadırıma yakın. Ahmet kardeşin verdiği sular ile yatmadan önce ateşi söndürdüm.

Ama rahat uyudum. Kapıda kamping falan yazıyor ama en büyük eksiklik hela yok.

Orman demeyeyim ama ağaçlıkların altı yani çalı dipleri mayın tarlası gibi. Çok dikkatli yürümeli, aksi takdirde mayın üstüne basıp, ayağınız kayarsa, bir de üstüne düşerseniz yandı gülüm keten helva.

Sardala koyu – Ağva

Pazartesi günü olmuş. Bugün Ağva'ya gideceğim.

Kahvaltıda nodul çorbası içtim. Toparlandım.

Yaren'i giydirdim, etrafı kolaçan ettim. Unuttuğum bir şey olmasın diye. Açık olan kapıyı kapatmak için biraz zorlandım ama kapattım. Esas zorluk ise dışarıdan asma kilidi kapatmak oldu.

Yaren ile şakalaştım,

“Hadi birader gidiyoruz yine” dedim. Kendisi ile yine uyum içinde yürüyebilmek için birbirimize kenetlendik. Bu kıs kıs gülüyor.

“Niye kikir diyorsun lan?” dedim. Bir şey söylemiyor.

Aa, baktım benim sopalar yok. Unutmuşum. Ee, kapı da kilitli. Bu sefer de içeri tekrar girebilmenin yollarını arıyorum.

Tel örgü derenin kenarından başlıyor. Ben de çamura batmadan oradan geçmeyi başardım ve benim için her ikisinin de hatırası olan sopalarımı aldım.

Şimdi bunlara bazıları “Baton” diyor.

Batonla ayı kovalayamazsın ama kızılcık sopasıyla yapabilirsin.

Yola çıkmaya hazırız, ama bizden çok önce, kargalar kahvaltı yapmadan denize koşanlar var.

Pazartesi, iş güç günü. Herkes denizde kış kışa.

“Yemişim koronayı” diyorlar, meydan okuyorlar.

Karadeniz'in nefis kayalıkları, koyları.

Ne yazık ki çöp ve pislik içerisinde.

İnsanlar Covid-19'dan değil, pislikten, mikroptan, salgın hastalıktan ölecek.

Başta ben olmak üzere en güzel ve değerli küfürlerimi gönderiyorum. Çöp toplayıcı arkadaşlar daha fazlasını selam olarak gönderdiklerine inanıyorum.

Orman içleri umumi hela olmuş. Üstüne basmamak için dans ediyorlar.

Yahu, bir millet bu kadar pis olur mu?

Oluyormuş demek ki.

Bu sabah, Sardala koyuna, dün akşam pisliklerini bırakanların üstüne yeni pislik bırakıcılar geldi. Hem de erkenden.

Söyleyecek laf yok, pisliklerini oraya bırakanlar, size söylüyorum.

Beter olun!

Bir an önce üzerinize tek sıra tahta dizerler inşallah, Amiinnn ....

Eyy Türk halkı,

Bu kadar pis olmayı kimden öğrendiniz. Yaşamanın bu kadar ucuz olduğu memleket görmedim. Az kalmış. Pislikten Hindistan ve Pakistan'ı yakalamamıza çok az kalmış. Altında son model eşek kadar Land Rover olan bacım, tek başına ne işin var dağlarda. Her yer çöp, her yer pislik içinde. Ama her yer.

Koylar, plajlar. Pazar günü gidenlerin bıraktıklarının üstüne pazartesi gelenler de bırakır.

Koronadan değil, pislikten ölecek Türk milleti.

Haa, bu arada Suriye'liler de deniz sefasından geri kalmıyorlar. Sürü değil bunlar, güruh geliyorlar.

“Amaann!” diyebiliyorum sadece. Yetkili ve etkili bir kişi değilim, sadece gözlemlerimi yazıyorum.

Geldiğim yoldan dönüyorum, denize ulaşmak için çırpınan Caretta yavruları gibi herkes denize geliyor. Pazartesi günü erken saatlerde hem de.

Ana yola çıktım, yokuş aşağıya doğru indiğim için gene beni arkadan ittiriyor. Ben de ona,

“İttirme yavrum, evladım” diyorum.

“Elim kolum bağlı, görmüyor musun” diyor bana.

“Beni de senin eşyaların ittiriyor” dedi.

“Tamam, tamam. Ukalalık etme” dedim, susturdum.

Bu yokuş aşağıya doğru iniş hayra alamet değil. Demek ki yakınlarda tekrar çıkış var. Sol tarafta su var. Güröl güröl akıyor. Kendim içtim. Suları tazeledim. Gelen geçen var. Millet arabaları ile sularını doldurup gidiyor. Hayret bir şey yahu, adam selam bile vermeden suyunu dolduruyor ve gidiyor. Sanki karşı taraftan, düşman kuvvetiyim. Tam tersi sohbeti, konuşmayı seven yardımsever insanlar da var.

İşte bunlardan biri Özcan Aydoğdu.

Çok özel bir arkadaşımız. Dört çeker pat pat arabası ile hem bağda, bahçede işlerini görüyor, hem de yardıma ihtiyacı olanlara yardım ediyor. Onunla çeşme başında tanıştık. Harbi delikanlı, yalan dolan kıvırtma yok. Neyse o. Ama ahali puşt. Herkes birbirini yeme peşinde. Ben çeşme başında dinleniyorum. Suyumu doldurdum, içeceğimi içtim. Göbeciğim başladı, yürüdükçe lıkır, lıkır etmeye. O lıkırdı gidene kadar en az 1.5 km yürüyüş, 3 kere de çalı diplerini ziyaret etmem gerekecek.

Özcan arkadaş geldi, suyunu doldurdu. Bu arada sohbet ediyoruz, benim gözüm yokuşta, bir de onun dört çekerde.

Anladı galiba, anlamayacak ne var, cin gibi delikanlı.

"Yokuşa bakıyorsun değil mi? Nasıl çıkarım diye."

"He valla, dinlene dinlene çıkarım artık."

"Sen yarı yolda rahmetli olursun abi, yine seni benim arabaya bindirirler. Gel ben seni diriyken çıkarayım, insanlığa bir hizmetimiz olsun" dedi.

Valla pek ret edilecek teklif değil.

Yaren'e baktım, gülümsüyor, işaret veriyor bana,

"He de, he de" diyor.

Ben de tamam olur, neden olmasın dedim.

Beraber bindirdik arka tarafa, ben de Yaren'in yanı başında. Geldik Pınarlı köyüne. Kısa bir çay molası, köylülerle tanışma ve sohbet.

Çayımızı içtikten sonra, Özcan kahveciye, "benim hesaba yaz abi " dedi. Akıllı kardeşim benim. Zaten küçük hesapların adamı olmadığı belliydi. O ilk çıktığımızdan başka yokuşlar da varmış.

Yareni ve beni bırakmadı, taa yokuşlar bitene kadar az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik. Ağva girişine kadar gelmişiz.

Kiminin parası, kiminin duası diyerek vedalaştık.

Ben de içimden başladım hemen dua etmeye. Biri bitiyor, öbürü başlıyor. Allah sana hayırlı kismetler versin, hem işin, hem de eşin olsun. Mutlu, mus mutlu yuvan olsun. Dört çekerin de gelin arabanız olsun diye. Aklıma ne gelirse söylüyorum.

Sağol, varol. Vedalaştık.

Ağva'nın içine girdim. Muhtarı aradım, yerinde bulamadım. Zaten bulsam ne diyecek. Turistik kasaba.

"Git bir yere kur çadırını kal" diyecek. Muhtarı bulamayınca Ağva deresinin kenarından dolanıp çarşı içine girdim. Jandarma'ya gittim. Belki bana bir yer söylerler diye düşündüm. Sağ olsunlar, içeri aldılar, misafir ettiler, çay, ikram ettiler.

"İleride otopark var, orada kalabilirsin. Ama orada market falan yok" dediler.

O zaman ben de alışverişimi yapar öyle giderdim. Markete gittim, yiyecek, içecek, ekmek aldım. Otoparka girerken, optik okuyucu benim yareni adam yerine sayarak, pardon araç zannetti,

"Biip" diye öttü, "Cıırt" diye de fiş verdi.

Fişi aldım kendisine verdim.

"Al, suyunu mu içersin, turşusunu mu kurarsın, ne yaparsan yap" dedim. Oradaki kafeye girdim. Bir kahve içeyim dedim, hem dinlenirim, hem de beleş internetten faydalanırım. Bir kahve 12 lira yahu. Benim gibi gezen bir adam için çok para. Bazen günlük masrafım olmuyor o kadar. İçtiğim su bile yol kenarlarındaki kaynaklar.

Akşam oluyor, yavaş yavaş çadır yerini ayarlamam lazım. Otoparkçılara gittim.

"Jandarma beni buraya gönderdi, şu kenarda çadır kurup kalabilir miyim" dedim.

"Yok abi, burada kalamazsın, köprüyü geç, ilerde bir park yeri var, orada kalabilirsin" dediler. İlk hayal kırıklığı başladı. Ne yapalım gideceğim. Yola çıktım, iyice Ağva dışına çıktım. Otoparka geldim, oradaki otopark görevlilerine,

"Bir gece çadırımda konaklayacağım, mümkün mü?" dedim.

"40 lira verersen mümkün abi" dediler. Ulan ben çadır ve diğer her türlü ihtiyacımı görecekt eşyalarını taşıyan bir gezginim. Ne olur, zevk, sefa sürmeye, alem yapmaya gelmiyorum ki.

Adam bir de demez mi?

"Abi sen ve senin gibiler de o parayı vermezler"

Yani sen bedava kalacak yer arıyorsan başka yere bakacaksın.

Param var, ama ben çadırımda kalacaksam o parayı niye vereyim. Kek miyim ben.

Allah cezanızı vermesin e mi?

Oradan da eli boş dönünce, yol kenarında atv kiralayan genç arkadaşla sordum nerede kalabilirim diye.

“Abi bu yolu takip et, yukarıya doğru çık. Orada, tepede bir yer var. Herkes orada çadır kurup kalıyor. Para da vermezsin” dedi.

Allahtan yiyecek ve içeceğim var. Yokuşu çıktım. Düz ve açık bir alana geldim ama daha önce çadır hiç kurulmamış. Etrafta boş içki şişeleri var. Şöyle çadırımı kurup gece huzur içinde kalabileceğim yer arıyorum. Sonunda bir kaç kez dolaştıktan sonra yoldan 20 metre içeride meşe ağaçların arasında bir yer buldum.

Akşam yemeğini yoğurt ve konserve ile tamamladım. Karnım doydu çok şükür. Bu durumda çadırı bırakıp da uzaklaşamıyorum. Uzaklaşsam nereye gideceğim. Uzakta biri iki araba var. Onlar da biralarını alıp gelen alkol sever insanlardı. Yapılacak en güzel şey, hava bir an önce kararsın da çadıra gireyim, bir an önce uyuyayım.

Ağva – Akçakese köyü

Sabah erkenden kalktım. Eh, elimi yüzümü yıkadım. Zeytin peynir atıştırıp yola çıktım. Yine iniş çıkışlar var. Yolda, dün bana kalacağım yer için tavsiyede bulunan genç arkadaşlara rast geldim.

“Nasıl abi, rahat edebildin mi dün gece?”

“Eyvallah, iyiydi” dedim.

Yol boyunca tabelalar var. Büyük araç 50 TL, küçük araç 30 TL yazıyordu.

Yaren ile ben girersem 40 TL. Vay anasını be!

Ağva ile Şile arası İstanbul’luların kaçtığı dinlenme alanları ile dolu. Denizi ile ormanı ile çok güzel coğrafya.

Ama benim için de inişli, çıkışlı, yorucu ve her tarafı pisliklerle dolu bir yer.

En güzel tarafı ise, iyi kalpli insanlarla dolu olması. Bakmayın siz öyle su başında selam vermeden suyunu doldurup giden dingillere. Her tarafta var onlardan.

Bir yere geldim. Dönüş var ve sonrasında rampa çıkacağım. Onun için güç topluyorum.

Kenara çöktüm. Yaren de yol kenarında gelen geçene bakıyor.

Epey bir oturdum. Fazla oturup kalmak da zararlı. Haydi yola çıkma zamanı.

Ne yapalım yani, dinlene dinlene çıkarım.

Tepeye çıktığımda evler çoğalmaya başladı. Tabelada “Şuayipli” yazıyordu.

Sıcak bastırmaya başladı. İyice terlemeye başladım. Sol tarafımda bakkal gördüm.

Köydeki açık olan tek yer. İçim yanıyordu. Selam verdim, doğrudan buzdolabına gittim. İçim yanarak, iki şişe maden suyu aldım. Sonra da sıcakta oturacağıma müsaade istedim, hemen oracıktaki ilk tabureye çöktüm.

Ohh, ben buz gibi maden suyunun ikisini de açtırdım, birinciye içtikten sonra sohbete başladık. Çin’den malzeme getirip toptan satıyormuş. Pandemi nedeniyle işleri bıçak gibi kesilince babasının köydeki küçük marketine yardım etmeye gelmiş.

O da gezmeyi seviyormuş. Bisikletle ve arabayla Türkiye’nin birçok yerini görmüş.

Gezgin, gezginin halinden anlıyor. Maden sularının parasını almadı,

“Ayıp ettin abi, bizim hediyemiz olsun” dedi. Teşekkür ettim. O sırada tazecik simit geldi bakkala. Çok oldu yemeyeli, özlemişim. İki tane simit aldım, daha baştan pazarlık ettim. Bunun parasını vereceğim diye. Neyse anlaştık. Maden suyum içtim, simidin parasını verdim. Yola çıkma zamanı.

Giderken de iki paket kuruyemiş sıkıştırdı, yarenin koltuk altına. Vallahi utancımdan ne olduğuna bile bakmadım.

Kendisine çok teşekkürler. Özhan Kalem kardeşim.

Yine iniş ve çıkış. Özhan’ın bakkalında iken zaten sıcak havayı hissetmeye iyice başlamıştım. Hava azıcık eserse yürüyüş iyi oluyor da yaprak kımıldamadığı zaman azap oluyor. Geniş kenarlıklı yürüyüş şapkam ile enseme koruyorum.

Karşıma yine bayır geldi. Çıkacağım. O yol bitecek bir kere. En azından Eriklitepe’ye çıktığım gibi uzun değil.

Tam yokuş çıkarken arabanın biri durdu. Geri geri geldi. Tam benim hizamda durdu. Ben ne derdi var acaba diye düşünürken,

“Abi gel, seni de götürelim” dedi. Hayır denecek bir teklif değildi. Yaren’in kollarını çıktığından arka bagaja sığacak gibi oldu. Haa, üstündeki yükü de indirdim. Onu da arka koltuğa yerleştirdik.

Araç yola koyuldu. Sohbet başladı.

Kız arkadaşı ile Mersin’den tatile gelmiş. Kahvaltı yapacak yer arıyorlar. Beni de gitmek istediğim Akçakese köyünde bırakacaklar. Genç arkadaşım hemen araç seyir cihazına gideceğim yeri hedefledi. Gidiyoruz, güzel yolculuk oluyor.

Yaren, ne şanslısın be... Her yerde bir tanıdık buluyorsun. Aslında durup da bizi arabalarına alan kişiler bana acıdiklarından değil, yareni tanıdiklarından beni de mecburen alıyorlar.

İsminin Atakan Köksal olduğunu öğrendiğim genç arkadaşım beni Akçakese köyüne getirdi ama hemen sol tarafa döndü. O yol büyükçe bir evin avlusuna gidiyordu.

“Niye buraya girdin Köksal?” diye sordum.

“Abi, seyir cihazı buraya getirdi” dedi. Ben de ona,

“Köylere gelirken önce cami minaresini göreceksin. Köy meydanını göreceksin. En son da etrafta kahve var mı diye bakacaksın” dedim.

Öğrenecek, araç ile gezdiğin zaman böyle yanlış yerlere sapabilirsin. Öğrenmenin yaşı ve zamanı yok. Gemilerde çalışırken limanlara çıktığım zaman öncelikle kiliselerin kulelerine bakardım. Orası meydandır, etrafında kafeler olur. Dönüp dolaşıp oraya geleceksin. Hani kaybolmazsın da en fazla limana gelmek için taksi parası verirsin. Akçakese köyünün tam meydanında, bakkalın önünde durdu. Eşyaları indirdim. Eh, yine Yaren’e yüklemek lazım. Daha vaktim çok var, bir yerden bir yere öyle langur lungur gidilmezdi. Neyse karşı tarafa geçtim, kahvenin önüne park ettim, ilk masaya çöktüm. Meğer muhtar da oradaymış.

Kendimi tanıttım, çayımı söylediler. Konu konuyu açıyor. Sohbet de koyulaşıyor. Ben bir ara çevre kirliliğinden bahsettim. Muhtar da çok dertliymiş. Sordum, anlattı.

Karadeniz koyları niçin kirl, pis ve çöplük içinde?

Bunun cevabını bugün Akçakese muhtarından öğrendim. Gerçeklik payı çok yüksek. Hükümet, gelirlerini artırmak için tüm köyleri mahalle yaptı. Çünkü her şeyden vergi almaya başladı. Mahalle olunca belediye hizmetleri de gelmeye başladı.

Aslında getirdiğinden daha fazlasını götürdü.

Sahillerde yazın çöp toplama işleri aksadı. Araçların değil, insanın bile zor girdiği yerlere insan denilen vahşi hayvan girdi

Güruh girdi. Ortalığı fena kirletti.

Köylerin mahalle değil, köy olduğu zamanlarda koylar muhtarın başkanlığında, ihtiyar heyeti ile birlikte cüzi miktarda ücret karşılığı hizmete açılır, köy gençleri de belirli ücret karşılığı bu çöp toplama hizmetini görürmüş.

Şimdi Jandarma mı görecektir bu işleri, belediyelerin temizlik işleri mi görecektir, Çevre Bakanlığının temsilcileri mi ?

Belediye işçileri dümdüz gidiyor. Küfür ediyorlar.

Belediyelerin ellerinde yeterli denizden çöp toplama vasıtaları yok.

Ama en önemlisi bilinçli toplum olmak.

İlkokuldan itibaren, lise sona kadar bu işin üstüne gitmek.

Ayy aman of, ben sıkıldım yazarken be !

Bu konular uzayıp gidiyor.

Bu muhtarların hepsi kurt olmuş. İnce ince sorularla beni tanımaya çalışıyorlar.

Sorduğu soru da şu,

“Buraya Jandarma sık sık gelir, sorgu sual yapar” dedi.

Bunu söylemesinin sebebi, eğer suçlu birisi isen ellerin avuçların terler, yüzün kızarırmış. Ben,

“Gelsin, benim için sorun yok” dediğim zaman da bana inanmış.

O zaman muhtar Rafet kalacağım yeri tarif etti. Elektrik, su, tuvalet varmış. Bir de konteyner varmış.

“Orada kalabilirsin” dedi. Gidip bir bakalım. Bu arada kahvenin önüne benim de sahip olmak istediğim, hayallerimi gerçekleştirmeme ilham kaynağı olan “The Straight Story” filminin aracı geldi. Her yeri el yapımı. Başı ayrı, kızı ayrı imalat. Arkada kasa var. Ama yürüyor. Bana zorluk çıkarır mı, çıkarır. Çünkü motordan falan anlamam ki.

Benim tarzım ver gazı, bas git. Arıza oldu mu orada bırakırım. Kandıra’da başıma geldi. Ooo, çok güzel yaa, Karadeniz lebiderya, köy ayaklarımın altında. Muhtarın söylediği konteynere baktım, mescit yapmışlar, içinde namaz seccadeleri var. Temiz bir yer. Zevkle kalınır. Burası piknik alanı gibi bir yer. Ateş yakma yeri var, oturma grupları var, üstü kapalı. Çeşmesi var. Benim için en önemlisi burası.

Ağva’da yediğim yemeğin bulaşıklarını yıkadım. Güneşte kuruttum. Güneş daha yukarda iken terli tshirt ve tozlu pantolonumu da yıkamalıydım.

Pantolonu çıkardım, paçalarını da ayırdım, şort giydim. Hazır etrafta kimse yok, bol su ile çamaşıra giriştim. Güneşe karşı serdim.

Bu arada gelen giden oluyor. Kimisi oturmaya, kimisi piknik yapmaya, mangal yakmaya, manzara seyretmeye. Yani, geleni gideni eksik değil. Birileri geldi, mangal yaktilar. Haliyle ortalığı kokuttular. Ben uzakta duruyorum. Onlardan bir şey istiyormuş anlamında algılanmasın diye uzakta duruyorum. Neyse onların pişirme işi bittikten sonra ikişer parça köfte ve tavuk kanat verdiler. Bu akşam da kısmetim kendi geldi. Herkes gitti yalnız kaldım Akçakese köyünün tepesinde. Kalacağım yere Yaren'i de aldım içeriye. Duvara dayadım. Benimle aynı boyda. "Tamam, tamam. Bu akşam beraber yatacağız" dedim, kikirdedi. Akşam vakti birkaç genç geldi ama kimseye rahatsızlık vermeden, biralarını içip gittiler. Eh hava karardı, yatsı ezanına kadar ben de etrafı ve manzarayı seyrederек oturdum. Daha sonra küçük mescide girip, önce yareni yatırdım.

"Yaren, eğer bir horla, valla atarım dışarıya" diye tembih etmeyi de unutmadım. Uyku tulumunun içine girip ben de onun yanına uzandım. Sonrasını hatırlamıyorum hakim bey!

Akçakese köyü – İmrendere

Üstümde bir ağırlık var. Yaren'in sağ tekerleği benim üstümde. Ben de uykumda ooff, of nedir bu ağırlık yahu. Hiç gözümü açasım yok diye aklımdan geçirirken, iyi ki de açmışım gözümü. İttirdim üzerimden.

Yüksek yerde temiz havada uyuyunca böyle hayaller de görülmesi normal.

Fazla geç olmadan yola çıktım. İlk içinden geçeceğim köy Kabakoz.

Taa, uzaktan görülüyor çifte minareli kocaman camii. Beş yıldızlı, 550 nüfuslu köy. Cemaat ise boş ver. Köyde kocaman camii var ya. Cemaat olmasa da olur.

Lüks otel görünümlü. Günde beş kez kapısı açılan, toplam içeride kalma süresi 45 dakika bilemedin bir saat. Ben orada sadece birkaç dakika kalacağım. Köyün içine girdim. Önce simit fırını gördüm. Simit, poğaça, açma favori kahvaltılık larım. Hepsinden birer tane aldım. Meydanda ilk köy kahvesine oturdum. Çay simit çok güzel oluyor.

Karnım doyunca yola çıktım. Hay Allah yahu, yine yokuş. Olsun be, biz yokuşlardan korksaydık yola çıkmazdık. Değ il mi Yaren?

Çayırbaşı köyüne geldim. Yani şimdi buraya köy demek olmaz.

Zincir bakkalları var, tam karşımda gözlemeci, tostçu her şey var. Zincir bakkal, hani her köş ede var ya onlardan birine girdim. Canım dondurma istemişti, aldım. Çıktım dışarıda yalamaya fırsat kalmadı, ısıra ısıra yedim.

Bu kadar mı özlemişim. Ama özlemekten değ il, sıcaktan eriyor, akıp gidiyor. Ben bir taraf ı yalarken öbür taraftan ş ıp ş ıp damlıyor. Onun için bir damlasını bile ziyan etmemek için ısırıyorum.

Çayırbaşı'ndan aşağıya doğru iniyorum. Ş ile yoluna çıkacağım. Ben sol taraftan aşağıya doğru inerken karşımda araba duruyor, bu adam yokuş yukarı virajda niye duruyor diye düşünürken, baktım tek ağ aç gölgesi var, adamın biri namaz kılıyor. Ehh, ne diyeyim. Yukarıda cami imam ı da onu bekliyor. Ailesi de gelen geçen araçları sayıyorlar.

Neyse, çift ş eritli yola girdim. Oo, farkında olmadan hızlanmış ım. Benoit'in evine erken varacağ ım.

Ben esasında Ağ va'dan Değ irmendere'ye dönecektim. Ama bayramda Benoit Hanquet'ten aldığım,

"Bizim bu taraflara gelersen Tanrı misafiri olursun" demesi benim hazırladığım rotamı değ işt irtti. O nedenle Ş ile tarafına döndüm.

İmrendere yol sapağ ına geldim.

Biraz daha gittikten sonra bir ağ aç altı bulup dinlenmek için toprağ a oturdum. Yaren de yanı baş ımda ayakta beni bekliyor.

Yolda bir araba durdu, kafasını uzatıp,

"Bekleniyorsunuz" dedi. Bir de "Ne içersin?" diye soruyor.

"Hah, bu Benoit" dedim. "Tamam, geliyorum" diyerek onu yolcu ettikten sonra vites düşürüp ağır ağır yürüdüm.

Evi buldum. Bahçeye buyur ettiler. O yorgunluğ un üzerine buz gibi bira ş ahane oldu.

Biz bahçede sohbet ederken eşi Aysun hanım,
"Bu adam atır, bir aydır yollardaymış" diyerek bir koca tepsi fırında patatesli
İzmir köfte yapmış. Ohh, mis gibi valla, yanında da soğanlı domates salatası. İki
tabak yedim.

Sağ olsun Benoit sordu,
"İçerde mi, dışarda mı yatmak istersin?" diye.

Ben, benim sarayımı tercih ettim. adırımda rahat, dışarıdaki böcek sesleri ile
mışıl mışıl uyudum.

Yoksa dağlarda, ya da köylerde, acaba kim geldi, insan mıydı, hayvan mıydı?
Hep tedirgin ve tilki uykusu uyuyordum.

İmrendere – Yazımanayır köyü

Sabah erken kalkınca, hemen çadırı topladım, yolum uzundu.

Planlanan köy Yazımanayır köyü.

İndisi, bindisi, yok yokuş aşağı, yok yokuş yukarı derken nerden baksan yine de 17-18 km oluyordu.

Bu sabah Benoit de erken kalkmış, önce sabah kahvesi ikram etti.

"Sana kahvaltı yaptırmadan, şuradan şuraya göndermem" dedi.

"Biliyorsun ben iyi aşçıyım, yumurtayı nasıl istersin?" diye sordu.

Evde olsam dört adet yumurtayı tereyağında göz göz yapıp ekmeği de bandıra bandıra yedim.

Gerçekten mahcup oluyorum. Böyle olunca da ben utanıyorum. İçimden de bir yumurta olsa da yesem diyorum.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, gitti omlet yaptı, kaymak, zeytin, peynir, reçel.

Sağ olsun, o baktı ben yedim.

Karnı doyan adamın gözü yola bakarmış, ben de ağzımı silip, yola çıktım.

Evinde her milletten seyyah ağırlayan Benoit Hanquet'in konuğu bu sefer ben oldum.

Çok teşekkürler, sağ olun var olun.

Sofranızın bereketi bol olsun, eviniz hep mutlulukla dolsun.

Yola çıktım, bu sefer gerçekten yol kenarında çay içenleri gördüm.

Hayret!

Beni tuttular,

"Çay içmeden seni göndermeyiz" dediler.

Murat Mayki İşler, bir de öz çekim yaptı. Baktım "Hüseyin baba ile çay içtik" diye paylaşmış hemen.

Yol boyunca villa, köşk, villalar geniş araziler içinde, kocaman ağaçlar arasında, evler zaten gözüküyor. Görünen tek şey köpekler. Kokumdan anlıyorlar,

"Hadi yabancı geliyor, havlayalım" diyorlar.

O evin yanından geçiyorum, geçtiğim evin köpeklerinin havlamasından diğer evin köpekleri de başlıyor havlamaya. Hele evin birinin yanından geçerken, beş tane azgın Arjantin köpeği cinsi, vahşi köpekler havlamaya bir başladılar. Teli ısıyor yaa...

Oradan çıktığını düşünün. O köpeğe sopa da işlemez.

Meşru müdafaa yapmak lazım.

Hakim bile affeder o zaman.

Rakım 35 metreden 245 metreye çıktım. Yoruldum elbette. Bu arada yol düz ve ardından yokuş aşağıya indim. Tam aşağıda Ovacık köyünden kömürcüler vardı. Kömür yapma yığınları hazır, hazır olan kömürleri de torbalamışlar, yol kenarına sıralamışlar, satıyorlar.

Yoldan yüksek bir yere çıktım. Ağaç gölgesindeki sandalyeye oturdum. Gelen geçen arabaları, kömür alanları seyrediyorum. Yaren'i de aşağıda, kömürlerin yanında bıraktım. Yaren orada iki gün kömürcülerle çalışsa, kapkara olur. Zaten ben de onu tehdit ettim. Azıcık gözünü korkuttum. Seni burada bırakırım gibilerden.

“Yaren, arkamdan çemkirip durma, vallahi seni burada kömürcülere çırak bırakırım, akşama kadar beklersin yol kenarında. Bir daha yok milim kırıldı, yok vidam gevşedi anlamam” dedim.

Haydaa... Yine tırmanma. Sıkıyorsa tırmanma. Dön geri git!

Zaten bir ayda gelmişim buraya. Tekke köyüne gelirken içim yandı sıcaktan.

Yol kenarında dinlenme tesisi gibi bir yer gördüm, hemen oturdum.

İki maden suyu bir çay içtim, köye erkenden girip de ne yapacağım.

Yolda bisikletli birini gördüm, 20 jant tekerlekleri var. Önünü, arkasını her tarafını yüklemiş. O da belli ki bencileyin. Oflaya puflaya gidiyor.

“Yokuşlarda ne yapıyorsun?” dedim.

“O da bana biniyor” diyemedi, utandı. Sadece,

“Çok zor oluyor” diyebildi. Geçti gitti, ben de kalktım, köy içine girmeye az kaldı. Yol düz, etrafımdaki evleri, bahçelerde oynayan çocukları seyrede seyrede beş altı yüz metre yürüdüm. Cami, meydan ve kahve karşımda, gözüküyorlar. Kahvede işi gücü olmayan emekliler gevezelik yapıyorlar.

Muhtarı sordum, köyde yokmuş. Kahvedeki ihtiyarlara,

“Var mı buralarda çadır kuracak yer?” diye sordum.

“Te orada çocuk parkı var” dediler hep bir ağızdan. Tuvalet, su, hepsi var.

Benim için konforlu bir yer.

“Tamam” dedim. Oturdum. Çay ve su ısmarladılar. İhtiyarlar aralarında konuşuyorlar, Bana da iki ekmek getir, bir diğeri ben üç tane alacağım diyor.

Diyor da ben hala bir şey anlamadım. Adam eve gitti, elinde içlerinde ekmek olan torbalarla geldi. Daha kimseyi tanımadığım için, “Bana da bir tane ekmek getirir misin?” diyemedim. Oturdu, yan tarafta akranları ile sohbet ediyor. Giderken akşama doğru söylerim, bana da ekmek getirir diye düşünüyorum. O sırada köye zeytin, peynir satan bir minibüs geldi. Açtı tezgahını. Gittim, ben de kaşar peyniri aldım. Ekmek yapan arkadaşla ekmek söyleyeceğim ya, ekmeğin arasına kaşar koyarım, kahveden de bir gazoz alırım. Nefis bir akşam yemeği olur, diye aklımdan geçiriyorum. Bu arada muhtar beklerken acıktım, bisküvi yiyorum. Sonunda beklenen adam geldi.

Kahveci ile haber gönderdim,

“Bir görüşelim muhtarla, haber verir misin?” dedim.

Daha önce konuştuğum köylüler, parkta kalabileceğimi söylemişlerdi. Muhtar ise, “Orası olmaz, çocuklar rahatsız eder” dedi. Yok Jandarma geliyor dedi, kimlik gösterdim. Dedik ya mülki amir. Köy içinde gösteremedi, hep köy dışındaki yerleri söylüyor bana.

“Köyün 1.5 uzağında bir yer var. Git oraya, kur çadırını. Su var, yanlarında evler de var” dedi. Yani muhtarın köyünde istemediği, kovaladığı bir kişiyi özel evler mi alacak bahçelerine. Velhasıl ben hemen toparlandım. O telefon ile görüşüyordu. Sonra telefonu bitti. Ben de yola çıkmıştım.

“Bir çayımızı içseydiniz” dedi.

“Bugün seni beklerken çok çay içtim” dedim.

Hava neredeyse kararacak, ben söylene söylene Yaren'i alıp çıktım yola. Git git bitmiyor yol.

Tam köyden giderken GPS'i açtım. 1.5 km dedi ya. Ya daha uzaksa. Harita topografik, yokuş görünmüyor. Suyu buldum. Az önce yolda benim sağ tarafımdan geçen iki araba da suyun başında durdu. Hava kararmadan çadır yerini ayarlayıp, çadırı kurmam lazım. Güzel bir yer buldum ve hemen çadırı kurmaya başladım.

Bir yandan da akşama ne yiyeceğim diye düşünüyorum.

Ekmekçiyi kaçırdım, kaşar peynirim var ama ekmeğim az.

O iki arabanın olduğu tarafa da bakmıyorum. Ayıp olmasın diye. Karpuz kestiler herhalde güle oynaya yiyorlar diye düşünüyorum.

O sırada kafamı kaldırdım. Benden genç bir arkadaş ve kızı ellerinde birer tabakla karşımda duruyor.

Hayat öyle güzel ki, köyde ne yiyeceğim diye düşünürken, insanın rızkı bir şekilde geliyor.

Teşekkürler, güzel insanlar...

Yazımanayır köyü – Tepemanayır köyü

Sabahleyin hava aydınlandıktan sonra fazla çadırın içinde durulmuyor. Tilki uykusu da olmuyor. Kulak hep kırışte.

“Kim geldi, kim geçiyor? Araba niye durdu?” diye deli sorular. Amaan, en iyisi çadırın dışına çıkıp gözümle görmek. Zaten kalkar kalkmaz çadırın içinde temizlik ve toparlanma hareketi hemen başlıyor. Uyku tulumunu toplama, uyku matını katlama ve diğer eşyaların çadır dışına çıkarılması.

Yaren’e yerleştirme işlemi başlamadan önce bir kaç lokma bir şey yemeli. Çeşmenin yanındaki taş masaya oturdum. Her zamanki gibi favori kahvaltım, taşınması ve saklanması en kolay zeytin ve peynir. Bu sırada evlerin bulunduğu yerden pala bıyıklı birisi çıktı geliyor. Eskiden benim de bıyıklar palaydı, o yüzden korkmuyorum pala bıyıklılardan. Çok sakın ve uyuz insanlardır. Aynı benim gibi. Geldi yanı başıma, ayakta durdu. dün akşam iki kadın yürüyüşe çıkmıştı, onlarla kısa bir sohbetim olmuştu. Gece geç saatlerde arabanın biri evlerin yanına gitmişti. Demek ki onlar da kocalarına bahsetmişler. Yoksa adam sabahın köründe bıyıklarını bura bura niye gelsin ki.

Neyse kısa bir sorgulamadan sonra,

“Sizin ne işiniz var dağ başında?” dedim. Anlattı, birkaç esnaf arkadaş bir araya gelmişler, ortak yer almışlar. Şehrin keşmekeşinden kaçmışlar. Elektrik ve su var. Eh, altlarında arabaları da var. Şile yakın nasıl olsa, alışverişlerini de yapıyorlar. Sebze ve meyveleri bahçede yetiştiriyorlar. Adamcağız gelirken bana yolluk olsun diye hıyar, domates ve sivri biber getirdi. Kendisinin taksisi varmış ve Sivas’lıymış.

Teşekkür ettim, Yaren’i güzelce yüklemek için müsaade istedim.

Vallahi gemi yükler gibi, ağırlık merkezini çok iyi ayarlamalı ki, yokuş yukarı çıkışlarda arkamdan tıptış, tıptış gelmeli. Tam tekerleklerin üzerine gelmeli ağırlık ben sadece dengede olsun diye kolları çok hafif aşağı ve yukarı hareket ettirmekle idare edebileyim. Arkaya doğru yüklersem, önden kalkar, kolları aşağıya doğru bastırmak zorunda kalırım.

Öne doğru yükleme yaparsam da, hem yükü taşı, hem Yaren’i taşı.

Olacak şey değil.

Hadi bakalım, yallah Yaren efendi. Düşün, yola çıkmadan önce seni ne kadar çok sevdiğimi, düşündüğümü.

Sen yoksan, ben yokum. Ben yoksam, sen zaten hiç yoksun.

Berberce sarıldık birbirimize, düştük yollara. Artık o da, ben de şikayet etmiyoruz, inişlerden, çıkışlardan.

Napayım yani, inerken güle oynaya, çıkarken kalaylaya, kalaylaya.

Böyle, böyle geldim Ağaçdere köyüne. Yol inişli. Eh birazdan çıkış başlayacak demektir.

Evet, çıkış başladı. Gözümün biri traktör geçer mi hep arkaya bakıyor.

Sonradan o da görmeyen kör (Sarı nokta nedeniyle) gözümmüş.

Zaten arabanın yani traktörün biri beni görecektir, uygun olacak, acıyacak, insafa gelecek de durup,

“Bir şey lazım mı ?” diyecek.

Yollarda böyle umutla beklerken ben kilometreleri zaten yutuyorum. Düz yolda ya da inişte yardım falan istemem. Yürüyüş keyfimi kimseye bozdurmam. Artık yolun yokuş kısmı bitti. Düzlük az ileride, biraz daha dinleneyim diye sola yanaştım. Gölge bir yerde yol korkuluklarına yaslanıp dinleneyim bari dedim. Bu sırada zıırr, telefon. Gerçi benim telefon zırlamıyor, eski bir İrlanda denizcilerle ilgili halk şarkısı çalıyor.

Drunken sailor. Nefis bir şarkı.

Açtım, baktım telefona, benim evdeki patron. İstanbul'daydı. Araba ile eve dönüyormuş,

"Seni de alayım mı?" diye sordu. Ne cevap vermem lazım şimdi.

"Yok, ben eve gelmek istemiyorum, bu sıcakları, buranın yokuşlarını çok sevdim. İn çık, in çık ben alıştım eziyet çekmeye. Bakalım ne zaman yolun kenarında kalıcam, onu çok merak ediyorum" mu diyeyim. Yoksa,

"Yaa, gel beni de al, yeter artık bu sıcakta yürüdüğüm" mü demeliyim.

Gebze'nin üstlerinde, Kocaeli ile İstanbul coğrafi sınırlarındayım.

Önümde üç günlük yol var Tütünçiftlik vapur iskelesine. Üç gün daha sıcaklara in, çık yapmanın anlamı yoktu.

"Tamam, ben geliyorum. Bırakma beni bu yaban ellerde, gel, ne olur beni al götür evine" deyiverdim.

Ama bir ara Tepemanayır köyüne gideceğim, oraya gel dediğimi hatırlıyorum.

Tepemanayır köyü tabelası. Köy aşağıda, caminin minaresi görünüyor. Şimdi de bayır aşağıya, köye gidiyorum.

Camiyi bulunca her şey kolay. Kahve orada ya, dinlenip, çayımı, gazozumu içerdim.

Neyse, köye indim, uygun bir yere Yaren'i park ettim. Kahvenin önündeki asmaların gölgesinde oturan boş gezenler bana şaşkın şaşkın bakıyorlar.

Selam verdim, çöktüm boş bir sandalyeye. Sorgu, sual ve merak giderme işlemi bittikten sonra,

"Şimdi nereye gideceksin?" diye sordular.

"Eve gideceğim. Yürüyüş burada bitti. Hanım beni buradan alacak"

"Bulabilir mi burayı abi?"

"Ooo, sen ne diyorsun arkadaş, o uzun yol şoförü. İğne deliğine girsem, bulur beni"

Bu arada ben devamlı merak içindeyim. Vakit geçiyor, telefon çekmiyor.

Halime acıyan birisi, biliyor ki uzun zamandır bekliyorum, ofluyorum, pufluyorum.

Meğer bulduğum yerden benim Vodafone çekmiyormuş. Onun telefonundan mesaj ve konum gönderdim. Cevap geldi,

"Yoldayım" diye hepsi bu kadar. Geleceği yol 107 km, yani yoldasın ama neredesin.

Öldürecek beni meraktan.

Ben bu arada boş durmadım. Yaren'i rahatlatmak için, yükünü yol kenarında bulunan tuğlaların üzerine koydum. Kollarını söktüm. Arabanın içine girecek hale getirdim.

Sonra yine kahveye gittim.

Aa, aşağıdan bizim arabaya benzer bir araba geldi.

Plaka bizim plaka, hah! Patron geldi.

Hemen koşup, kapısını açtım, saygıyla önünde eğildim.

Sıkıyorsa eğilme. İsterse beni arabaya almayabilir.

“Evden nasıl gittiysen öyle dön” derse ne yapacağım. Üç gün daha yollarda eziyet mi çekeyim yani. Arabadan indi, beraber kahveye gittik.

Sağ olsunlar, kahvede oturan arkadaşlar ikramda kusur etmediler.

“Ne içersin yenge?” diyerek sordular.

“Nerde kaldın be yenge, abim burada perişan oldu sizi beklerken” dediler.

Patronun da keyfi yerine geldi tabii hemen. Yaren’imin eşyalarını arka koltuğa, kendisini de bagaja sığdırdım.

Yaren bana hala yan gözle kızgın bakıyor.

“O kadar beraber geçirdiğimiz günlerimiz oldu, şimdi beni bagaja mı layık görüyorsun?” dedi.

“Ee, gel bari şoför yanına otur, daha iyi olur senin için değil mi?” dedim.

Yahu hemen kendisini benimle bir görüyor, şaşkaloz Yaren.

Tabii, ben şimdi de bu akşam kalmayı planladığım Dikenli köyüne uğramadan gidersem, merakım içimde kalır.

Hanıma,

“Hadi, şu toprak yoldan gidelim de, şu yolu bir görelim” dedim.

İniş ve çıkıştan oluşan bir yol, indik, çıktık. Köyün içine geldik. Küçük bir yer, ortalıklarda kimse yok.

Yani bir bakıma, arkama bakmadan yola devam.

Sevindikli köyünde, Kuzey Marmara otoyol geçişi var. Yol açık, yani bu yoldan karşıya geçmek sıkıntılı olabilirdi.

Arabanın içinde bunları düşünmek kolay.

Yolda, hanım dedi ki,

“Kandemir’ler Eriklitepe’ye kampa gidecekler. Biz de gidelim mi?” hayır demek mümkün değil.

İki üç gece daha çadırda kalsam sorun olmazdı.

Sevindikli’den eski İzmit-İstanbul yoluna girdik. Oradan Kocaeli Eğitim ve Araştırma Hastahanesi’nin önündeki yoldan İzmit’e geldik. Benim eski mahallemden geçtik. Çok dik bir yokuştan indik. Orada eskiden taşocağı vardı. Birçok freni tutmayan yüklü araçlar da yol kenarındaki Aile Sağlık Merkezine tedavi olmak amacıyla kapıdan değil, duvarları kırarak içeri girmek için çaba harcamışlardır. Bu yol eski Gölcük yoluna bağlanıyor. Şimdi eve geldik, eve çıkmadım, birkaç eşyayı arabadan indirdim. Hemen tekrar yola devam. Ekmeği yoldaki fırından alırsak dedik. Sularımızı Eriklitepe’ye çıkarken sol taraftaki çeşmeden, boş bidonlarımıza buz gibi dağ suyu aldık.

Tekrar yola devam.

Gölcük Belediyesinin tesislerinden geçerek, Hacıosman yoluna sapmadan direk karşıdaki toprak yoldan gidiyoruz. Bu yoldan birkaç kez yürüyerek, birkaç kez de arabayla geçmiştik.

Yine de arabanın altını sürtmekten gidemedik. Dağdan odun çeken kamyonlar yolu bozmuşlar.

Bizim devamlı kamp yaptığımız yere geldik. Hem de herkesten önce. Kandemir’ler mesaiden sonra gelecekler.

Biz gider gitmez arabamızı çektik, çadırı kurduk, önce her zamanki gibi bayrağımızı yol kenarına diktik. Şimdi arkadaşlarımızı bekliyoruz.

Kulağımız hep yolda gelen, araçların motor seslerini dinlemekle geçti.
Bu arada beklenen arkadaşlarımız geldi ama,
"Tüh Allah bizden önce birisi gelmiş kamp yerimize" demiş.
Bizi görünce de mutluluk gözyaşlarını tutamadı, başladı iki gözü iki çeşme gülmeye.
Pandemi nedeniyle öpüşme, koklaşma yok.

Başlasın yeme ve içme kampı.
Yaşasın kamp hayatı, yaşasın dostlar, yaşasın arkadaşlar.
Bitti...

Teşekkür,

Av.Ali Yıldırım Sezer	(Gölcük Belediye Başkanı)
Sinan İşler	(Karaahmetli/Karamürsel)
Hür Kaya	(Göllüce/İznik)
Turhan Bilgiler	(Yalova)
Savaş Arpacı	(Gürle/Orhangazi)
Savaş Arıcı	(Kandıra)
Ersin Nergis	(Kandıra)
Murat Çankaya	(Gölcük)
Süha Kandemir	(Gölcük)
Fikret Yılmaz	(Kandıra)
Zekai Atabaş	(Gölcük)
Hüseyin Girgin	(İzmit)
Benoit Hanquet	(İmrendere/Şile)
Ahmet Sontur	(Sardala koyu)
Özcan Aydoğdu	(Pınarlı köyü)
Ali Köseoğlu	(Yazımanayır)